DECEMBER 2020 Vol. L2. No. 4 CHRISTMAS SPECIAL

OLIVE

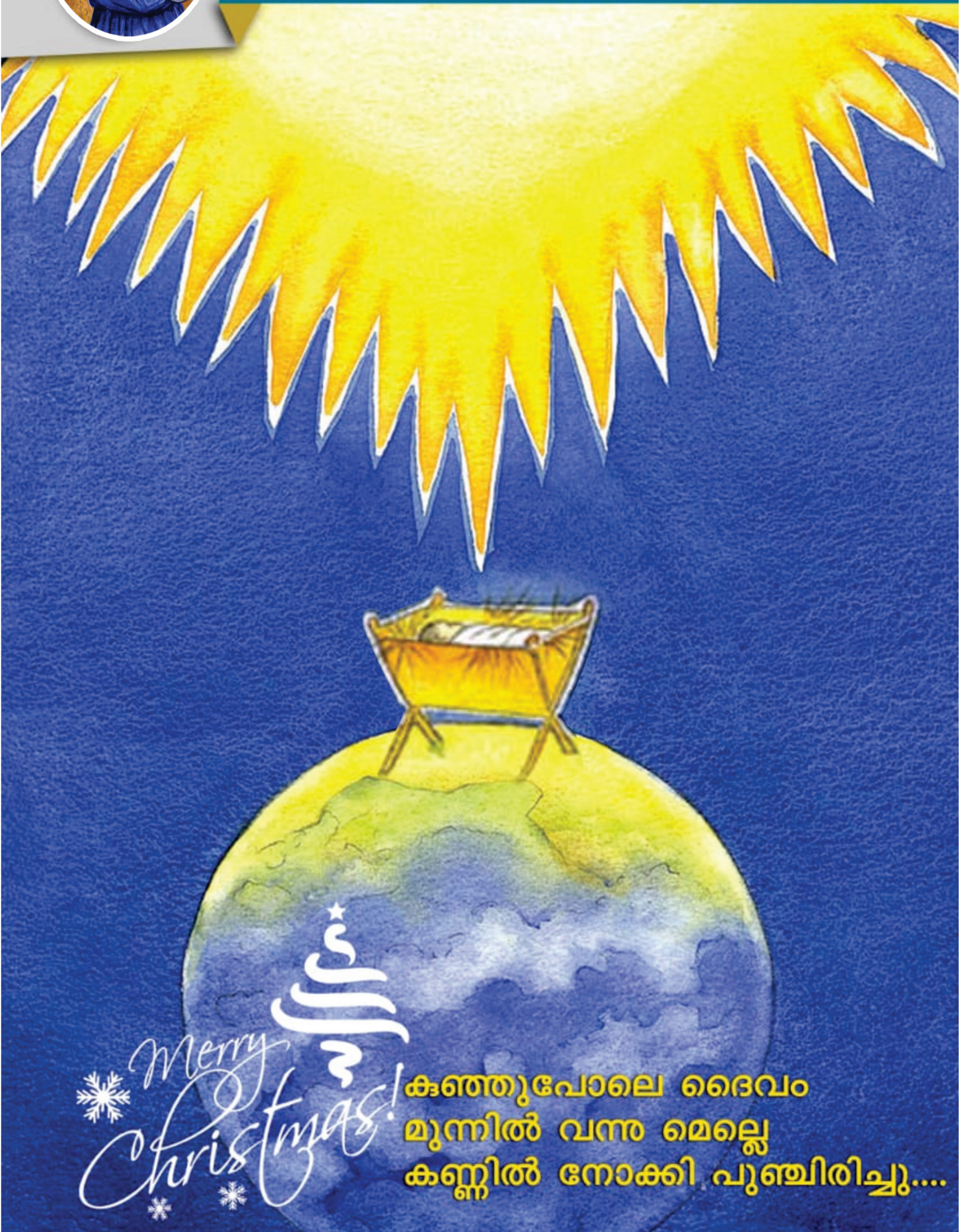

ഒലിവ്

News Bulletin
Little Flower Congregation

Vol. L2 No. 4 December 2020

"I have called you Friends"

Patron : Superior General

Editorial Board :
Fr. Francis Kilivallickal CST
Fr. Baiju Kannampilly CST
Fr. James Purathail CST
Fr. Jojo Varakukalayil CST
Fr. Joseph Munduparambil CST

Web : www.cstfathersindia.com

E-mail:
lfcongregation@gmail.com
olivecstfathers@gmail.com

Published from:
Little Flower Generalate
Thrikkakara P.O.
Kochi - 682021.

Phone: 9495137199

Printed at:
Little Flower Printing Press
Thrikkakara P.O.
Phone : 0484-2988453
Email:lfthrikkakara@gmail.com

(For private circulation only)

താളുകൾ മറിക്കുമ്പോൾ

1. **എഡിറ്റോറിയൽ** 2
2. **Superior General's Message** 5
3. **Intimations** 9
4. **News Section**
   - ♦ Generalate News 10
   - ♦ Aluva Tidings 12
   - ♦ News from Mission in Africa 18
   - ♦ St. Joseph's Province 23
   - ♦ St. Thomas Province 25
   - ♦ Khrist Jyothi Province 27
   - ♦ Little Flower Province 32
5. **Articles Section**
   - ♦ Going up to the Mountain and Coming down the Mountain - Dr. Mathew Variyamattom CST 33
   - ♦ സാഹോദര്യം – ലോകസമാധാനത്തിന് 37
     ഡോ. സജി മാത്യു കണയങ്കൽ സി.എസ്.റ്റി.
   - ♦ Secularisation as Kenotic Icarnation 45
     Dr. Rogi Thomas Narithookkil CST
   - ♦ വചനം മാംസമായി 50
     ഫാ. ടോണി പഴയകളം സി.എസ്.റ്റി.
   - ♦ On Thinking Incarnation at Corona Times! 53
     Dr. Jojo Varakukalayil CST
   - ♦ Incarnation: A Masked Manifestation 60
     Fr. Baiju Kattikaran CST
   - ♦ കോടാനുകോടി ദൈവങ്ങളോ? 63
     ഫാ. ഷിമ്മി ജോസഫ് വയലിൽ സി.എസ്.റ്റി.
   - ♦ The Word became Flesh so that the Flesh may become the Word: Incarnation as an Invitation to be Born Again 66
     Fr. Shyju Chathanattu CST
   - ♦ Incarnation: A Mode of Integrating Nature and Culture 72
     Fr. Libin Kozhikkottu CST
   - ♦ പുതിയ പുൽക്കൂടുകൾ 76
     ഫാ. ജെറിറ്റ് പുല്ലാട്ട് സി.എസ്.റ്റി.
   - ♦ വെല്ലുവിളി നിറഞ്ഞ ക്രിസ്മസ് 82
     ബ്രദ. ജോയൽ പനച്ചിപ്പുറം സി.എസ്.റ്റി.
   - ♦ A Cute in the Acute! 84
     Bro. Juslin James Padinjaremattam CST
6. **നവവൈദികർ – 2021**
   പ്രതികരണങ്ങളും, കാഴ്ചപ്പാടുകളും സ്വപ്നങ്ങളും 87
7. **Days to Remember** 103

എഡിറ്റോറിയൽ

ഒരു വർഷം നീണ്ടു നിന്ന സൂര്യഗ്രഹണം പോലെ ആയിരുന്നില്ലേ 2020? പ്രത്യാശയുടെ സര്യനെ മറച്ചു പിടിയ്ക്കുന്ന ചന്ദ്രൻ. അല്ലെങ്കിൽ ചന്ദ്രനെക്കൊണ്ട് മുഖം മറയ്ക്കുന്ന സൂര്യൻ! 2020 പിറന്നപ്പോഴേ തന്നെ അതിന്റെ അന്ത്യവും കുറിയ്ക്കപ്പെട്ടു. കേൾക്കാൻ പ്രിയം ജനിപ്പിയ്ക്കുന്നതും പ്രാസമുള്ളതുമായ ഒരു സംഖ്യയാണ് 2020. എന്നിട്ടതു നിശ്ചലതയുടെ സംഖ്യയായി! പ്രതീക്ഷയാണ് നിശ്ചലമായത്. പ്രതീക്ഷയെന്നത് വളരുന്ന ഒന്നാണ്, വിടരുന്ന ഒന്നാണ്; വികസിയ്ക്കുന്ന ഒന്നാണ്. മറഞ്ഞിരിയ്ക്ക ലിന്റെയും നിശ്ചലതയുടെയും ഒരു വർഷം എല്ലാം താളം തെറ്റിച്ച് അതിന്റെ അവസാനത്തിലെത്തുമ്പോൾ മുന്നിൽക്കാണുന്ന പ്രത്യാശയുടെ തുരുത്ത് ക്രിസ്തുമസ്സിന്റേത് മാത്രമാണ്.

പിറവിത്തിരുന്നാളിന് ആകെ പുതുമയുണ്ട്. ഒരു സുപ്രഭാതം പോലെ! വസന്തത്തിന്റെ പിറവിപോലെ! സമയവും പുതുതായി പ്പിറക്കുന്ന നിമിഷം! മാംസമാകുന്ന വചനം മാത്രമല്ല പിറക്കുന്നത്. ഒപ്പം സമയവും പിറക്കുകയാണ്. പുതുവത്സരപ്പിറവിയും ക്രിസ്തുമസ് രാത്രിയിലാണ്. പുതുവർഷം പിറക്കുന്നത് ക്രിസ്തു നാഥന്റെ പേരിലാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് നമ്മൾ ക്രിസ്തുമസ്സും പുതുവത്സരവും ആശംസകളിൽ ഒന്നിച്ചു ചേർക്കുന്നത്.

ഒരു വർഷത്തെ മുഴുവൻ ഓർമ്മയിൽ കൊണ്ടുവന്ന് പ്രധാന സംഭവങ്ങളെയും അവയ്ക്കു നിദാനമായ കാരണങ്ങളെയും അവയിലൂടെ ഉരുത്തിരിയുന്ന പുതിയ അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളെയും പുതിയ കുതിപ്പു (thrusts) കളെയും ഒക്കെ വിലയിരുത്തുന്നത് വർഷാവസാനമാണ്. അതാണ് കഴിഞ്ഞും കൊഴിഞ്ഞും പോകുന്ന വർഷം പുതുവത്സരത്തിന് കൈമാറുന്ന മൂലധനം.

ഒരു വർഷത്തിന് 365-ഉം ചില്ല്വാനവും ദിവസങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നിനുപിറകേ ഒന്നായി മിനിട്ടുകളും മണിക്കൂറുകളും ദിവസ ങ്ങളുമായി ഒഴുകിവരുന്ന സമയത്തിന്റെ പ്രവാഹത്തിന് കാരണ മാകുന്നതും ദിശാബോധം നല്കുന്നതുമായ ഒരു ആത്മീയ അന്തർധാരയുണ്ട് എന്ന ഉൾക്കാഴ്ചയിലേക്കു നയിക്കുന്നതാണ് ധ്യാനാത്മകമായ ഈ അവലോകനം. എന്താണ് ഈ അന്തർധാര? ചരിത്രത്തിൽപ്പതിഞ്ഞ മായാത്ത മുദ്രയാണ് ക്രിസ്തുവർഷം എന്നത്. കലണ്ടറുകൾ നോക്കാതെ, പുൽക്കൂട്ടിൽ പിറന്നുവീണ പുതുജീവന്റെ

പ്രകാശം ദർശിയ്ക്കുവാൻ പരിശ്രമിയ്ക്കുമ്പോൾ സമയവും കാലവും, ദിവസവും വർഷവുമെല്ലാം പിറന്നത് അവനോടൊപ്പ മാണെന്ന് നമുക്ക് ദർശിയ്ക്കുവാനും അനുഭവിയ്ക്കുവാനും സാധിയ്ക്കും. സൂര്യനെച്ചുറ്റിയുള്ള ഭൂമിയുടെ ഭ്രമണത്തിലാണ് ദിവസങ്ങൾ പിറക്കുന്നത്. എന്നാൽ അതിനുമുപരിയായി നിത്യസൂര്യനായ ക്രിസ്തുവിനെ ചുറ്റിയാണ് നമ്മുടെ ലോകവും നമ്മുടെ ജീവിതവും ഭ്രമണം ചെയ്യുന്നത്. ഈ ചിന്ത നമ്മുടെ കണ്ണുകളെ പുൽക്കൂട്ടിൽപ്പിറന്ന അത്ഭുതത്തിൽ തളച്ചിടുന്നു. വചനം മാംസമായതുവഴിയാണ് സമയവും മൂർത്തമായത്. അങ്ങനെ തിരുപ്പിറവിയും പുതുവത്സരപ്പിറവിയും ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു. നമ്മുടെ വ്യക്തിപരമായ ജീവിതവും അതുപോലെ തന്നെയാണ്. സമയമാണ് അതിന് ആവിഷ്കാരവ്യാപ്തി നല്കുന്നത്. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിനും വചനത്തിന്റെ മാംസം ധരിയ്ക്കലുമായി ഗാഢമായ ബന്ധമുണ്ട്.

ഇവ്വിധമുള്ള ചിന്തകൾ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിനും ദർശനത്തിനും സാന്ദ്രത നല്കുന്നു. ഭൂതവും ഭാവിയും സമയത്തിന്റെ നൈമിഷികതയോടൊപ്പം ദർശനവിഷയമാകുന്നു. ഭാവിയെന്നത് അവസാനം ചെന്നുനില്ക്കുന്നത് നിത്യതയിലാണ്. അതിലേയ്ക്കെ ത്തുന്ന ദർശനമാണ് ആഗമനകാലത്തിന്റേത്. കർത്താവിന്റെ ആദ്യവരവും അന്ത്യവരവും സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന സമയദർശനം! വിശാല ലോകത്തിനെന്നപോലെ നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും വ്യക്തിപരമായ ജീവിതത്തിലും ആഗമനകാലത്തിന്റെ ഈ വിശാലവീക്ഷണത്തിന് പ്രസക്തിയുണ്ട്. എല്ലാം ഒടുക്കത്തിലേ യ്ക്കാണ് പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നത്.

നമ്മിൽനിന്നും മറഞ്ഞുപോയവർ ചക്രവാളത്തിന്റെ അതിർത്തിവരമ്പുകളിൽ ദൃശ്യമാകുന്ന ഉയർപ്പിന്റെ തുറവിയിലൂടെ യാണ് നിത്യതയിലേയ്ക്ക് കടന്നുപോയിരിക്കുന്നത്. വഴിയായ ക്രിസ്തു കവാടമായിത്തീർന്നു. നമ്മുടെ സഭാകുടുംബത്തിൽ നിന്നും ഈ കവാടത്തിലൂടെ കടന്നുപോയവർ സഭയ്ക്ക് സ്വർഗ്ഗീയമായ ഒരു വിശാലതയുമുണ്ടെന്ന് നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുകയാണ്. ക്രിസ്തുമസ്-നവവത്സര ചിന്തകളിലും അനുസ്മരണത്തിലും അവരുടെ അവിസ്മരണീയമായ സാന്നിദ്ധ്യം നമ്മൾ അനുഭവി യ്ക്കണം. പ്രത്യേകിച്ച് ഈ വർഷം നമ്മിൽ നിന്നും കടന്നുപോയ വരുടെ സഭയിൽ തുടർന്നുള്ള സാന്നിദ്ധ്യം.

അതുപോലെ സഭയുടെ വളർച്ചയിൽ പുതുനാമ്പുകളും പുതുമൊട്ടുകളും പാകമാകുന്ന പഴങ്ങളുമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന

സംഭവങ്ങളായ സഭാപ്രവേശനവും, വ്രതവാഗ്ദാനവും. പട്ടസ്വീകരണവും ജൂബിലിയുമൊക്കെ ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ അനുസ്മരണത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുന്നു. അംഗങ്ങളും പ്രവർത്തനസാദ്ധ്യതകളും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതനുസരിച്ച് പുതിയ ആശ്രമങ്ങളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും രൂപം കൊള്ളുന്നു. അങ്ങനെ സഭ വളർന്നു പന്തലിയ്ക്കുന്നതിനും വർഷം സാക്ഷിയായി. വളർച്ചയുടെ ഒരു സംവത്സരം പൂർത്തീകരണം കണ്ടെത്തി പുൽക്കൂടിന് മുമ്പിലെത്തുകയാണ് ഈ വർഷാവസാനം.

ഉണ്ണീശോയും ഉണ്ണീശോയുടെ വി. കൊച്ചുത്രേസ്യായും സഭാതനയരിൽ വളർത്തുന്ന ചെറുമയുടെ ചിന്തകൾക്കും മനോഭാവത്തിനും ഉള്ളിലേയ്ക്കൊതുക്കേണ്ടി വന്ന കൊറോണയുടെ ഈ വർഷത്തിൽ നൂതനങ്ങളായ ആവിഷ്കാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു എന്നു കാണുമ്പോൾ സഭ വീണ്ടും തളിർക്കുകയാണ്, പുഷ്പിക്കുകയാണ് എന്ന ബോദ്ധ്യം നമ്മിൽ വളരുന്നു. പുതിയ ആവിഷ്കാരമേഖലകൾ തുറക്കുന്നത് നമ്മൾ കണ്ടു.

സഭാനേതൃത്വത്തിലേക്ക് പുതിയ സാരഥികളെ, അല്ലെങ്കിൽ സേവകരെ തെരഞ്ഞെടുത്തു കൊണ്ടാണ് പുതുവത്സരത്തിന്റെ ആദ്യമാസങ്ങൾക്ക് നമ്മൾ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നത്. പ്രത്യാശയുടെ ചിന്തകൾ ഉണർത്തുവാൻ അതും നിമിത്തമാകും.

"വഴി"യായ ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിയ്ക്കുന്ന നമുക്കു ജീവിതത്തിൽ "വഴിത്തിരിവ്" എന്നു പറയുന്നത് "ക്രിസ്തുവിലേയ്ക്കു തിരിയുക" എന്നതാണ്. നമ്മൾ ആരുടെയും മുമ്പിൽ വഴിപോക്കർ മാത്രമാകരുത്. സത്യവും ജീവനുമാണ് ക്രിസ്തുവിലൂടെ നമ്മൾ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ഓരോരുത്തരുടേയും തനിമയുടെ മേൽ പ്രകാശം വീശുന്ന ചിന്തകളോടെ ക്രിസ്തുമസ് - നവവത്സര ആഘോഷങ്ങളിലേയ്ക്ക് നമുക്ക് കടന്നുവരാം.

ഒലിവ് ഈ ലക്കം വിടപറയലിന്റേതുകൂടിയാണ്. ആറു വർഷത്തേയ്ക്ക് ഒലിവുശിഖ ഉയർത്തപ്പിടിച്ചവർ പുതിയ ഭരണസാരഥികളുടെ കരങ്ങളിലേയ്ക്ക് അതു കൈമാറും. സഭാ സമൂഹത്തിൽ മാംസം ധരിച്ച വചനത്തിന്റെ സ്വരം 'മരുഭൂമിയിൽ വിളിച്ചു പറയുന്നവന്റെ സ്വരം' പോലെ ഏവരിലും എത്തിയ്ക്കുവാൻ സാധിച്ചതിൽ ഞങ്ങൾക്ക് അതിയായ ചാരിതാർത്ഥ്യമുണ്ട്. സദ്വാർത്തയുടെ പ്രഘോഷണമായിരുന്നു അത്. വാർത്തയായിരുന്നെങ്കിലും വിലയിരുത്തലായിരുന്നെങ്കിലും സർഗ്ഗശക്തികളുടെ ആവിഷ്കാരമായിരുന്നെങ്കിലും! ഏവർക്കും ആഗതമാകുന്ന ക്രിസ്തുമസ്സിന്റെയും പുതുവത്സരത്തിന്റെയും അനുഗ്രഹങ്ങളും സന്തോഷങ്ങളും ആശംസിച്ചു കൊണ്ട് വിട!

ഒലിവ് ടീം

SUPERIOR GENERAL'S MESSAGE

The Holy Gospel of Mark narrated the daily schedule of Jesus in his ministry: *"Very early in the morning, before daylight, Jesus got up and went out to a lonely place where he prayed. Simon and the others went out, too, searching for him; and when they found him they said, "Everyone is looking for you." Then Jesus answered, "Let us go to the nearby villages so that I may preach there also; for that is why I came." So Jesus set out for Galilee where he preached in all the synagogues and cast out demons." (Mark: 1: 35-39)*

Interpreting this Gospel passage, the New Community Bible gives the explanation: *"Jesus now completes a full and successful day of ministry. But before he continues it in the neighbouring towns and villages, he withdraws to a lonely place in order to pray. Silence and deep communion with God are characteristics of a GURU. A deep prayer life must support intense and selfless activity. Jesus' battle is against the cosmic forces of evil, and to do this, one must be strengthened by communion with the all Holy God. The disciples get their first lessons for a balanced combination of work and prayer."*

We are at the threshold of the General and Provincial Synaxes 2021, which intend to '*promote vigour and renewal of religious life and its prudent adaptation to changing circumstances of time and place in fidelity to our Charism and to sustain the spiritual and apostolic vitality of the Congregation under the guidance of the Church*.' In this process, we have the model of Jesus, who is the best combination of prayer and action. So we have the tag: *Ascend and Shine*, with a focus on the processes of *"going up the mountains" and "coming down the mountains."* It is a passion for God and passion for His people - an effort to be with God and to reach out to the people in their needs. When Jesus went out he was in search of God and his intimacy with the heavenly Father as well as the people who

were in dire needs. Whereas, when the disciples went out they were in search of a miracle worker, healer and provider who could meet all their immediate needs. Here is the drastic difference between Jesus and the ordinary people including the disciples. *"When the people found Jesus on the other side of the lake, they said to him, 'Teacher, when did you get here'? Jesus answered: I am telling you the truth, you are looking for me because you ate the bread and had all you wanted, not because you understood my miracles."(*John - 06: 25)

In the Holy Gospel according to Matthew, we find one reference of the withdrawal and involvement strategy of Jesus: *"… Jesus withdrew secretly by boat for a secluded place, where they could be by themselves. But the people heard of it and they followed him on foot from their towns. When Jesus went ashore, he saw the large crowd of people gathered there and had compassion on them."* (Matthew-14: 13-14) Late in the afternoon, when the disciples said to Jesus to send the people away as it was a lonely place, Jesus insisted that *"they do not need to go away; you give them something to eat."* It was an advice of Jesus for the involvement of his disciples with the people in need. It was a revolutionary ideal - meet the basic needs and rights of people - right to food, right to survival, right to associate etc. Eventually the episode of the miraculous multiplication of bread, as we understand, became an event of compassion followed by concrete action, community building, sharing, participation, leadership and facilitation. The disciples became collaborators and facilitators with Jesus in managing the needs of the multitude. The disciples learnt the lessons of withdrawal for spiritual strength and of their involvement with the people, which includes different steps of community organization and facilitation.

"Christ Jesus, though being divine in nature did not claim equality with God, but emptied himself, taking on the nature of a servant, made in human likeness and in appearance found

as a man." (Phil: 2: 6-7) The best example of Jesus himself is the pattern and paradigm for us to have the self-emptying and self-effacing attitude - *Kenosis*. This shall be incarnation for each one of us - we reach out to people to be with them with the richness of the God-experience. As Jesus came down from heaven, we come down to stand at the ground level to be with people. In this way our religious life is a daily schedule of going up and coming down, as Jesus did.

Jesus practiced and promoted the *Servant Leadership* style. He showed the example of humble service by washing the feet of the disciples. He showed by his life that power and authority are means of incarnation - to be with the people, to respect the body - *flesh and blood* - of the human beings. Jesus could give his body and blood - the total life- saying: "*take and eat, this is my body; drink it all of you, this is my blood*." (1 Cor. 11:24-25). He also taught us: "*The greatest love a person can have for his friends is to give his life for them.*" (John -15:13) and *"a grain of wheat remains no more than a single grain unless it is dropped into the ground and dies*." (John -12: 24). Cardinal Luis Tagle, who is both Prefect of the Congregation for the Evangelization of Peoples and President of Caritas Internationalis, as well as the Catholic Biblical Federation, *says: "In the person of Jesus … We have the wisdom of God that comes across as absurdity but it is the wisdom of love that gives everything. The wisdom that stoops down to wash the feet of others. It creates a reversal of culture. The master comes to serve … The wisdom of God!"* All these illustrate the spirituality of incarnation and self-sacrifice. Hence, said John C. Maxwell *"Nobody achieves anything great by giving the minimum. No Teams win championships without making sacrifices and giving their best."* Jim Carrey once said: "*The effect you have on others is the most valuable currency there is.*"

In the context of correlation between authority, power, leadership and incarnation the words of Joan Chittister, a Benedictine Sister of Erie, Pennsylvania are relevant: "*From*

the first martyr, St. Stephen, who defied the oppression of early Christians, to Maximilian Kolbe in our time who offered his life in place of a Jewish father in a Nazi concentration camp, the essence of the spiritual life has forever been a commitment to spiritual leadership. It is a pledge to do the good that must be done, whatever the face of the opposition. It calls us to do the works of righteousness rather than simply go along to get along. It requires us to be spiritual leaders even in the most ignoble of public situations. ….Leadership is about the quality of life the leader shapes for the entire society. Leadership is about the compassion the leader shows to those who seek good at the gates of the nation that promises good to all. Leaders carry the beacon of justice and truth within themselves and so shine the way for others to carry it on after them. The leader exists to maintain the highest values and virtues of the land, so that those values may live forever in the hearts of the people s/he leaves behind. But there is a holy text, which if really internalized, could take us beyond our fear of what will happen to us if we don't soon demand truth from the powers-that-be. "If the blind lead the blind, both shall fall into a ditch." (Matthew 15:14)

On behalf of this General Administration Team, I would like to thank each one of you, dear Fathers and Brothers, for your prayers, care, cooperation and unconditional love during the past six years. With great appreciation, we are indebted to you for your sensitivity, resigned acceptance and resilience to bear with this General Administration Team. We are particularly grateful to you for all your contributions to OLIVE.

We wish you a very Happy Christmas and abundant Blessings in the New Year 2021.

With warm regards and prayers,

Fr. Francis Kilivallickal CST
Superior General

INTIMATIONS

1. The First Session of the General Synaxis 2021 shall be held at Little Flower Generalate, Thrikkakara on 24 January 2021 Evening to 30 January 2021 Noon. Mar Antony Kariyil CMI, the Vicar of the Major Archbishop, Major Archdiocese of Ernakulam-Angamaly will celebrate Holy Mass with the Synaxis members on 25 January and give the Orientation Talk. We solicit your intense prayers on those days.
2. The Conclusion of the Diamond Jubilee of Little Flower Major Seminary, Aluva shall be on 30 January 2021 with Holy Mass at 05.30 pm at the Seminary Chapel
3. The Releasing of the Book: *History of Little Flower Congregation* - Volume One and Volume Two - shall be on 02 January 2021 at Little Flower Major Seminary, Aluva at 06.00 pm. We release the Revised Edition of the Biography of Very Rev. Fr. Basilius Panat on the same day. The Seminary celebrates the Philosophers' Day on 2 January.
4. The Congregation for the Clergy, Rome accepted the Applications and related Documents and granted Dispensation from Clerical Obligations to Fr. Jimmy Alackal (vide Letter Prot. No: 2020 1203/S dated 04 September 2020) and Fr. Sojan Valavanatt (vide Letter Prot. No: 2020 1839/S dated 04 September 2020).
5. The Major Archbishop of the Syro Malabar Church, Mount St. Thomas accepted the Application and related documents and granted Dispensation from Religious Vows and obligations arising from them to Bro. Nelson Konnackamannil vide Letter Prot. No: 1017/2020 dated 04 September 2020.

Fr. Francis Kilivallickal CST
Superior General.

GENERALATE NEWS

On Sunday, 04 October, the Superior General, Fr. Francis Kilivallickal, released the Pre-print Edition of the First Volume of the Book: *The History of Little Flower Congregation* at Generalate. The copies of this Volume were distributed to the General Councillors and the Authors of different chapters of the History Book.

We celebrated the 44th Death Anniversary Memorial Holy Mass for Very Rev. Fr.Basilius Panat, the Founder of our Congregation on Monday, 05 October at CST Brothers Ashram Church, Mookkannur at 07.30 am. Fr. Jose Pollayil, Parish Priest of St. Mary's Forane Church, Mookkannur was the Main Celebrant and Fr. Saji Mathew Kanayankal preached the Homily. Due to the Covid-19 restrictions, only Fr. Francis Kilivallickal and Fr. Baiju Kannampilly from the Generalate participated in the Memorial Mass. There was the online audio and video telecast of the Holy Mass by YouTube social media arranged from Basil Bhavan, Mookkannur.

On 05 October we got the sad news of the demise of Fr. Thomas Ottalankal. Fr. Baiju Kannampilly and Fr. James Purathail went to St. Thomas Provincial House, Chelavoor-Kozhikode for reciting Office for the Dead and paying homage to him.

The Inter Province Meeting (Virtual) through Zoom Meeting was conducted on 14 October at 02.45 pm to 04.45 pm. The host was Fr. Sabu Kandamkettiyil, Vicar Provincial of LF Province, from Little Flower School, Salempur. The Superior General, the Provincial Superiors, the General Councillors, the Provincial Councillors, the General Auditor cum Archivist and the Provincial Auditors participated in the meeting.

We had the Community Rosary in the Generalate Chapel on 22 - 31 October after the Morning Prayer, during the Holy Adoration which starts at 05.30 am, followed by Holy Mass at 06.30 am.

Fr. Baiju Kannampilly, the Vicar General from the Generalate participated in the Priestly Ordination Ceremony of

Deacon Sijo Kurumuttath on 28 October at St. Thomas' Forane Church, Koorachundu, Kozhikode at 09.30 am. There was the online audio and video telecast of the Ordination by YouTube social media.

On Sunday 01-06 November we had Online Annual Retreat for our Fathers from the Generalate. All Fathers who wished to attend this On-line Retreat on-line were at their own places. The Fathers in the Generalate came together at the Hall of Pushpa Darsana and watched the video talks through LCD Projector. Every day here were three Spiritual Talks of one hour each. The first ten talks were from Mar Prince Panengadan, Bishop of Adilabad and the remaining three talks were from Fr. Derbin Eettikkattil VC.

On 14 November we had the Special Memorial Mass at Little Flower Seminary, Aluva at 11.00 am for the Departed Members of our Congregation. This year we did not have the presence of the Family Members and Relatives of the Departed Members. Fr. Tomy Alumkalkarot was the main celebrant and Fr. Francis Kilivallickal preached the Homily.

On 28 November Fr. Francis Kilivallickal, Fr. Baiju Kannampilly, Fr. Jose Manjiyil, Fr. Joseph Munduparambil, and Bro. Robin Cheeradiputhenpurayil participated in the blessing ceremony of the newly constructed Refectory cum Kitchen Block and the Basket Ball Court at St. Joseph's Provincial House, Aluva and the Sacerdotal Golden Jubilee Celebrations of Fr. George Jacob Poothakuzhy, Fr. Joseph Arackaparambil, Fr.Joseph Kochuputhenpurayil and Fr. Joseph Orikalayil. Fr. Francis Kilivallickal officiated in the Blessing Ceremony at 10.00 am in the presence of Fathers of St. Joseph's Province, Mother General and General Councillor of CSN Sisters, many Well-wishers and Friends. In the Holy Mass at 11.00 Fr. George Jacob Poothakuzhy was the main celebrant and Fr. Francis Kilivallickal preached the Homily.

On 30 November Fr. Francis Kilivallickal met all the Deacons who gathered at Darsana Retreat Centre, Illithode for their Retreat in preparation for their Priestly Ordinations. He addressed them after the Adoration and wished them all the best. ◆

ALUVA TIDINGS

Examinations

It was the time for intellectual harvest at our Little Flower Institute of Philosophy & Religion and we all tried our level best to bring out the utmost outcome. It really helped us to understand and evaluate the level of our academic hunt. Verbal and written means were used to evaluate our understanding of the different subjects. It helped us to have better understanding and new perspectives about the subjects. We had the Semester Examinations on 26-30 September.

Showers of Blessings

We celebrated the Feast of our heavenly Patroness with all its solemnity and due importance in the midst of the pandemic Covid -19. The Novena in preparation for the Feast commenced in our Seminary on 25 September and it was a day of prayer and fasting. In those nine days we had Holy Eucharist and Novena Prayers in the evening. The Fathers and deacons were invited to enlighten the community with different Themes of Theresian Spirituality. The preparation days for the Feast were really an enriching as well as blissful experience for all for. On 01 October the Fr Manjush Srakath, our Vice Rector was the main Celebrant of the Solemn Holy Mass and being the Golden Jubilee of Little Flower Mission, Gorakhpur, Fr John Vadakkel and Fr. Arun Madathiparambil concelebrated with him.

On o4 October the festal celebrations came to its culmination with the Solemn High Mass officiated by Fr. Jain Pulickal CST. He preached on the spiritual vision of St Therese and her suffering. The festal celebrations ended with an agape meal. During the meal, very attractive prizes to the winners of the Annual Competitions were distributed. We specially

remember and thank Rev Fr Rector and Frs Alwin Elavumkal, Sebastian Kallarackal, Alex Kumbidiyamackal, Mathew Andoor, Bino Pariyadan, Jeevan Thundiyil, Linto Thakarappillil and Deacons Ajay Narippara and Brijeesh for their presence during Novena days and enriching us with beautiful sermons.

Sopravvivenza 2k20

Annual Competition of the year named '*Sopravvivenza* 2k20' which means "survival" was held in the Seminary for three days on Oct. 1-3. The event was a platform for the Brothers to participate in various individual and group items, thereby excel in their personal talents and caliber. Fr Rector inaugurated the 'Sopravvivenza 2k20' with an inaugural address. All the Brothers of the community were divided into four groups namely 'Pappens, Psychos, Raja Rajashweri Adholokam and Neyyappam'. All groups did their best with sportsman spirit and enthusiasm under the guidance of their efficient captains. The captains were Bros Jobin Arattukulam, Akhil Thadathil from the third year Philosophy and Bros Arun Pereppadan and Febin Kurisummoottil from the second year Philosophy. The competition reached its culmination with the Theresian Drama performed by four groups. The team 'Pappens' bagged the overall champion of the competitions. Bro. Nithin Manthara was the individual champion of the competitions. We specially thank Rev. Frs. Tiji Thanniyil, Arun Madathiparambil and all the ACC members for their support and guidance.

A Friendly Basketball Match

A friendly basketball match was organized between the Brothers and Fathers from Mudickal Seminary on 30 September. Both teams did their level best and the Fathers won the victory by a point of difference. Hearty Congratulations dear Fathers and Brothers.

Annual Retreat

The annual retreat was conducted on 05-09 October in the Seminary. The retreat preacher was Rev. Fr. Shaji Karimplaniyil OFM Cap. The retreat began with the practical implication of the charism of our Congregation '*Be Little and Serve the Little'* in this period of Covid19 pandemic. The question was raised who is the little and for whom should we pray. We are called to give Jesus to each one around us in this pandemic. The giving can be done through the prayer of intercession for the needy since every individual is compartmentalized to remain away from the other. When the world moves to satisfy the life with worldly things, what is the satisfaction in religious life and the distance between Jesus and me as an individual? This question was the prime objective of the first day of the retreat. These interrogation of the self, led each one of the Brothers to move deeper into one's own inner castle.

Later the retreat was taking us to the discussion on the Vows and how this self-surrender to our Lord can unify one with the path taken by Jesus in His earthly life and how these burdens in the eyes of the world can be the glorification of the one who called us in the midst of criticism. It is not we who chose Jesus but it is He who chose us to be his symbol of love for His people. The final days of the retreat talked about the community life. The virtue 'patience' has a key role to be played in community life. Proper understanding of the other is to be always kept in the mind for the peaceful coexistence of the called ones, thus becoming an exemplified model in the postmodern world.

The annual retreat was an eye opening in the sense that it not only tried to open the spiritual eyes of all those who attended but to hear the Word of the Lord. The way the preacher preached the passages from the Holy Bible gave us the new horizons to think about each passage and also to interpret the

Word. The retreat was spiritually fruitful in the sense it helped us to deepen ourselves in the call and find the call within the call.

Being with our Spiritual Mother

October is a month which is especially dedicated for Blessed Virgin Mary. We conducted 10 days of solemn holy rosary in the Seminary from October 21. The Rosary was conducted in the evening from 7:00 p.m. to 8:00 p.m. The community was divided into ten groups and they conducted in a meaningful and creative mode. There were video presentations, tableau, procession etc. On 31 October, the last day of rosary, we had the Holy Eucharist in the evening followed by the conclusion of the rosary. Rev. Fr Manjush celebrated the Holy Mass with an inspiring homily.

Community Day Celebrations

With immense joy and great enthusiasm, the LFS community celebrated the Fiftieth Birthday of Fr. Saji Nellikunnel CST, the Rector, solemnly on 13 November. We had celebrated Solemn Holy Eucharist in the morning which was offered by Fr. Rector as the Main Celebrant. After the Holy Mass the whole day was free. Soon after the breakfast volley ball match was conducted between the three batches. Third year Philosophers bagged the first prize. And the cultural event was organized by the first year Philosophers in the evening. Fr Jojo Varakukalayil, President of the Little Flower Institute of Philosophy & Religion felicitated Fr. Rector with the greetings of the day. At the end Fr. Rector expressed his appreciation and gratitude for all for the efforts they had taken to make the event colorful.

Group Dynamism

We had a good time with Fr. Toby Joseph SJ, Director of Atma Mithra at Sameeksha Indian spirituality Centre, Kalady who guided our group dynamism. It was a one day programme.

The session began with the story of the mountain and the sea in which he could make us aware of the values of education and the importance of imbibing values in our life. Fr. Toby reminded us always the question “Do we give a second chance?” There was an interactive session with all of us in which we could understand the other. There were games and other fun activities. We specially thank all the staff members especially Fr. Manjush for arranging such a beautiful and meaningful session.

Birthdays and Festal Celebrations

We commemorate the Feast of St Mathew on Sept 21. On this beautiful day our joy was doubled as we celebrated the Feast of Fr. Rector, Fr Arun and the birthday of Fr. Francis Chittinappilly. The prayer session was organized by the first year Philosophers on the previous day. Fr. Francis was the Main Celebrant of the Holy Mass. In the evening we had the celebration. Fr Tiji Thanniyil celebrated his birthday on 28 October. We had the prayer session and celebration in the evening. The second year Philosophers conducted the celebrations. Fr Tiji and Fr Abraham had their Feast on 09 October. We had the prayer session and celebration on 10 October in the evening. The birthday of Fr. Biju Kollakombil fell on 12 November. The third year Philosophers led the celebration in the evening. The prayer session was conducted prior to the dinner.

Philosophizing Pandemic Covid -19

The world is fighting against pandemic Covid -19 and it has affected the whole aspects of human life. A drastic change has occurred in every citizen in this world. Amidst this pandemic, Little Flower Institute of Philosophy and Religion organized a webinar on ‘*Philosophizing Covid 19*’. It was conducted by Rev. Fr Victor Ferraro, the Dean of Studies in Goa. Through his words he stressed that the world is changing, the human beings are

limited beings. Through the arrival of Covid 19, the people have turned their attention to the other. He quoted the Philosophy of Levinas (the other) and Martin Buber (I–Thou relationship). Fr. Victor mentioned that the virus opened the possibility of new thinking. We have to live the new dharma of Philosophy. The virtue of love is to be applied in our daily life. Fr. Victor paved the way into the depths of our minds to think deeply about the pandemic and it's after effects. It was really beneficial for the whole community. We specially thank all the staff members especially Fr. Jojo Varakukalayil CST, the President, for arranging such a relevant webinar.

'Bethlehem Dooth' – You Tube Advent Season Reflections.

To be different from the last year, we the LFS community decided to welcome Christmas in a reflective manner. From the very beginning of the month, the Brothers and Fathers started to give Christmas reflections in our 'you tube channel' **'Bethlehem Dooth'.** With great affection and love the good response from the viewers shows the best from the part of Brothers in their reflections. Along with this, the batch- wise evening prayer session is going on every Sunday of Advent season. We greatly appreciate the support of all the staff members especially Frs. Jojo Varakukalayil and Manjush Srakath for taking the lead.

We wish you all the joy and peace of Christmas and Blessings throughout the New Year 2021 from Little Flower Major Seminary, Aluva! ◆

Christmas - New Year Thoughts & Quotes

***"Dear Friends who are far away,
hope you have a safe and wonderful Christmas.
Seasons Greetings!"***

NEWS FROM MISSION IN AFRICA

SAHIHI YA MUNGU (SIGNATURE OF GOD)

Dear Fathers and Brothers,

Greetings and prayers from the African Mission!

We are happy to write a few lines on behalf of African Mission regarding the marvellous works he has done on our mission in past three months. It was really time of blessing as we are safe from Covid 19 pandemic and live our normal life especially in Tanzania.

Karibu Sana!!!

Fr Prabath Nirappel (St. Thomas Province) is the New Blessing in Little Flower Mission in East Africa. He reached the International Airport in Dar Es Salaam on 20 October 2020. Frs. Jose and Febin received him at the Airport. After three weeks of stay at Mbagala Kuu, he moved to Songea for Kiswahili Language studies. He is appointed as Assistant Parish Priest of Little Flower Church, Nzinje in the Archdiocese of Dodoma and will stay with Fr. Binoy Mannarthottathil, the Pariah Priest. We wish him all the best in his ministry. Karibu sana to our Little Flower Mission !!!

Gathered together to Walk Forward

We had the annual gathering of the CST Priests of Little Flower Mission on 09-12 November November in Dar Es Salam. All the Fathers from Tanzania joined the meeting whereas Fr. Sony Mualekalayil and Fr. Vipin Thuruthiyil couldnot join as there were travel restrictions from Kenya to Tanzania due to Covid 19 Pandemic.

New Appointments

When Fr. Febin left to Kerala for his further treatments, Fr Jose Panikulangara started his new service as the Parish Priest of Mbagala Kuu and Fr Joby Thekkevayalumkal as Asst. Parish Priest.

ST. ELIZABETH CHURCH, SUBIRA, SONGEA

- 10 days of Community Rosary devotion was conducted in St. Elizabeth Parish Church, Subira and Lihwena substation with a concluding Holy Mass and procession at newly built grotto in Subira Parish.
- On 14 October Tanzania remembers its Father of the Nation, Mr. Julius Nyerere. In order to mark this occasion we conducted Elders Day in the Parish. 175 elders from the Parish gathered together for the Holy Mass, Seminar, Confession and fellowship meal.
- Subira Parish organized a youth gathering on 30 October in the Parish. 230 young people gathered for the one day Seminar, Holy Mass and delicious lunch.
- We had a pious celebration of the Parish Feast of Elizabeth of Hungary with nine days of Novena and concluded with grand Feast celebration. Many people participated in the novena and one day Recollection and Church Feast.

ST. GABRIEL CHURCH, MBAGALA KUU, DAR ES SALAM

- Fr. Jose Panikulangara represented Little Flower Mission in the Tanzania Religious Superiors Annual Meeting held on 6-10 September at Mwanza, Northern Tanzania. Unfortunately, he couldn't complete the meeting and leave for Dar Es Salaam as soon as he got the information about the illness of Fr. Febin Puthumana who needed immediate and emergency medical help.
- On 09 September, Fr. Febin Puthumana was admitted in the hospital in emergency due to chest pain. He was unconscious for 20 hours but after the treatment and continued prayers of many people he was miraculously healed and he came back to normal life after 3 days. On December 03 he left to Kerala for further investigation and treatments. Let us keep him in our daily prayers. Currently, he is in St. Thomas Provincial House, Chelavoor.
- We celebrated the Feast Day of our Heavenly Patroness in our Parish. Many Priests and Sisters from neighbouring Parishes and Religious Houses joined us for the celebration.

- The Parish declared the Feast Day of St. Therese as Children's Day and they celebrated the First Sunday of October as their day. In connection with this event, they conducted different programs and competitions.
- On the 4th Death Anniversary of Rev. Fr Shanoj, we had Special Holy Mass to remember him. Many parishioners attended and prayed for him.
- Church specially honours Mother Mary in October. On 07 October, Feast Day of the Rosary, we had Community Rosary celebrations daily. There was Solemn High Mass at Grotto and on 31 October and concluded the Month of Rosary with Rosary Procession from Church to Grotto.
- Our youth won First Prize in the Drama Competition held in Dar Es Salaam. During Sunday Mass they were congratulated for their success. They are very active in the different activities of our Parish.
- To encourage the Catechism children to study the Word of God, we have introduced the Sunday Star Program in our Parish. Every Sunday children learn different Bible verses by heart and the winner is awarded in the presence of the Community. Special thanks to Fr. Febin for introducing this novel idea for our children.
- Seeing the interest of children in reading and memorizing the Word of God, we have thought of distributing Bibles to our Catechism students. One of the benefactors of Fr. Febin sponsored 150 copies of the Bible and our Mission also provided 50 copies of the Bible for this purpose. On the First Sunday of Advent, we distributed these copies of the Bible.
- In this season of Advent, we arranged a Charismatic Convention for one week under the leadership of our Charismatic Group in the Parish. Many people attended the Convention to renew themselves and many are getting the healing touch.

ALL SAINTS CHURCH, MTANDIKA

- The All Saints Parish at Mtandika in the Diocese of Iringa is entrusted to our Little Flower Mission. The parish was

administered by the Diocesan Priests and last year it celebrated its Silver Jubilee. Now CST Fathers took up the Parish and on 06 September 2020, Fr. Philip Kallamplackal took charge as the new Parish Priest and Fr. Babychan Tholanickal as the Assistant Parish Priest. This Parish has got 10 outstations and 5 prayer centres. Geographically it is a vast area, about 50 kms along the National Highway. The outstations are far up to 50 kms from the Parish Church.

- On 01 November we celebrated the Parish Feast. Most Rev. Tarcisius J.M Ngalalekumtwa, the Bishop of the Diocese of Iringa was the Main Celebrant of the Holy Mass. People from all the outstations participated in the Holy Mass. On that day 60 children received the Sacrament of Baptism and First Holy Communion and 163 children received the Sacrament of Confirmation. Agape, after the Holy Mass added colour to our festal celebrations.
- In view of making the parish self-sustainable we are planning to make use of the Parish land. The Parish has got 94 acres of land. With the help of the Parishioners and support of the Mission we are planning to start agriculture and lend the land to the Parishioners for agriculture. With this in mind we have already started to clean the land. We have also started small scale animal husbandry.

LITTLE FLOWER MISSION KAONGO, KENYA

- Christmas and New Year Greetings from Little Flower Mission, Kenya
- ‘Corona’ is the main news everywhere. But after a period of lockdown in Kenya, everything is coming to its normalcy, even though there are cases being reported every day in different parts of the country. Churches are functioning normal, keeping the Covid protocols. Schools are functioning partially with the classes for public examinations. But from January onwards, all educational institutions will be opened to function normally.

- Little Flower Missionaries in Kenya celebrated the Feast of our Heavenly Patroness on October 01 itself with close friends and Religious Communities around.
- There was a one day retreat for the CWA of our Parish (Mathru Sanghadana). On the first Sunday after Christmas, there is a Motivational Seminar arranged for the Youth of our Parish. In preparation for the Christmas many children and grown up Christians are attending Holy Mass daily. They will be encouraged with Christmas Gifts. Sonce the last two years, before Christmas, all the aged members (Above 70) in the Parish are visited by the Priests in the Parish with Christmas gifts.
- The Parish was without a vehicle for pastoral ministry and this dream is going to be fulfilled soon. Little Flower Mission promised to support us to buy a car. With the support of the Mission we have ordered for a used car and we hope that this dream will be actualized very soon. Thanks to Little Flower Mission Superior and to General Administration.

We thank you all for your silent but valuable prayers and support. We experienced the blessings and providence of Our Good Lord.

We the members of Mission in African wish you all a Happy Christmas and a Prosperous New Year 2021.

◆

Christmas - New Year Thoughts & Quotes

"It's time for Christmas celebrations! Have fun and embrace the best of this year. Wish you a Merry Christmas and a Happy New Year!"

ST. JOSEPH'S PROVINCE

- ഒക്ടോബർ 28ന് കുരാച്ചുണ്ട് ഇടവകയിൽ വച്ച് ഡീക്കൻ സിജോ കുറുമുട്ടത്ത് പൗരോഹിത്യപട്ടം മാർ ജോസഫ് പാംബ്ലാനി പിതാവിൽ നിന്നും സ്വീകരിച്ചു.
- കൊറോണ മൂലം കഷ്ടതയനുഭവിക്കുന്നവർക്കായി പ്രൊവിൻസിന്റെ സാമൂഹ്യസേവനവിഭാഗത്തിന്റെ നേതൃത്വ ത്തിൽ ജർമ്മനിയിലുള്ള ജോയി മാടശേരി അച്ചന്റെയും ബോബി പള്ളിക്കമാലിലച്ചന്റെയും Mr. Ludger Gausling ന്റെയും സാമ്പത്തിക സഹായത്തോടെ നമ്മുടെ ആശ്രമങ്ങളും ഭവനസമുച്ചയപദ്ധതികളും കേന്ദ്രീകരിച്ച് 1500-ഓളം പാവപ്പെട്ടവർക്ക് ഭക്ഷ്യ-നിത്യോപയോഗ സാധനങ്ങളടങ്ങിയ കിറ്റുകൾ എത്തിച്ചു. ഔദ്യോഗിക വിതരണോദ്ഘാടനം സെപ്റ്റംബർ 31ന് എം.എൽ.എ. ശ്രീ അൻവർ സാദത്ത് നിർവ്വഹിച്ചു.
- ഈ വർഷം പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ സുവർണജൂബിലി ആഘോഷിക്കുന്ന 7 വൈദികർ ഇല്ലിത്തോട് ആശ്രമത്തിൽ നവംബർ 21 ന് ഒന്നിച്ചുകൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും അനുഭവങ്ങൾ പങ്കുവയ്ക്കുകയും ജൂബിലി ആഘോഷിക്കുകയും ചെയ്തു.
- കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിൽ മലയാളഭാഷ-സാഹിത്യത്തിൽ "ആനന്ദിന്റെ നൈതിക ദർശനം : നോവലുകളെ ആസ്പദ മാക്കിയുള്ള പഠനം" എന്ന വിഷയത്തിൽ ബഹു. അനീഷ് അങ്ങാടിയത്തച്ചൻ വിജയകരമായി പ്രബന്ധം അവതരിപ്പിച്ച് നവംബർ 26 ന് ഗവേഷണം പൂർത്തിയാക്കി.
- പ്രൊവിൻഷ്യൽ ഹൗസിൽ പുതുതായി നിർമ്മിച്ച ഭക്ഷണമുറി, അടുക്കള, ബാസ്ക്കറ്റ്ബോൾ കോർട്ട് എന്നിവയുടെ വെഞ്ചരിപ്പ് നവംബർ 28ന് രാവിലെ 10.30 ന് ജനറാളച്ചൻ നിർവ്വഹിച്ചു. തുടർന്ന് സമൂഹാംഗങ്ങളോടു ചേർന്ന് 11.30 ന് ഈ വർഷം പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ സുവർണജൂബിലി ആഘോഷിക്കുന്ന ബഹു. ജോസഫ് അറക്കപ്പറമ്പിൽ, ജോർജ് പൂതക്കുഴി, ജോസഫ് കൊച്ചുപുത്തൻപുര, ജോസഫ് ഒരിക്കാല എന്നീ വൈദികർ കൃതജ്ഞതാ ബലിയർപ്പിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു.

- മുരിയാട് പെനിയേൽ വില്ലേജിൽ അന്തേവാസികളും ആശ്രമാംഗങ്ങളുമടക്കം 30 പേർക്ക് കൊറോണ ബാധിച്ചു. ഗുരുതരമായ അവസ്ഥകളില്ലാതെ എല്ലാവരും ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ സാധാരണ ജീവിതത്തിലേക്ക് മടങ്ങിപോന്നു.
- ലബ്ബക്കട ജെ.പി.എം. കോളേജിൽ പുതുതായി എം.ജി. യുണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്നും MSW, BSW ബാച്ചുകൾ അനുവദിച്ചു.
- ഈ വർഷം പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിക്കുന്ന സി.എസ്.റ്റി. ഡീക്കന്മാരുടെ ധ്യാനം ഡിസംബർ 1–5 വരെ ഇല്ലിത്തോട് ദർശന ധ്യാനകേന്ദ്രത്തിൽ നടന്നു. ◆

Christmas - New Year Thoughts & Quotes

"Christmas and New Year is the holiday season across the world. It is the time to indulge and make merry but make sure to wear your mask and avoid large gatherings. During Christmas amid the pandemic, it's important that we connect and tell each other that no one is alone. Today there are so many ways of staying safe and being with friends and family. Ahead of Christmas Day and New Year, meet and greet friends online, send wishes on Facebook, Twitter, WhatsApp or whatever way you choose. 2021 calls for human solidarity if we are to tide over the global health and economic crises. Christmas Trees are up and fairy lights are spreading cheer and hope in homes ahead of the New Year."

ST. THOMAS PROVINCE

ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ സെമിനാരി, ഇരിക്കൂർ

ആശ്വാസത്തിൻ കൃപാമലരുകൾ ചൊരിഞ്ഞ്

ആധിയുടെയും വ്യാധിയുടെയും ദീനകിടക്കയിൽ വേദനിക്കുന്നവർക്കായി സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇക്കൊല്ലത്തെ കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ തിരുന്നാൾ ആഘോഷങ്ങൾ സെമിനാരിയിൽ കൊണ്ടാടി, സൗഖ്യത്തിൻ കൃപാമലരുകളാൽ ലോകത്തെ നിറയ്ക്കാൻ മാദ്ധ്യസ്ഥ്യം യാചിച്ചുകൊണ്ടുള്ള തിരുന്നാൾ ആഘോഷങ്ങൾക്ക് 1-ാം തീയതിയിലെ ബോനിഫസച്ചന്റെ കുർബാനയോടെ തുടക്കം കുറിച്ചു. ശേഷിച്ച 9 ദിവസത്തെ കുർബാനയ്ക്കും നൊവേനയ്ക്കും കാർമ്മികത്വം വഹിച്ചത് സെമിനാരിയിലെ അച്ചന്മാരായിരുന്നു. പ്രധാന തിരുന്നാൾ ദിവസമായിരുന്ന 10-ാം തിയ്യതിയിലെ ആഘോഷയങ്ങൾക്ക് മുഖ്യകാർമ്മികത്വം വഹിച്ചത് ആന്റോ ചക്കാലയ്ക്കലച്ചനാണ്. ആന്റോ കാരക്കാട്ടച്ചനായിരുന്നു വചന സന്ദേശം നൽകിയത്

അധ്വാനത്തിൻ ഉപ്പുനുണഞ്ഞ്

സെമിനാരിക്കാരുടെ അധ്വാനഫലമായി ഒരുപാട് കാര്യങ്ങൾ ഒക്ടോബറിൽ നിർവഹിക്കാൻ സാധിച്ചു. സെമിനാരിയിലെ റബ്ബറിന് വളമിടുകയും ഗ്രോട്ടോയും സെമിനാരിയുടെ അനുബന്ധ സ്ഥലങ്ങളും നവീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

കൊന്തമണികളിലൂടെ

മാതാവിന്റെ കൊന്തമാസമായ ഒക്ടോബർ മാസത്തിലെ അവസാന ആഴ്ച കൊന്തയാചരണത്തിനായി മാറ്റിവച്ചു. 10 ദിവസത്തെ കൊന്തയ്ക്കുശേഷം 31-ാം തീയതി പ്രധാന തിരുന്നാളായി ആഘോഷിച്ചു. ആന്റോ ചക്കാലയ്ക്കലച്ചൻ മുഖ്യ കാർമ്മികനായി. ആന്റോ കാരക്കാട്ടച്ചൻ വചനസന്ദേശം നൽകി. ലൂർദ്ദിന്റെ മാതൃകയിൽ അലങ്കരിച്ച രഥത്തോടുകൂടിയ ജപമാല പ്രദക്ഷിണം സെമിനാരിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പുതുമ നിറഞ്ഞതായിരുന്നു.

പുതിയ അതിഥി

സെമിനാരിയിലേക്ക് ഒരു പുതിയ അംഗം കൂടി കടന്നു വന്നു. ബ്ര. ജോബിൻ നടയ്ക്കൽ 7-ാം തീയതി സെമിനാരിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. എല്ലാവരേയും പരിചയപ്പെടാനും തന്റെ അനുഭവങ്ങൾ

പങ്കുവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന തിരക്കിലാണ് ബ്രദർ.

മാറ്റത്തിന്റെ മാറ്റൊലികൾ

സ്വന്തം സ്വത്വത്തെയും ദൈവത്തെയും തേടിയുള്ള ഞങ്ങളുടെ യാത്രയ്ക്ക് ശക്തി പകർന്നും അടിസ്ഥാനമൊരുക്കിയും വാർഷികധ്യാനം നടന്നു. ഇരിക്കൂർ സെമിനാരിയുടെ ചരിത്രം തിരുത്തി ആദ്യമായി സിസ്റ്റേഴ്സ് നടത്തിയ വാർഷികധ്യാനമെന്ന പുതുമ ഈ വാർഷിക ധ്യാനത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഡോ. സി. പ്രസീന MSMI-യുടേയും ഡോ. സി. ജോണറ്റ് MSMI-യുടേയും നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ഒരാഴ്ചത്തെ ധ്യാനം ഏറെ അഭിഷേകം നിറഞ്ഞതും വിചിന്തനീയവുമാിരുന്നു. പൂർണ്ണ കുമ്പസാരത്തിലൂടെയും psycho-spiritual ക്ലാസ്സുകളിലൂടെയും സൈക്കോ തെറാപ്പികളിലൂടെയും group dynamisum-ത്തിലൂടെയും മാറ്റത്തിന്റെ മാറ്റൊലികൾ തീർത്തു. സെമിനാരിയുടെ അകത്തളങ്ങളിലെ മാറ്റൊലികൾക്കനുസൃതം കൂടുതൽ ശക്തിയോടും തീക്ഷ്ണതയോടും സ്വത്വത്തിലേക്കും ദൈവത്തിലേക്കുമുള്ള കൂടുതൽ അന്വേഷണങ്ങൾക്ക് മുന്നേറാനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പിലാണ് ഞങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും.

മാറ്റത്തിന്റെ മാറ്റൊലികൾ : സെമിനാരിക്കും

ഈ കാലയളവിൽ ഞങ്ങളോടൊപ്പം ഏറെ മാറ്റത്തിന്റെ പാതയിൽ സെമിനാരിയിലും വിധേയമായി. സെമിനാരിയിൽ പുതിയ റീഡിംഗ് റൂം തയ്യാറായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരുപാട് പുസ്തകങ്ങളും മറ്റ് സംവിധാനങ്ങളും സെമിനാരിയിലെത്തി. ഇതിനെല്ലാം പിൻതാങ്ങായി കൂടെ നിന്ന പ്രൊവിൻഷ്യാളച്ചനും കൗൺസിലിങ്ങ് അംഗങ്ങൾക്കും ഏറെ നന്ദി. കൂടാതെ പുതിയ കിളിക്കൂടും കിളികളും സെമിനാരിയിലേക്ക് വാങ്ങിച്ചു.

നടാനും നനയ്ക്കാനും സ്നേഹിക്കാനുമായി ... കൃഷി...

മണ്ണിനെ അടുത്തറിയാനും മണ്ണിനെ സ്നേഹിക്കാനും ആഹ്വാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് സെമിനാരിയിൽ കൃഷി പമികൾ ആരംഭിച്ചു. സെമിനാരിയെ സ്വയംപര്യാപ്തതയിലേക്ക് നയിക്കുക എന്നതിലുമുപരി ബ്രദേഴ്സിന് കാർഷിക മേഖലയിലേക്കുള്ള താല്പര്യവും അഭിരുചിയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണ് അച്ചൻമാർ. മൂന്നു ഗ്രൂപ്പായി വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിൽ ബ്രദേഴ്സ് കൃഷി ആരംഭിച്ചു. വിത്തും വളവും ഉപദേശവും നൽകികൊണ്ട് അച്ചൻമാർ പിൻതുണ നൽകുന്നു. എല്ലാ ദിവസവും അര മണിക്കൂർ വീതമെടുത്ത് കൃഷിയെ വിപുലീകരിക്കുന്ന തിരക്കിലാണ് ഞങ്ങൾ.

എല്ലാവർക്കും ക്രിസ്തുമസ് മംഗളങ്ങൾ ◆

Hanumangarh Waves

Erection of Ashrams in Jalandhar Diocese

In accordance with the Constitution (C-316) and Directory (D-250§ 01) of Little Flower Congregation (CST Fathers) and with due permission from His Excellency Most Rev. Dr. Agnelo Ruffino Gracias, Apostolic Administrator, based on the New Contract (Convention) with the Diocese of Jalandhar, which was signed on May 31, 2020 and came into effect on July 03, 2020 the following Ashrams were erected in the Diocese of Jalandhar as Religious House (Ashram) of Khrist Jyoti Province of Little Flower Congregationon on the Feast day of St. Therese of Child Jesus:

1. Little Flower Ashram, Fazilka (Established as a Station on 02 April, 1986)
2. Little Flower Ashram, Guruharsahai (Established as a Station on 25 March, 2007)
3. Sacred Heart Ashram, Jalalabad (Established as a Station on 23 June, 1995)
4. St. Joseph's Ashram, Moga (Established as a Station in 1987)
5. Little Flower Ashram, Sikhwala (Established as a Station on 13 March, 1978)

Erection of Ashrams in Faridabad Diocese

In accordance with the Constitution (C-316) and Directory (D-250§ 01) of Little Flower Congregation (CST Fathers) and with due permission from His Grace Mar Kuriakose Bharanikulangara, Archbishop of Diocese of Faridabad, through the letter dated August 04, 2020, the following Ashrams were erected in the Eparchy of Faridabad as Religious House (Ashram) of Khrist Jyoti Province of Little Flower Congregation on the Feast day of St. Therese of Child Jesus:

1. Little Flower Ashram, Gidderbaha (Established as a Station on 20 June, 2016)
2. Little Flower Ashram, Kot Shamir (Established as a Station on 29 May, 2018)
3. Little Flower Ashram, Zira (Established as a Station on 22 February, 2012)

Remembrance of our Founder

Very Rev. Fr. Basillius Panat-our beloved Founder was remembered on his 44th Death Anniversary on October 04, 2020. Rev. Fr. Provincial celebrated Holy Mass on the occasion and specially prayed for the development of the Congregation through the intercession of our founder Fr. Basillius and heavenly patroness St. Therese of Lisieux.

Declaration of General Synaxis

The notification from the Superior General for the General Synaxis 2021 was notified by Fr. Provincial on October 20, 2020. Besides, Unit-wise list of the members of the Province from whom eight representatives to the General Synaxis are to be elected was sent to all the members of the Province. Envelope with the caption: Representatives to the General Synaxis 2021 with the declaration paper and Prayer for the success of the General Synaxis and Explanatory Note on the Logo was also placed before the members.

Annual Retreat for Fathers

In the midst of covid-19 situations we have decided to have our Annual Retreat in two different Sessions. The First Session of Annual Retreat 2020 was organized from 03-06 November, 2020. Similarly, Second session was conducted from 10-13 November, 2020. Around 50 Fathers participated for the Annual Retreat. Both the Sessions were guided by Rev. Fr. Mathew Palachuvattil from Jalandhar Diocese. The Retreat was based on Theresian Spirituality. This Retreat was very effective and helped our Fathers to introspect and get more insight in Theresian Spirituality.

With the Memories of our loving Felixachan

The death anniversary of Rev.Fr. Felix Nellikunnath (November 13) was commomerated in a befitting manner in the Provincial House. Fathers and Sisters took part in the Holy Mass celebrated for the departed soul. It was a day to remember the unfading memories of Fr. Felix Nellikunnath and to thank the Lord for all the graces He had showered upon us and our Congregation through him.

Sacerdotal Golden Jubilee celebration

The Sacerdotal Golden Jubilee celebration of Rev. Fr. John Kudilil {Ordination December 17, 1970} and Fr. John Mundackal {Ordination December 22, 1970} was solemnly celebrated on November 14, 2020 at Provincial House. Almost 40 Priests and some Sisters from Punjab and Rajasthan took part in the celebration. A solemn celebration of Holy Mass by Fr. John Kudilil was concelebrated by Fr. Provincial and Fr. Mathew Kumpuckal in which we thanked God almighty for giving us these two zealous missionary priests. Fr. Mathew Kumpuckal preached the homily. A felicitation ceremony was also organized in which Fr. Provincial, Fr. Sunny Charakunath and Fr. Mathew Palachuvatil felicitated and remembered Fr. John Kudilil and offered him gifts as the token of our love, concern and honour.

Declaration of Provincial Synaxis

Notification for the Eighth Ordinary Provincial Synaxis 2021 was issued by Fr. Provincial on November 14, 2020 with the consent of the Provincial Council held on 14 August, 2020 and approved by the Superior General with the consent of his Council *on 21 August 2020 and 12 October 2020*. The *Eighth* Ordinary Provincial Synaxis shall be convoked to elect the Provincial Superior, the Provincial Councillors and the Provincial Auditor for a term of three years. The First Session of the Provincial Synaxis 2021 shall be held at Khrist Jyoti Provincial House, Hanumangarh from Sunday, 14 February, 2021 to Wednesday 17 February, 2021. The special theme of this Provincial Synaxis

is “Called to Live and Proclaim”, based on Mk. 3: 13-14, to give new impetuous to Evangelization.

Monthly Recollection for Brothers

Monthly Recollection for Brothers’ was organized at Little Flower Ashram, Guruharsahai on 27 - 28 November, 2020. Rev. Fr. Salj Puravalappil guided the brothers and gave insight on relevant spiritual subjects.

Birthday and Feast day celebrations

Birthday of our loving Provincial was celebrated on 06 December, 2020. We had solemn Eucharist Celebration by Rev Fr. George Alukka along with Fr Deepak Thoomkuzhy. We had a small birthday party in the evening. Along with the birthday celebration we also celebrated the feast day of Fr. Dijo Urulel. Many Fathers from Punjab and Rajasthan along with Sisters from By-pass Convent and Junction Convent took part in the function.

Blessing of Priest house at Sadiq and Bathinda

Blessing of temporary Priest House (Residence) at Sadiq station was held on November 23, 2020 by Rev. Fr. Provincial George Alukka. The blessing and inauguration of the Little Flower Station at Bathinda was held on 10 December, 2020 by Rev. Fr. Provincial. Many Fathers from Punjab and Rajasthan graced both the occasions with their prayerful presence. Best wishes and congratulations to Fr. Bibin Naripara and Fr. Tibin Mannusserril.

Get well soon Fatherji….

Rev. Fr. George Kulampally went to Kerala for his treatment on November 01, 2020. He is continuing his treatment at Rajagiri Hospital, Aluva. We urge you all to keep our loving Father in your daily prayers so that Lord Almighty touch and heal him at the earliest. Get well soon Father.

A Bitter Experience with Corona virus

Many of our Fathers and Sisters of different stations were affected by Covid-19 Virus. All Thanks and all Praises to God our Saviour that they recovered and coming back to their normal life. Heartfelt gratitude to all of you for your prayers and moral support to our loving Fathers and Sisters.

Slept in Lord

Two Sisters, one each from Fazilka and Bikaner left for their eternal and heavenly abode. Sr. Georgeena CMC from Fazilka community was called for her eternal reward on 11 Oct. 2020. Sr. Moad MSA from Bikaner community was called for her eternal reward on 31 October 2020. We remembered and offered Holy Mass for both the departed souls. Heartfelt Condolences and prayers to both the communities.... ◆

HEARTY CONGRATULATIONS

We extend our Hearty Congratulations and Great Appreciation to Fr. Aneesh Paul Angadiath who has completed his Doctorate in Malayalam from the University of Calicut, Summa cum Laude. He completed the Research in record time.

His Thesis is "*The Ethical Philosophy - A Study Based on the Novels of Anand*" ("ആനന്ദിന്റെ നൈതിക ദർശനം : നോവലുകളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള പഠനം"*).* His Research Guide is Dr. Somanadhan P. Our best wishes and prayers dear Fr. Aneesh !

LITTLE FLOWER PROVINCE

GORAKHPUR SAMACHAR

Renovation of Self

Moulding the life requires spiritual practices and self-examination. The Fathers of our Province had their Annual retreat and spiritual renewal under the guidance of Most Rev. Raphael Thattil the Bishop of Shamshabad Diocese from 26-30th September. It was for the first time in the History of the Province to have an online Retreat, but all had enjoyed the new way of the Proclamation.

Clergy Meets

An online priest meeting was held on 30th September in preparation for the feast and golden jubilee celebrations. All the fathers including fathers from abroad joined the meeting.

Golden Jubilee

On 1st of October with solemn High Holy Mass celebrated by His Excellency Bp. Thomas Thuruthimattam CST and concelebrated by all our Fathers working in North Indian mission, we celebrated the feast of St.Therese and the conclusion of the Golden Jubilee celebration of our mission in North India. The Vicar General and the chancellor of the Diocese of Gorakhpur were the special invitees. Fathers from different mission stations were present for the program with due precautions of Covid 19.

Lead kindly light

This pandemic situation forced us to have a muted Diwali, the festival of lights. The festival marks the victory of good over evil, knowledge over ignorance. We lit our campus with diyas and a few neighboring families also joined us for our celebration.

We are back

Even though the pandemic made all the plans of people in vain, we are forced to face it with safety measures. As the government of Uttar Pradesh permits students of high classes to schools some of our schools are being opened for regular classes for the students. ◆

"GOING UP TO THE MOUNTAIN" AND "COMING DOWN THE MOUNTAIN"

Dr. Mathew Variyamattom CST

Consecrated life is a blending of Contemplation and Action. The contemplative life is always linked to the prayer of Jesus on the mountain. The active dimensions of consecrated life can in a way be included here. We have the experience of God and with that experience we live among the people. The Gospels report that Jesus spent the nights with his Father in prayer in lonely places and mountains. We are going up the mountains to gain the God-experience, to deepen and strengthen our spirituality, to be with him and to acquire inner strength. It is the transfiguration and transformation experience for us. We are coming down the mountain to be with the people to serve and help them. Both Contemplation and action can be right at the same time if they are fully focused on the person of Jesus and every creation with a special sensitivity towards and preference for the marginalized and the outcast, the suffering and the downtrodden, the last, the least and the lost.

All consecrated persons are called to a personal encounter with the Lord just as his chosen disciples Peter, John and Jacob could attain it on mount Tabor, or his two disciples who while on their way to Emmaus happened to walk with the Lord and experienced a "burning" heart in his presence. In the Old Testament, in the book of Exodus we see God calling Moses who was keeping the flock of his father-in-law on mount Horeb and asking him to come down to Egypt to see and to alleviate the suffering of his brethren in Egypt. He is not always to remain on the mountain top; but he should come down to the valley to see personally the sufferings of his people and find ways and means to deliver them from the bondage. Similarly, we see in I Kings ch.19 prophet Elijah hiding in a cave on mount Horeb; he

comes down to the people at Yahweh's command. In the life of Jesus, it is very clear that any heightened moment of contact with the Father would immediately be followed by the reaching out to the poor and the marginalized, the sick and the afflicted, just as we see him reaching out and healing the boy who was with an evil spirit as soon as he came down from the mount Tabor (Lk.9:42). Indeed, this act of reaching out is a definite indication to any consecrated person in the Catholic Church. Fruition of ones vocation to consecrated life in the form of heightened spiritual experience gathered in contemplation will remain incomplete unless he or she reaches out to the poor and the marginalized, the sick and the afflicted wherever they are found. That will touch the genuineness of vocation, if he or she were to take the Gospel and the person of Jesus seriously. If we fail to translate deeper spiritual experience into actions of mercy in favour of those who are afflicted the true Christian *quotient* in consecrated life should be seriously questioned.

In consecrated life contemplation, proclamation and action are not distinct, but two aspects of same reality. Hence, even in the case of cloistered communities proclamation and action are considered integral to its being, even when the members are restricted by their own choice within the four walls of the convent, having no direct contact with the world outside the cloister. While contemplation and action can easily be discerned in the life of prophet Elijah and Mother Mary, it is in the life and teachings of Saints Teresa of Avila and St. John of the Cross that it became obvious that they try to blend contemplation and proclamation in their own unique style. Moreover, in the case of St. Therese of Lisieux who never ventured out her Carmelite cloister, and yet is declared the Patroness of Mission, whereby her life within the bounds of convent walls itself was acclaimed a model par-excellence in proclaiming and witnessing the Gospel.

Martha and Mary

The Gospel according to Luke in chapter 10 presents before us an episode in the life of Jesus in which he was warmly welcomed in the house of Martha and Mary, sisters of Lazarus. In this passage (vv 38-42) Jesus tells the 'distracted' Martha that Mary has chosen the better part and that is what is necessary in the life of a disciple. Now what has made Mary's role 'better' ? As recorded in the Gospel Mary had "sat at the Lord's feet and listened to what he was saying" (v. 42) while at the same time "Martha was distracted by many tasks" (10:40). The Gospel passage captures through the contrasting models Martha and Mary, the ideal behavior that is expected as well as not expected of a true disciple of Jesus. Moreover, there is also an attempt made to highlight the role and importance of contemplation upon the Word of God as one thing that is fundamentally needed. This episode also offers an insight into the discernment process that persons and communities should involve themselves in the process of identifying the vocation of a person or a community. Mary sitting calmly at the feet of Jesus, contemplating upon the Word of the Lord is preferred to Martha running around and remaining distracted while serving the Lord. For here Martha's designs were not necessarily in line with the preference of the Lord, but certainly of Mary. Consecrated life is a life, centred around and impregnated with the Word of God.

Indian Context

As Indian culture has already an inclination for silence and solitude, meditation and contemplation, the uniqueness of Christian faith, animated by the consecrated persons and the communities should be prepared to deepen this faith life in such a way that they would deal with their own and cherish it to the core. The CSTs should be prepared for such a mission that is genuinely the CST communities, where ever they are placed

and whatever they pursue in their communitarian mission, should primarily abide by the commitment to silence and solitude, meditation and contemplation on the Word of God and this should be transformed into full-fledged *alter Christus* whom others should recognize and whose way of life they would embrace.

St. Teresa of Avila envisions, in consecrated life both Martha and Mary are necessary and their integration would be ideal. Consecrated life should be a true blend of simultaneous inward and outward movement where contemplative soul will be moved by the apostolic zeal which will offer the ideal for the people who genuinely seek the Divine and all that is divine in their lives. Consecrated life should be contemplative in full measure, even while engaged in full-fledged people oriented actions. Life is an ongoing saga of active contemplation that propels oneself in contemplative action. Hence, the composure of a contemplative and dynamic of an active person will be integral to the life of a consecrated person. At the same time an exclusive swing to either of these poles will be detrimental to consecrated life.

◆

Christmas - New Year Thoughts & Quotes

"Dear mom and dad, Merry Christmas! Though I am not with you this Christmas season, you are always on my mind. Spending lots of love!"

സാഹോദര്യം - ലോകസമാധാനത്തിന്

ഡോ. സജി മാത്യു കണയങ്കൽ സി.എസ്.റ്റി.

ഫ്രാൻസീസ് മാർപ്പാപ്പയുടെ ഏറ്റവും പുതിയ ചാക്രിക ലേഖനം ''നാം സോദരർ'' (Fratelli Tutti) കത്തോലിക്കാ സഭയ്ക്കുള്ളിലും ആഗോളതലത്തിലും തികച്ചും വൈവിധ്യമേറിയ ചർച്ചകൾക്ക് വഴി തുറന്നിരിക്കുകയാണ്. എട്ട് അദ്ധ്യായങ്ങളിലും 287 ഖണ്ഡികകളിലുമായി ഏതാണ് 43000 വാക്കുകൾ ഉള്ള ഈ പ്രബോധനത്തിൽ വിവിധ സ്രോതസ്സുകളിൽ നിന്നുമായി 288 ഉദ്ധരണികളാണ് ഉള്ളത്. നാനാ വിഷയങ്ങളെ പരാമർശിക്കുകയും സമകാല രാഷ്ട്രീയ - സാമൂഹിക - സാമ്പത്തിക മേഖലകളെ അപഗ്രഥിക്കുകയും കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ വിശ്വാസജീവിതത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരത്തെ പുനപരിശോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ ചാക്രിക ലേഖനം അതീവ ഗൗരവമായ പഠനത്തിനും വായനയ്ക്കുമായി നമ്മെ ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ചാക്രികലേഖനം ഉയർത്തുന്ന പ്രായോഗിക പ്രശ്നങ്ങളെ അതർഹിക്കുന്ന ഗൗരവത്തോടെ സമീപിക്കണമെങ്കിൽ ഗൗരവാവഹമായ വായനയോടൊപ്പം ആഴമേറിയ ധ്യാനാത്മകതയും ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ ചാക്രിക ലേഖനത്തിന്റെ സംഗ്രഹമായ 'സമസ്തയെ ആശ്ലേഷിക്കുന്ന വിശ്വാസാഹോദര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള' ചിന്തകളാണ് ഈ ലേഖനത്തിനാധാരം.

പശ്ചാത്തലം

2019 ഫെബ്രുവരി 4 ന് ഫ്രാൻസിസ് മാർപ്പാപ്പയും ഗ്രാന്റ് ഇമാം അൽ അസർ അഹമ്മദ് അൽ തയ്യിബും ചേർന്ന് പുറപ്പെടുവിച്ച '**മനുഷ്യ സാഹോദര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള രേഖ'** യുടെ വികസിതവും വ്യാപ്തവുമായ രൂപമാണ് ഈ ചാക്രിക ലേഖനം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാം. എന്നിരുന്നാലും ഇത് ആഴത്തിൽ മനസിലാക്കുവാൻ ഫ്രാൻസീസ് മാർപ്പാപ്പയുടെ ഇതര പ്രബോധനങ്ങളായ സുവിശേഷത്തിന്റെ ആനന്ദവും (Evangelii Gaudiun) 'ലൗദാത്തോസീ'യുമായി ചേർത്തു വയ്ക്കേണ്ടതാണ്. സുവിശേഷത്തിന്റെ ആനന്ദത്തിൽ മനുഷ്യനും - ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധത്തെ പരിശോധിക്കുന്ന ഫ്രാൻസീസ് മാർപ്പാപ്പ. 'ലൗദാത്തോസീ'യിൽ ഈ സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചവുമായുള്ള മാനുഷിക ബന്ധത്തിന് ഊന്നൽ നൽകിയിരിക്കുന്നു. 'അതിരുകളെ അതിലംഘിക്കുന്ന സ്നേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള'' (നമ്പർ 1) പ്രബോധനമാണ് ഇത്.

ജന്മദേശത്തിനും ശാരീരിക സാമിപ്യത്തിനും ഉപരിയായി സഹോദരരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും സ്നേഹിക്കാനും പ്രാപ്തമാക്കുന്ന സാഹോദര്യത്തിന്റെ തുറവിയെക്കുറിച്ചുള്ള (fraternel openners) (നമ്പർ 1) ഉൾക്കാഴ്ചകളും ദർശനങ്ങളും വിലയിരുത്തലുകളുമാണ് ഈ ചാക്രിക ലേഖനത്തിന്റെ ആകാരം.

സാഹോദര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം

മനുഷ്യവംശത്തെ മുഴുവനും ഒരേ ശ്രേണിയിൽ ബന്ധിക്കുന്ന സാഹോദര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി ഫ്രാൻസീസ് മാർപ്പാപ്പ കാണുന്നത് 'സൃഷ്ടി' (creation) എന്ന യാഥാർത്ഥ്യമാണ് (നമ്പർ 5, 272, 275). ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയായതുകൊണ്ടുതന്നെ മനുഷ്യരെല്ലാവരും തുല്യരാണ്. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു. "തുല്യാവകാശത്തോടും മാഹാത്മ്യത്തോടും ഉത്തരവാദിത്വത്തോടും കൂടി സഹോദരങ്ങളെപ്പോലെ ജീവിക്കാനായിട്ടാണ് ദൈവം എല്ലാ മനുഷ്യരെയും സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്" (നമ്പർ 5) ഈ പിതാവിന്റെ പൊതു പൈതൃകത്തിലുള്ള പങ്കുചേരലാണ് മാനവവംശത്തെ മുഴുവനും ഒരേ ശ്രേണിയിൽ തുല്യരായി കോർത്തിണക്കുന്നതും (നമ്പർ 272). അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും അന്തസത്ത സംരക്ഷിക്കാൻ സാധിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ സാഹോദര്യം യാഥാർത്ഥ്യമാവുകയുള്ളൂ.

സാഹോദര്യത്തിന്റെ മറ്റൊരു അടിസ്ഥാനഭാവമായി മാർപ്പാപ്പ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് 'പൊതു ഭവനത്തിൽ നാം ഒരുമിച്ചു വസിക്കുന്നു' എന്ന യാഥാർത്ഥ്യമാണ് (നമ്പർ 17). ഒരേ സൃഷ്ട പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മക്കളായ നാം ഒരേ ഐഹിക ജീവിതം പങ്കുവയ്ക്കുകയും ഭൗതിക വസ്തുക്കൾ പങ്കിടുകയും ചെയ്യുന്ന യാത്രികരാണ് (നമ്പർ 8). അതുകൊണ്ടുതന്നെ മനുഷ്യവംശത്തിന് മുഴുവനുമായുള്ള ഒരു പൊതു ചക്രവാളത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധവും (നമ്പർ 26) നമുക്ക് ആവശ്യമാണ്. വ്യത്യസ്ത സംസ്കാരവും ജീവിതരീതിയും ഭാഷണവുമൊക്കെ മനുഷ്യവംശത്തെ വേർതിരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും നമ്മെ ഒരുമിപ്പിക്കുകയും ഒന്നിച്ചു ചേർത്തുനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഘടകങ്ങളാണ് കൂടുതൽ ഉള്ളത്.

സാഹോദര്യത്തെ ഹനിക്കുന്ന ലോകക്രമം

മനുഷ്യസാഹോദര്യത്തെ ഹനിക്കുന്ന കാലിക ലോകക്രമത്തെക്കുറിച്ച് അസ്വസ്ഥനാവുകയും സങ്കടമനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പിതൃഹൃദയത്തിന്റെ വ്യഥകൾ ഈ ചാക്രിക ലേഖനത്തിലുടനീളം നമുക്ക് കാണുവാൻ കഴിയും. "അടഞ്ഞ

ലോകത്തിലെ ഇരുണ്ട മേഘങ്ങൾ'' എന്ന ശീർഷകത്തിലാരംഭിക്കുന്ന ഒന്നാമത്തെ അദ്ധ്യായം തന്നെ വിഷാദാത്മകമായ ഒരു ലോകത്തിന്റെ ചിത്രം വ്യക്തമാക്കുന്നു മാനവികതയുടെ സമഗ്രഥയെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്ന ജീർണ്ണമായ ഈ ലോകക്രമത്തിലെ 'ശിഥിലീകരിക്കപ്പെട്ട കിനാവുകളെ' (നമ്പർ 10) ക്കുറിച്ച് വളരെ ദീർഘമായി തന്നെ ഇതിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇടുങ്ങിയതും തീവ്രവും സങ്കുചിതവും വിദ്വേഷപരവും ആക്രമണോത്സുകവുമായ ദേശീയത (നമ്പർ 11), ചരിത്രാവബോധത്തിന്റെയും വിമർശനാത്മകതയുടേയും അഭാവം (നമ്പർ 14), നീതിയ്ക്കായുള്ള പോരാട്ടങ്ങളോടുള്ള നിസംഗത, അർത്ഥരഹിതമായ വാചോടോപങ്ങൾ (നമ്പർ 14), വൈരുദ്ധ്യതാല്പര്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഏറ്റുമുട്ടൽ, ഉപഭോഗപരതയുടെ തരം തിരിക്കൽ, വ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ അപരവത്കരണം, ഒറ്റപ്പെടുത്തലുകൾ, നിന്ദനത്തിന്റെ നീതിശാസ്ത്രം (നമ്പർ 44) ഇങ്ങനെ സാഹോദര്യത്തിന് വിലങ്ങുതടിയും ഭീഷണിയുമായി മാറിയിരിക്കുന്ന നിരവധി കാര്യങ്ങളെ ഫ്രാൻസീസ് മാർപാപ്പ ചർച്ചാവിഷയമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഒപ്പം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന വംശീയതയും വിദ്വേഷ പ്രചരണവും പരദേശസ്പർദ്ധയും (നമ്പർ 84, 85, 97) സാഹോദര്യത്തിന് മങ്ങലേല്പിക്കുന്നു. ഒപ്പം ലോകക്രമത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നവഉദാരവത്ക്കരണ സിദ്ധാന്തവും കമ്പോളവത്കരണവും സ്വാർത്ഥപരവും അഴിമതി നിറഞ്ഞതുമായ രാഷ്ട്രീയ സംവിധാനങ്ങളും ഈ വിധ്വംസകതയുടെ ആഴം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യവംശത്തെ ഹനിക്കുന്ന യുദ്ധം, ഭീകരവാദം, വംശീയ വിദ്വേഷം, മത മർദ്ദനം, മനുഷ്യക്കടത്ത്, കുടിയേറ്റം, രാഷ്ട്രീയരംഗത്തെ മുരടിപ്പും അനിശ്ചിതത്ത്വങ്ങളും, പ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളുടെ പങ്കുവയ്ക്കലിലുള്ള അസംതുലിതാവസ്ഥ എന്നിവയും സാഹോദര്യത്തെ ഹനിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. യുദ്ധാനന്തര കാലഘട്ടത്തിൽ ആഗോള തലത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സമാധാന ശ്രമങ്ങൾക്കും വികസിച്ചുവന്നിരുന്ന കൂട്ടായ്മയ്ക്കും സൗഹൃദത്തിനുമാണ് ഇന്ന് കോട്ടം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പാതയോരത്തെ അപരിചിതൻ : സാഹോദര്യത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രഭൂമിക

ഇരുണ്ട കാലഘട്ടത്തിലെ പ്രത്യാശയുടെ ഗീതമായ സാഹോദര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ പ്രബോധനത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്ര ഭൂമികയായി തനതുകാലത്തെ വായനയും സമകാലവായനയും (Text-Pre-Test and Context) ഉൾച്ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഈ ഭാഗം ഈ ചാക്രിക ലേഖനത്തിലെ ഏറ്റവും

നിർണ്ണായകമായ ചോദ്യവും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. നല്ല ശമരായക്കാരന്റെ ഉപമയിലെ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ആരുമായി താദാത്മ്യപ്പെടാനാണ് നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? (നമ്പർ 69).

ഇവിടെ ഏറ്റവും പ്രസക്തമായ ചോദ്യം ആരാണ് അയൽക്കാരൻ എന്നതുതന്നെ. ചരിത്രപരവും സാംസ്കാരികവുമായ അതിർവരമ്പുകളെ ലംഘിച്ച ക്രിസ്തു (നമ്പർ 86), ഇടുങ്ങിയ എല്ലാ വിഭജനങ്ങളെയും അതിലംഘിക്കുന്ന നല്ല സമരായക്കാരനായിരിക്കുവാനുള്ള തുറവിയുടെ പാഠങ്ങളാണ് (നമ്പർ 101) ഈ ഉപമയിലൂടെ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മുറിവേൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരും അവഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുമായ എല്ലാവരോടും എല്ലാറ്റിനോടും പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ട കാരുണ്യവും, ആർദ്രതയുമാണ് സാഹോദര്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രഭാഗം.

ഈ ഉപമയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ മാർപ്പാപ്പ നൽകുന്ന ചില ക്രിയാപദങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. പാതയോരത്തെ മുറിവേറ്റ അപരിചിതനെ കണ്ടെങ്കിലും നിസംഗതയോടെ കടന്നുപോയവരെ അപേക്ഷിച്ച് നല്ല സമരായൻ അവനെ നോക്കി, നിന്നു, സമീപത്തു ചെന്നു, ശുശ്രൂഷിച്ചു. പണം ചിലവഴിച്ചു. എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി തന്റെ സമയം ചിലവഴിച്ചു (നമ്പർ 63) അപരന്റെ മുറിവുകളോടും ദുർബലതകളോടും സഹാനുഭൂതിയോടെ ഇടപെടുവാൻ കഴിയുന്ന സാഹോദര്യത്തിന്റെ തികച്ചും മൂർത്തമായ ആവിഷ്കാരമാണ് യഥാർത്ഥ ക്രൈസ്തവികത (നമ്പർ 67). ഓരോരുത്തരും തന്റേതായ വ്യഗ്രതയിൽ തിരക്കേറിയ ലോകത്തു യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ പാതയോരത്ത് അവശരും തൃണവത്കരിക്കപ്പെട്ടവരും മുറിവേറ്റവരുമായി കിടക്കുന്ന മർദ്ദിതരെയും പീഡിതരെയും പാർശ്വവ്തകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരെയും ശുശ്രൂഷിക്കാനും പരിചരിക്കാനും കഴിയുമ്പോൾ മാത്രമേ ലോകത്തിൽ സാഹോദര്യം സംലഭ്യമാകൂ.

തുറവിയും സമത്വവും: സാഹോദര്യത്തിന്റെ ആന്തരിക സാരം

“നാം സോദരർ”ൽ ഏറ്റവുമധികം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന പദമാണ് തുറവി. തുറക്കുക - തുറന്ന (Open) എന്ന് 76 തവണയും തുറവി (Openess) എന്ന് 21 തവണയും ഇതിൽ ആവർത്തിക്കുന്നു. സാഹോദര്യത്തിലൂടെ സംലഭ്യമാകേണ്ട സമാധാനത്തിലേയ്ക്കുള്ള ആന്തരിക പാതയാണ് അപരനിലേയ്ക്ക് തുറക്കുവാനുള്ള ഈ ആഹ്വാനം. ഒരു വ്യക്തി തന്നിൽ തന്നെ വളർത്തിയെടുക്കേണ്ട അഭിമുഖീകരണത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തിലൂടെ (Culture of Encounter) യാണ് ഈ തുറവി യാഥാർത്ഥ്യവുമായിത്തീരേണ്ടത്

(നമ്പർ 216) യഥാർത്ഥ സമാധാനത്തിലേയ്ക്കുള്ള വസ്തുനിഷ്ഠവും ഋജുവുമായ പാതയാണ് ഇത് (നമ്പർ 218). അപരനിലേയ്ക്കുള്ള തുറവി എന്നത് കേവലം ഒരു വ്യക്തിയിലേക്ക് മാത്രമുള്ള അഭിവിന്യാസമല്ല (Orientation) മറിച്ച് എല്ലാത്തരം തർക്കങ്ങൾക്കും വെല്ലുവിളികൾക്കും നിഷേധാത്മകമായ ചിന്തകൾക്കും പ്രവൃത്തികൾക്കുമുപരിയായി ഉദാത്തമായ മാനവികതയേയും മനുഷ്യാന്തസിനേയും ജീവിതത്തിന്റേയും ദർശനത്തിന്റെയും കേന്ദ്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന ആന്തരികമായ ഭാവമാണ് (നമ്പർ 230). ഒരു വ്യക്തിയുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രമായി 'മാനവികത' മാറിത്തീരുന്ന നിർമ്മലവും സ്വച്ഛന്ദവുമായ ആത്മീയ ആകാരവുമാണിത്.

തിരസ്കൃതരായ സകലത്തിനെയും സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന സാഹോദര്യത്തിന്റെ (നമ്പർ 97) ആത്മീയ തലങ്ങളിലേക്കാണ് തുറവിയുടെ ഈ വിജ്ഞാനശാസ്ത്രം (Epistemology) നമ്മെ വഴി നടത്തുന്നത്. ആധുനിക ലോകക്രമത്തിനും നവ ചിന്താപദ്ധതി കൾക്കും ആവേശമരുളുകയും വഴി കാട്ടുകയും ചെയ്ത ഫ്രഞ്ചു വിപ്ലവത്തിന്റെ ദീപ്താശയങ്ങളായിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാഹോദര്യം എന്നിവയുടെ ദാർശനികവും പ്രായോഗികവുമായ മണ്ഡലങ്ങളുടെ പ്രകീർത്തനമായി ഈ ചാക്രിക ലേഖനം മാറുന്നതും നമുക്കു കാണുവാൻ കഴിയും (നമ്പർ 103).

തുറവിയുടേയും സമന്വയത്തിന്റേയും ഈ നീതിശാസ്ത്രം ഭാവാത്മകമായ നവീനചിന്തകൾക്കുള്ള വിത്തു വിതയ്ക്കുന്നതു വഴിയാണ് ദൈവശാസ്ത്രപരവും ധൈഷണികവുമായ പുതിയ ദർശനങ്ങൾക്കായി വാതിൽ തുറന്നിടുന്നത്. കൂടുതൽ ഗൗരവത്തോടെയും യുക്തിയോടെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും സമന്വയത്തിലൂടെയും ക്രമാനുഗതമായി വളരേണ്ട മൂല്യങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള വഴികാട്ടിയായി ഈ ചാക്രികലേഖനം നിലകൊള്ളുന്നു. ആധികാരികമായ മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന്റെ ഭാഗമായി അപരനെ കാണുവാൻ കഴിയണം (നമ്പർ 87) എന്നു പറയുന്ന ഫ്രാൻസീസ് മാർപ്പാപ്പ മനുഷ്യാവകാശത്തിന് അതിരുകളില്ല എന്ന് ആവർത്തിച്ച് സമർത്ഥിക്കുന്നുമുണ്ട് (നമ്പർ 121, 129) 'ഭൂമി' (Earth) യുടെ സാർവത്രികതയെ ഭാവാത്മകമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന പാപ്പ ഓരോ രാഷ്ട്രവും അതിലെ പ്രഖ്യാപിത പൗരന്മാർക്കു മാത്രമല്ല പരദേശികൾക്കും അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകവഴി (നമ്പർ 124) രാജ്യാന്തര തലങ്ങളിൽ ഇന്ന് നില നിൽക്കുന്ന നിയമ

വ്യവസ്ഥകളുടെയും, ചട്ടക്കൂടുകളുടെയും നവീകരണത്തിനാണ് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത്. "ആഗോള സമൂഹം പല രാജ്യങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയല്ല, പാരസ്പര്യത്തിൽ ഒന്നിക്കുന്ന കൂട്ടായ്മയാണ്" (നമ്പർ 149) എന്നു സമർത്ഥിക്കുമ്പോൾ അതിർത്തികളുടെയും സാംസ്കാരിക വിഭിന്നതയുടേയും പ്രാദേശിക ദേശീയ സങ്കുചിതത്വങ്ങളുടേയും നിരർത്ഥകതയെയാണ് ജ്യോതിപ്പിക്കുന്നത്. ഓരോ രാജ്യത്തിന്റെയും വ്യക്തിനിഷ്ഠവും സ്വകാര്യവുമായ പ്രാമാണിത്വത്തിനും അധികാരപ്രയോഗത്തിനും ബദലായി വിശ്വമാകെ ചൂഴ്ന്നു നിൽക്കുകയും പ്രപഞ്ചസാകല്യതയെ പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പൊതു നന്മയെ ഇവിടെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു.

സർവ്വലൗകീകമായ ഈ ദർശനം സ്നേഹത്തിലാണ് മാർപ്പാപ്പ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. സ്നേഹം വൈകാരിക-ഭൗതീക തലങ്ങൾക്കതീതമായി തുറവിയിലേയ്ക്കും വളർച്ചയിലേയ്ക്കും മനുഷ്യവംശത്തെ നയിക്കുന്ന ആന്തരിക ചോദനമാണ്. പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും പാരസ്പര്യത്തിലൂന്നിയ പങ്കുവയ്ക്കലിലൂടെ യാഥാർത്ഥ്യമാവുകയും ചെയ്യേണ്ട സ്നേഹം (നമ്പർ 95) എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും ആന്തരിക മഹത്വത്തെ മാനിക്കുന്നതും തിരസ്കൃതരും നിന്ദിതരും പീഡിതരുമായ മനുഷ്യരെ ഉൾകേർക്കുന്നതുമായിരിക്കണം (നമ്പർ 118). സാഹോദര്യത്തിലേയ്ക്കും സമാധാനത്തിലേയ്ക്കുമുള്ള ഈ യാത്രയിൽ മനുഷ്യസമൂഹം കരഗതമാക്കേണ്ട രണ്ടു മൂല്യങ്ങളെ സവിശേഷമായ രീതിയിൽ ഈ ചാക്രികലേഖനം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. വിശ്വസാഹോദര്യവും (Universal Fraternity), സാമൂഹിക ചങ്ങാത്തവും (Social Friendship) ഈ പ്രബോധനത്തിന്റെ ജീവസുറ്റ ചിന്താധാരകളായി നിലകൊള്ളുകയാണ് (നമ്പർ 5,6,94,97,106,142,206 etc.). ഒരു നഗരത്തിന്റേയോ രാജ്യത്തിന്റേയോ ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക വിഭാഗത്തിന്റേയോ ഇടുങ്ങിയതും, ഹ്രസ്വവുമായ തലങ്ങളിൽ നിന്നും വിശ്വത്തിന്റെ അനന്തവിഹായസ്സിലേയ്ക്ക് ഒരാളുടെ ദർശനത്തെ പരുവപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ആഹ്വാനമാണ് വിശ്വസാഹോദര്യത്തിന്റെ സന്ദേശം നമുക്ക് മുമ്പിൽ തുറന്ന് വയ്ക്കുന്നത്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ കേവലമായ അടിസ്ഥാന ആവശ്യങ്ങളുടെ നിറവേറ്റലിനുപരിയായി ഒരുവന്റെ സമൂല വളർച്ച ലക്ഷ്യമാകത്തക്ക രീതിയിൽ സാമൂഹിക സാഹചര്യങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്തുവാനും ഉപയോഗിക്കുവാനും നിർവ്വഹിക്കുവാനുമുള്ള കടമയും ഉത്തരവാദിത്വവും എല്ലാവർക്കും ഉണ്ടെന്നുള്ള ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ കൂടിയാണ് ഈ പ്രബോധനം (നമ്പർ 110).

സംവാദത്തിലൂടെ സമാധാനത്തിലേയ്ക്ക്

സാഹോദര്യത്തെ ഹനിക്കുന്ന എല്ലാത്തരം ഛിദ്രശക്തികൾക്കും പരിഹാരമായി മാർപ്പാപ്പ നൽകിയിരിക്കുന്ന പ്രധാനമായ ഔഷധമാണ് സംവാദം (Dialogue). ഈ ചാക്രിക ലേഖനത്തിന്റെ ആറാം അദ്ധ്യായം മുഴുവനും സംവാദത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത തലങ്ങളെ അപഗ്രഥിക്കാനായിട്ടാണ് നീക്കി വച്ചിരിക്കുന്നത്.

പരസ്പരമുള്ള സംവാദത്തിലൂടെ ഉരുത്തിരിയേണ്ടുന്ന സമാധാനപൂർണ്ണമായ ഒരു ലോകക്രമമാണ് മാർപ്പാപ്പയുടെ ദർശനത്തിൽ ലീനമായിരിക്കുന്നത്. സംവാദത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ഓരോരുത്തർക്കും പ്രഥമമായി വേണ്ടത് സ്വന്തം തനിമയെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴമേറിയ ബോധ്യവും വ്യക്തമായ അവബോധവുമാണ് (നമ്പർ 143). ഇത്തരം ആഴമേറിയ ബോധ്യത്തിൽ അടിയുറച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് മാത്രമേ അപരനിലേയ്ക്ക് തുറക്കുവാനും ഇതര ദർശനങ്ങളെ അതിന്റെ തലത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുവാനും കഴിയൂ.

ഇതരമതത്തെയും ദർശനത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും ശത്രുവായി കാണാതെ (നമ്പർ 147) അപരനെ ആദരിക്കാനും സ്നേഹിക്കാനും ഉൾക്കൊള്ളുവാനും കഴിയുമ്പോഴാണ് സാഹോദര്യവും സമാധാനവും സംലഭ്യമാകുന്നത്. മാർപാപ്പയുടെ തന്നെ വാക്കുകളിൽ "വ്യക്തികളും സമൂഹവും നിലപാടുകളിൽ വ്യക്തത ഉള്ളവരാകുകയും നിലനിൽക്കുകയും മൂല്യങ്ങളെ മുറുകെ പിടിക്കുകയും തങ്ങളുടെ തത്വങ്ങളെ വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്താൽ സമൂഹത്തിന് ഗുണപ്രദമാകും' (നമ്പർ 203).

സംവാദനത്തിനു വേണ്ട മറ്റൊരു പ്രത്യേകത ആഴവും വ്യാപ്തവുമായ ഉൾക്കാഴ്ചയാണ്. നമ്മുടെ തന്നെ കാഴ്ചകളുടെ പരിമിതികൾക്കുള്ളിൽ നിന്നാണ് നാം കാര്യങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതെങ്കിൽ അത് ഹ്രസ്വവും പ്രതിലോമപരവുമായിരിക്കും. മറിച്ച് അപരന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ കാണുവാനും വ്യതിരിക്തതകളെ അംഗീകരിക്കാനും അറിയുവാനും സാധിച്ചാൽ സംവാദം ക്രിയാത്മകവും ഫലദായകവുമായി തീരും (നമ്പർ 147). ചിന്തയിലെ വ്യക്തത, യുക്തിപൂർവ്വം സത്യസന്ധവുമായ വാദങ്ങൾ, നാനാതരത്തിലുള്ള കാഴ്ചപ്പാടുകൾ, വിവിധ മേഖലകളിൽ നിന്നുമുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചകളുടെ സ്വാംശീകരണം എന്നിവയെല്ലാം സംവാദത്തിന്റെ ഫലപ്രാപ്തിക്ക് അനിവാര്യമാണ് (നമ്പർ 211).

ഈ സംവാദത്തിൽ യാതൊരുവിധത്തിലുള്ള ഒത്തുതീർപ്പുകൾക്കും താത്ക്കാലികമായ യോജിപ്പുകൾക്കും സാധ്യമല്ലാത്ത ചില അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളുമുണ്ട്. ധാർമ്മിക സത്യങ്ങൾ, മനുഷ്യ മാഹാത്മ്യം (നമ്പർ 207, 21) അടിസ്ഥാന മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ (നമ്പർ 209) മനുഷ്യസ്വഭാവം (നമ്പർ 208) മുതലായവയിൽ യാതൊരു തലത്തിലുമുള്ള നീക്കുപോക്കുകൾക്കും ഇടനൽകേണ്ട തില്ല എന്ന് അർത്ഥശങ്കയ്ക്കിടയില്ലാത്തവണ്ണം അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു. എല്ലാറ്റിനുമുപരിയായി പൊതുനന്മ (Common Good) ആയിരിക്കണം നാം ലക്ഷ്യം വയ്ക്കേണ്ടതും. ഇങ്ങനെ സർഗ്ഗാത്മക മായ സംവാദത്തിലൂടെ ഉരുത്തിരിയുന്ന സമാധാനപൂർണ്ണമായ ഒരു ലോകക്രമത്തിന്റെ ഉദയമാണ് ഈ ചാക്രികലേഖനം പ്രത്യാശിക്കുന്നത്.

ഉപസംഹാരം

ആമുഖത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നതുപോലെ വ്യത്യസ്തതയാർന്ന പ്രമേയങ്ങളും വൈവിധ്യമേറിയ ചിന്താപദ്ധതിയും ദൈവശാസ്ത്ര-സാമൂഹിക വിശകലനങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ ചാക്രികലേഖനത്തെ ഹ്രസ്വമായ ഈ പേജുകളിൽ ഒതുക്കുക അസാധ്യമാണ്. എന്നിരുന്നാലും സമാധാനപൂർണ്ണമായ ഒരു ലോകക്രമത്തിലേയ്ക്ക് ആഗോള ജനതയെ നയിക്കുവാനുള്ള ഫ്രാൻസീസ് മാർപ്പാപ്പയുടെ ആഹ്വാനത്തിലെ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ചിന്താധാരകൾ ക്രോഡീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. ലോകത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരമായ ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ എന്നതിലുപരിയായി കൃത്യവും ആഴമേറിയതുമായ ചില മൂല്യങ്ങളുടെ ആവിഷ്ക്കാരമാണ് ഈ പ്രബോധനം. ചുരുക്കത്തിൽ ക്രിസ്തുവിലേക്കും അവിടുത്തെ സുവിശേഷത്തിലേയ്ക്കുമുള്ള മടക്കയാത്ര. ദൈവശാസ്ത്രപരമായി ഏറെ ആഴമുള്ളതും ദാർശനികമായി ഔന്നത്യം പുലർത്തുന്നതും സമകാലിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ കൃത്യതയോടെ അപഗ്രഥിച്ച് പ്രായോഗികമായ വെല്ലുവിളികൾ ഉയർത്തുന്നതും സുവിശേഷാധിഷ്ഠിതവും ക്രിസ്തു കേന്ദ്രീകൃതവുമായ ഈടുറ്റ വീക്ഷണങ്ങളാൽ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നതുമായ ഈ ചാക്രിക ലേഖനം ആഴത്തിലുള്ള വായനയും ഗൗരവാവഹമായ പഠനവും തീവ്രമായ അനുധ്യാനവും ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരു നവീന പ്രബോധനമാണ്.

◆

SECULARISATION AS *KENOTIC* INCARNATION

Dr. Rogi Thomas Narithookkil CST,

The pontifical Scots College, Rome, rogi@pust.it

Introduction:

Sometimes words move from one field of language to another. This also can be applied to the Greek word *kenosis* first used by Theologians. Since Philosophy's religious turn, the concept of *kenosis* is used to search out new ways of speaking about God in an era after the 'death of God'. In postmodernity, a link is created between secularisation and the end of metaphysics as a form of *kenosis,* by which the Christian God sheds more and more of his traditional metaphysical properties, bringing forth the truth of Christianity. I draw a different but a new interpretation of *kenosis, incarnation and secularisation*. Secularisation here would describe the course of history not as a linear progression or as decadence, but as a course of events in which emancipation is reached only by means of radical transformation and distortion of its very content. This distortion of the metaphysical 'Being' or any absolute truth claim is described as *kenosis* which is an opportunity for a reconstruction of any absolute in relation to the truth of Christianity.

Overcoming Sacred Violence:

It was an Enlightenment tendency to attribute to the sacred a deep-rooted violence. Harmony is established only by finding the scapegoat on which to focus violence. While retaining the status of a sacrificial victim, the scapegoat is invested with sacred attributes. This scapegoat-victim is retained in the Bible with Jesus as the perfect victim. However, there are also those who argue that Jesus' incarnation did not take place to supply the Father with a victim adequate to his wrath; rather, Jesus came into the world precisely to reveal and abolish the nexus

between violence and the sacred. He was put to death because such a revelation was intolerable to a humanity rooted in the violent tradition of sacrificial religions.[1] The incarnation, that is God's abasement to the level of humanity, what the New Testament calls God's *kenosis*, is interpreted as the sign that the non-violent and non-absolute God of the post-metaphysical epoch has as its distinctive trait the vocation for weakening. This weakening of the 'absoluteness' is the 'transcription' of the Christian message as a great event, as a kind of decisive recovery of the true essence. This reflection paved the way for a conception of secularisation characteristic of modern Western history as an event within Christianity linked positively to Jesus' message and to a conception of the history of modernity as a weakening and dissolution of 'Being'. If the natural Sacred's violent mechanism is unveiled and undermined by Jesus, it is possible that secularisation is a positive effect of Jesus' teaching, not a way of moving away from it.

Secularisation:

Secularisation can be understood as the positive result of Jesus' teaching. If the natural sacred is the violent mechanism that Jesus came to unveil and undermine, it is possible that secularisation - which also constitutes the Church's loss of temporal authority and human reason's increasing autonomy from its dependence upon an absolute God, is precisely a positive effect of Jesus' teaching and not a way of moving away from it. Based on this argument, Secularisation is understood

[1] Gianni Vattimo and Rene Girard, *Christianity, Truth, and Weakening Faith: A Dialogue*, ed., Pierpalo Antonello, and trans., William McCuaig, New York: Columbia University press, 2010, p. 27. Vattimo further elaborates, "in fact, the non-victimary reading of the Scripture was already there in the original teachings of Jesus, but as the Vulgate text of John 1:5 has it, "*et lux in tenebris lucet, et tenebrae eam non comprehenderunt*." The light – of life, flowing from the *word/verbum/logos* – shines in the darkness and the darkness could not comprehend it."

as lay modernity being constituted above all as the continuation and de-sacralisation of the Biblical message.

The relevance of secularisation and its post-metaphysical nihilistic relation to the Christian message is explained varyingly. (1) Secularisation comprises all the forms of dissolution of the sacred characteristic of the modern process of civilisation. It is the mode in which the weakening of Being realises itself as the *kenosis* of God, which is the kernel of the history of salvation. Secularisation shall no longer be conceived of as abandonment of religion but as the paradoxical realisation of Being's religious vocation. (2) Secularisation as a 'positive' fact, signifies the dissolution of the sacred structures of Christian society, the transition to an ethics of autonomy, to a lay state, to a more flexible literalism in the interpretation of dogmas and precepts, should be understood not as the failure of or departure from Christianity, but as a fuller realisation of its truth, which is, as we recall, the *kenosis*, the abasement of God, which undermines the 'natural' features of divinity. (3) Secularisation is the way in which *kenosis*, having begun with the incarnation of Christ, but even before that with the covenant between God and 'his' people, continues to realise itself more and more clearly by furthering the education of mankind concerning the overcoming of violence essential to the sacred and to social life itself. (4) Referring to twentieth century theological literature, secularisation is defined as the purification of the Christian faith, the progressive dissolution of the 'natural' religious attitude in favour of a more open recognition of faith's authentic essence. Finally, secularisation also can be described as the constitutive trait of an authentic religious experience. It means precisely a relation of provenance from a sacred core from which one has moved away, but which nevertheless remains active even in its 'fallen' distorted version, reduced to purely worldly terms.

Notably, secularisation can re-propose the question of God and Being, because weakening being the transcription of the Christian message, discloses itself in the incarnation (*kenosis*) of God in the post-modern world as a progression of modernity. This deconstruction of the *kenosis* of God, and its progression to post-modernity is where hermeneutics plays its philosophical and ontological part in ripening the fruit of secularisation.

Kenotic Incarnation:

Since secularisation is analysed in relation to the formative role of the Christian message, this understanding of secularisation paves the way for the emergence of hermeneutic tool of *kenosis*. With *kenosis*, philosophy overcomes metaphysics and rediscovers its roots in the religious tradition. This means that along with the significant role of hermeneutics in the rationalist philosophy, hermeneutics also played an influential interpretive role in the religious cultures. Modern hermeneutic philosophy is born in Europe not only because here there is a religion of the book that focuses attention on the phenomenon of interpretation, but also because this religion has at its base the idea of the incarnation of God, which it conceives as *kenosis*, as abasement.

Consequently, secularisation and hermeneutics in turn are rooted in Christianity as the religion of k*enosis*. The word *kenosis* is derived from the Greek êÝíùóéò means 'to empty' or to 'make empty'. The theological meaning of the term is taken from the verb *êÝíùóåí* (*ekénôsen*) as used in Philippians 2:7 which reads that "he [Christ] *emptied* himself". The core of the New Testament is the incarnation, "God's abasement to the level of humanity, which is described as *kenosis*". This is the secularisation of the sacred in Christ. Accordingly, *Kenosis* is the removal of all the transcendent, incomprehensible, mysterious and even bizarre features that so many theorists

term 'the leap of faith'. K*enosis*, thus, is a significant concept that evoke[s] the complex relationship between God and humanity, transcendence and immanence, the Sacred and the profane, the Other and the Self, in short, the religious relationship, or the specific and enigmatic relationship we call religion. Since the term is linked to 'friendship' and 'religion', many philosophers have an interest in *kenosis*. *Kenosis* is a 'happy event' because here God and human beings come together to form a new humanity that sheds its old nationalistic and ethnic identities.

Conclusion:

Secularisation as kenotic incarnation is an interpretive application of the biblical message on 'a level' that is not strictly sacramental, sacred or ecclesiologic. However, it is possible to set a limit for the entire process of secularisation and *kenosis*. The hermeneutics of *kenosis* itself sets the limit of the process of secularisation. Hermeneutics is used here not to interpret gospel stories ironically, or to re-construct ancient myths, but to re-think more concretely the secularisation of Christianity as the liberation of the plurality of myths. The kenotic action of God preached through hermeneutic philosophy comes to fruition in philosophy's renunciation of strong, objective structures. Christianity adheres to charity (*caritas*) rather than making any hard claim to final truth. In *kenotic* Christianity, the source and paradigm of secularisation is actualised and open to further realisation in charity. In post-modernity, the sacred scripture itself is the progressive guide to desacralisation, that is, charity as the means to the spiritualisation of the biblical message and which is effective on all spheres of life, in cultural, political, and social pluralism. The precept '*Dilige, et quod vis fac*' (Love, and do what you will) by St. Augustine, should further clarify efficacy of the criterion of *caritas*. Hence, the transformation of Christianity in charity is possible through a preference for *love* rather than for the justice, severity, or the majesty of God. ◆

വചനം മാംസമായി

ഫാ. ടോണി പഴയകളം സി.എസ്.റ്റി.

ഇതു കോവിഡ് യുഗത്തിലെ തിരുപ്പിറവികാലമാണ്. യോഹന്നാൻ "വചനം മാസമായി" (1:14) എന്നു വ്യഖ്യാനിക്കുന്ന വചനപിറവിയുടെ തിരുന്നാളാണിത്. വചനം അമൂർത്തമായ സന്ദേശം ആണ്. ആ വചനം മൂർത്തമായിത്തീരുന്ന പ്രക്രിയയാണ് മനുഷ്യാവതാരം. എങ്ങനെയും, എന്തും ആകാമായിരുന്ന "സന്ദേശം" വാക്കും, ചിന്തയും, പ്രവർത്തിയും ഏകീഭവിക്കുന്ന ജീവനുള്ള മനുഷ്യനായിത്തീരുന്നു. ഒന്നു ധ്യാനിച്ചാൽ ഇതൊരു വലിയ വികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെ ചിന്തയാണ്. 'വചനം' എന്ന കേന്ദ്രീകൃത ഭാവത്തിൽ നിന്നും 'മനുഷ്യൻ' എന്ന ദൈവവെളിപ്പെടുത്തലിന്റെ അനന്തസാധ്യതകളിലേക്ക് താഴ്ന്നിറങ്ങുന്ന വികേന്ദ്രീകരണത്തിന് ദൈവമനസ്സാണ് ഈ തിരുനാൾ.

കോവിഡ് കാലം - മനുഷ്യകുലം മുഴുവൻ "ആരോഗ്യം-ജീവൻ'' എന്നീ രണ്ട് തത്വങ്ങളിലേക്ക് —വിഭവങ്ങൾ മുഴുവൻ കേന്ദ്രീകരിച്ച കാലഘട്ടമാണ്. ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ അനിവാര്യമായ ഒരു പ്രത്യാഘാതമാണ് പട്ടിണിയും പണവും വ്യത്യസ്ത കോണുകളിലേക്ക് കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ട് വിഭവങ്ങൾ ധ്രുവീകരിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ പ്രതിഫലനങ്ങൾ വരാനിരിക്കുന്ന ദശകങ്ങളിൽ രാജ്യങ്ങളെയും, ഗ്രാമങ്ങളെയും കുടുംബങ്ങളെയും, വ്യക്തികളെയും പൊതു സംവിധാനങ്ങളെയും സ്ഥാപനങ്ങളെയും ഉലക്കും എന്നത്. ഉലഞ്ഞ മനുഷ്യചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു ഏടിൽ ഉടച്ചുവാർക്കലിന്റെ ദൈവീക ഇടപെടൽ ആയിരുന്നു മനുഷ്യാവകാശം. "സന്മനസ്സ് ഉള്ളവർക്ക് സമാധാനം'' പകർന്ന് ദൈവീക ഇടപെടൽ വചന സന്ദേശത്തിന്റെ വിസ്ഫോടനം മാംസമായവനിൽ തിരിച്ചറിഞ്ഞ വരൊക്കെ തങ്ങളുടെ സ്വാസ്ഥ്യങ്ങളിൽ നിന്നും ഇറങ്ങി ഇടപെട്ടവരാണ്. മറിയം എലിസബത്തിനെ അന്വേഷിക്കുന്നു. ആട്ടിയടർ സന്തോഷത്തിന്റെ വാർത്തയിലേക്ക് ഓടി അണയുകയും അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജ്ഞാനികൾ അവനിലേക്ക് നടന്നിറങ്ങുന്നു.

ഒന്നു ധ്യാനിച്ചാൽ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ ചിന്തകൾ മൂന്നു വാക്കുകളിൽ ഒതുക്കാം: (1) ഇറങ്ങുക (2) ഇടപെടുക (3) ചില വഴിക്കുക. കോവിഡ് കാലത്തെ ക്രിസ്തുമസ് ചിന്തകളിൽ നിറയുന്ന വികേന്ദ്രീകരണത്തിന്റെ രക്ഷാകര സന്ദേശമാണിത്.

വചനം ഇറങ്ങി - ഇടപെട്ട് - സ്വയംവ്യയം ചെയ്ത വഴികളെ കോർത്തിണക്കിയാണ് യോഹന്നാൻ വചനം മാംസമായി എന്നു പറയുന്നത്. നല്ല സമറായന്റെ കഥയിൽ ഈ മനുഷ്യാവതാരം ഉണ്ട്. നല്ല അവസ്ഥകളുടേയും ദുരവസ്ഥകളുടേയും ധ്രുവീകരണങ്ങളുടെ കഥയാണിത്. ഇവിടെ സമറായൻ ഇറങ്ങി - ഇടപെട്ട് - ചിലവഴിച്ചു എന്നതിൽ സംഭവിക്കുന്നത് അവസ്ഥകൾ തകിടം മറിക്കലാണ്.

സന്യാസത്തിന്റെ അന്തസത്ത മുഴുവൻ ഊറി നിൽക്കുന്നത് "വചനം മാംസമായി" എന്ന ധ്യാനത്തിൽതന്നെയാണ്. കേന്ദ്രീ കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സാധ്യതകളെ വിവിധ ദേശങ്ങൾക്കും മനുഷ്യർക്കും ഇടയിൽ വികേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന വിശുദ്ധ വിഭവങ്ങളുടെ അർപ്പണമാണ് സന്യാസം. "ഇറങ്ങുക" എന്ന വാക്കിൽ സന്യാസത്തിന്റെ അനുസരണവ്രതം ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഫിലി. 2: 7 "തന്നെത്തന്നെ ശൂന്യനാക്കിക്കൊണ്ട് ദാസന്റെ രൂപം സ്വീകരിച്ചു" ഇറങ്ങിയവന്റെ മാതൃകകളിൽ ഇണങ്ങിനിൽക്കുന്ന ജീവിതമാണ് അനുസരണം. "ഇടപെടുക" - എന്ന ചിന്തയിൽ സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുന്നതാണ് ബ്രഹ്മചര്യം. സാഹചര്യങ്ങളി ലേക്കും വ്യക്തികളിലേക്കും അതിരുകളില്ലാതെ ഇടപെടാൻ സാധിയ്ക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സാധ്യതയാണിത്. മൂന്നാമതായി "ചിലവഴിക്കുന്നതാണ് ദാരിദ്ര്യം". ചിലവഴിക്കാത്ത വിഭവങ്ങളൊ ക്കെയും ജീർണ്ണിക്കും. അത് ഭൗതീകമായാലും, ആത്മീയമായാലും, ബൗദ്ധീകമായാലും, സാമൂഹികമായിരുന്നാലും - ചിലവഴിക്കാൻ തയ്യാറാകാത്തിടത്തോളംകാലം അത് നശ്വരതക്കുവേണ്ടിയുള്ള വ്യഗ്രതയാണ്. സന്യാസജീവിതവും സ്ഥാപനങ്ങളും കൂടുതൽ ചിലവഴിക്കുന്നിടത്താണ് അഭിവൃദ്ധിയും ഉന്നമനവും ഉണ്ടാകുന്നത്. സമറായൻ ചിലവഴിച്ചിടത്താണ് വഴിയിൽ നിന്നും മുറിവുകളിൽ നിന്നും ഒരു മനുഷ്യൻ ഉയർത്തപ്പെട്ടത്.

മഹാമാരിക്കാലത്തും മഹാപ്രളയകാലത്തുമൊക്കെ ചൂണ്ടികാണിക്കപ്പെടുന്ന പുന സ്ഥാപനത്തിന്റെ മനുഷ്യ ഉന്മുഖത യാണ് മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ തിരുനാൾ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ തിരുപിറവി കാലഘട്ടത്തിൽ നമ്മൾ ഇറങ്ങാൻ പരിഭ്രമിക്കുന്ന മേഖലകളെയും ഇടപെടലിനു പരിധി നിർണ്ണയിക്കുന്ന പ്രലോഭന ങ്ങളെയും ചിലവഴിക്കലുകൾ നിലച്ചുപോകുന്ന സ്വാർത്ഥതകളെയും ധ്യാനിക്കാം.

നിലച്ചുപോയ നാണയങ്ങളുടെ ചംക്രമണം വീണ്ടും പൂർവ്വസ്ഥിതിയിലെത്തിയാലേ മഹാമാരിക്കാലത്തിനും അപ്പുറത്തെ മനുഷ്യനു പുരോഗതി ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. നിലച്ചുപോയ ചില മേഖലകളിൽ ആത്മാവിന്റെ ജ്വലനവും ചലനവും വീണ്ടെടുത്താൽ മാത്രമേ ഇറങ്ങുന്ന - ഇടപെടുന്ന - ചിലവഴിയ്ക്കുന്ന - മനുഷ്യാവതാരം സന്യാസജീവിതത്തിൽ തെളിയുകയുള്ളൂ. ◆

Christmas - New Year Thoughts & Quotes

"Here's to better times ahead for everyone. Stay healthy and safe in 2021."

"Wishing you and your family a year full of happiness and good health.

Merry Christmas!"

NOLI ME TANGERE (TOUCH ME NOT JH 20:17) ON THINKING INCARNATION AT CORONA TIMES!

Dr. Jojo Varakukalayil CST

I

Christianity's fundamental thesis 'incarnation' means 'the word made flesh – God becoming human.' Incarnation literally is the act of incarnating or clothing with flesh, the act of assuming flesh or taking a human body and human nature. Incarnation, for theology, is the doctrine that the Divine Being has assumed human nature, or God has dwelt on the earth in a human form. God's incarnation would thus mean God 'coming in to flesh', i.e., coming in to flesh as an embodied being. Being in flesh is the way one is exposed to the vulnerability of the body in its pure exposedness. One, here, experiences oneself and the other in the first person. Being in flesh as incarnate is far more different than having a body. Incarnation is not being in a body but being in flesh. Being in flesh comes first, rather than being in a body for only being in flesh, one can touch, feel joy or sorrow, hunger or thirst and undergo each of these moments as one's own.

II

The meaning of incarnation – God with us in human flesh – remains very ambiguous to our minds during difficult times like pandemic covid-19. Pandemic instructions and protocol are more of physical distancing and detaching oneself from the social other. Social contact is limited to the minimum. Social distancing has become the rule of the day! Reflecting on Jesus' words to Mary Magdelene, I think, has some signification in this at this juncture. Jesus, in the post-resurrection, tells Mary, '*Noli me tangere'* – 'Touch me not' (Jh 20:17). Jesus asks Mary not to touch him and Mary, in fact, was driven to Jesus's bodily presence. But Jesus said to her:

Touch me not! How are we to understand the message of the risen Lord and the meaning of Christ's presence in the post resurrection period made felt by being in the bond of love. Touch me not, properly understood, is not a taboo; rather it remains far beyond the mere physical nearness to the affective sense of the meaning giving dimension of his very presence as sensibility i.e., Lord's presence amidst us as one of affective sensibility. This sense of sensibility must be approached from the level of the pre-rational cognitivity that affects one prior to the birth of one's consciousness. This aspect of sensibility phenomenologically remains as a pre-reflective consciousness. Hence, sensibility can be the best possibility for being touched by the other in proximity. Jesus tells, as long as there is love among his disciples, the world will come to know that they are his disciples. Here the meaning of Christ's message to his disciples would be something like, that is to say, not by being touched but by being loved and by remaining in the bond of love, the disciples are His disciples proper. Understanding the meaning of this experience, rightly, is to hold back oneself to oneself i.e., one must feel Jesus not merely through one's body but in the bond of one's solidarity with the other in proximity. The pact of love for the other is the pact of being touched by the other from inside. One must be affected from inside, that is to say, from one's corporeal sensibility as the way towards feeling the other within. Being affected from within remains always a challenge beyond being riveted to oneself. One must be undergoing certain irritability as a condition of oneself that unconditions oneself from oneself. This would be an unsettled being of one's self where one finds oneself unfixed and unmatched from within. No self would be a self but fissured from within and without.

III

Corona has made us into our own safe corners and to our own safety protocols. These signs are not to touch the other through one's hands, but to touch the other beyond touching. One must be facing the other in his/her self and that is the way to the entrance to the other. Not touching the other is the way we touch the other with love and care. Not touching the other is the true way of touching the other in his/her affectivity. In a corona stricken world the meaning of God taking body as incarnation signifies to his coming in to body *in carnare* as a touch to our being in its broken humanity and humanness. He enters into the brokenness of human finiteness. Being human is the way we value human dignity that is inseperable from humanity. We are humans in the measure we manifest our humanity.

We realize that our existence today is increasingly lived at a distance in a corona world. As we move from flesh to image by social distancing we are in danger of losing touch with one another. We have become more virtual and our embodied experience is reduced to mere global connectivity. How can we hold back our experience of being touched and affected by the other person in a socially distanced world? Being touched is the most primordial sense that one is present to oneself and to one another. Touch is primordial to our individual and common selves. Touch is the core and concrete way one is made felt of being and being with others. Hence one must pose the question that how does one present oneself tangibly to oneself and to the other in this corona world? God coming in to flesh - incarnation - remains a point of deeper significance, now, more than ever before. God becoming flesh is the way s/he touches each of us in our vulnerable selves, in our pure facticity and finitude. Do not touch me, thus, leads to argue that you can only touch someone in love by being bodily away. Not to touch is itself to touch the other in care and love. Our bodiliness at

corona stricken world is the way of caring the other beyond flesh as pure exposedness. Body remains more than a medium of touch to the pure exposure of being affected of our vulnerability. Thus flesh rises beyond its materiality to its signification beyond. A phenomenology of touch is beyond the phenomenon of touch to the non-phenomenon of the touch that is being signified in touching. Let's further explore into the signification of touching!

IV

Touching is affective and moving. In order to be able to be moved, they must be bodily through and through meaning to say they must have a heart of flesh that is sensitive and vulnerable to what happens to the other. This is what happens between the inter-humans i.e., being touched, and being able to be touched. Our lived body, Gabriel Marcel says, is our spirit. We live through our body and our spirit is the way that we live in it. Our lived body is the way we live our spirit. However this shall not be understood that we coincide with the materiality of our body, but rather wish to connote that our lived body is the bearer and condition of possibility for our spirit. There is no spirit without the flesh: that is our human condition and human experience. We are human to the extent we are pure possibility of being touched and affected from within. Being touched, here, does not imply a touch that is brought about in the sensual level rather it implies a touch beyond the marrow of one's bones. In being touched one enters into a level of the irritable self who is moved from within, a certain kind of irritability that allows no self-complacency and self-directedness. Often, we say that we cannot stand the pain of the other in front of us, here, one is sensitive, i.e., *sensibilite* – the possibility of being affected by the other. Sensibility, thus, is the experience without a concept. Prior to the genesis of our thinking and our self-consciousness we are affected in our sensibility, i.e., we are affected in our

flesh. My relationship to the other, primarily, originates from this affective aspect of my flesh. Being in flesh is the way that one is exposed to the other and to one another. Hence, this remains the first mark of our relation to the other in our pure vulnerability. In facing the pain and misery of the other one is touched and moved by the other. This is not affecting directly into our spirit rather we sense it or we are affected through our bodies. The injustice of the other is not touching directly in our spirit, separated from or despite our body, but on the other hand through our body. This is our sensitivity. For, our subjective sensitivity is at the same time our bodily perception and the spiritual comes about in and through our bodily sensitivity. This sensibility is our vulnerability as experienced in our naked exposure and exposedness. What is the content of this sensibility or sensitivity, which is prior to choice, is an essential tangibleness that is already given with our bodily condition. In corona times, we are touched by the other truly because we are tangible and, we are tangible because we are bodily through and through. The sensitivity is our spirituality in the fortunes and misfortunes of the other. This heteronomous sensitivity is at the same time a bodily sensitivity through and through. The meaning of incarnation is made felt through our bodily tangibleness, i.e., the incarnation of human subjectivity is the guarantee of its spirituality. Human affectivity is the possibility of being touched and moved from within towards the other. Incarnation of God is the mode of his touch to the human fragility to be a being touched from inside out.

Corona time is a call addressed to each of us to respond to the miserability of the other in proximity. This essential vulnerability of the other is the mode how the other presents his/her self to me. The other in his/her suffering touches me, not in the indicative, but in the imperative. There is an ethical dimension opened up to me in the pure exposure of the other

as a call to respond to his/her plightfulness and misery. This is a condition that unconditions me from all my vicissitudes of life whereby I am appealed to. The other, in her flesh, touches me and wounds me, and I feel this in my own flesh as a spiritual self. Even when suffering of the other is psychological, social, or spiritual, this misfortune still becomes visible in bodily and earthly forms. The other becomes a scruple (*scrupulus* – meaning, a pebble in the shoe that doesn't permit one to remain standing still, but forces one to take a following step. Hence, encountering the affected and afflicted other is a moment of disquietitude that works its way through soul obstructively. Thus, scruple is a discomfort. One is not permitted from inside to be quiet and comfortable. One undergoes a self contraction from inside.

V

This is an inspired orientation – spiritual – of the overarching action to make one's self available to the other. This shows the earthly character – true character – of spirituality. The spiritual is, truly, earthly and bodily meaning to say an en-thused and in-spired life. The spirituality does not take place amidst people as merely spiritual creatures, but precisely insofar as they are bodily and earthly creatures. The incarnation of the human being is the economy of mercy as aid and assistance, to which the other as a human being has a right by virtue of her/his being. It is through body, rather taking in body, in-carnation, that we are sensitive to the misery of the other in a corona affected world of today. It is only through body that one can transform this sensitivity into action literally, our resources and riches, capabilities and capacities, our science and technology into attend to the other. God taking body is the way that God enters into the human realm of touching us to bring healing and health. Incarnation does not remain in the conceptual theologization but as a participatory event of becoming human

– being in flesh – through one's enfleshment as being affected and touched from inside toward the other. The finite good is too short and it's not total good, where good remains in the order of grace, the gratuity of its giveneness. Being in flesh, at corona times, is a way of incarnating oneself to be touched beyond bodiliness to the spiritual through flesh. Flesh is the first door of the entry to the spirit of being touched and inspired. Being human is the way being in flesh. Being human is the way to humanity. Being in flesh, truly, signifies our humanness.

◆

Christmas - New Year Thoughts & Quotes

"Wish you Merry Christmas and
a Happy Festive Season.
Treasure the present and create
a beautiful tomorrow!
Seasons Greetings!"

INCARNATION: A MASKED MANIFESTATION

Fr. Baiju Kattikaran CST

Until the advent of Corona Virus, the term 'Mask' mostly attracted dislike and antipathy. It could easily engender ill feeling, especially as we love to keep our masks intact. Thanks be to Covid19, that it has removed the age-old black mark on 'Mask' and aided us to confess that it guards us in manifold ways. A significant contribution of Covid19 is, thus, canonized masks. Unimagined is this amazing hike in the value of mask. Truly, mask now does not need mask any more. To bring to its halt these wayward words and to specify the direction of these few lines, our goal in this short reflection is not advertising mask but unravelling Jesus' masks. We focus on three of Jesus' masks and the means to recognize the masked.

God, but in Flesh

"The Word was God… and the Word became flesh and dwelt among us" (John 1:1,14). God in flesh is a contradiction; we may call it, happily, 'mystery'. God by nature and definition is omnipresent, omnipotent, and omniscient. No flesh can be omnipresent as matter limits spatially and temporally. No flesh is omnipotent as matter falls and degenerates. No flesh is omniscient as it is a child of its day. Consequently, for some, Jesus is a great human, extraordinary teacher, compassionate lover, perfect model, and so on and so forth. But, is he God? An affirmative answer is often hard for many. It takes a not-so-easy passage from observing the mask to perceiving the person. Flesh is a mask, a mask for God.

King, but in Manger

"Where is he who has been born king of the Jews?" (Matt 2:1). "You will find a babe wrapped in swaddling cloths and lying in a manger" (Luke 2:12). King in manger is a tragedy, especially the long awaited king of the Jews. The magi

confidently came to Jerusalem, the city of the ruler, in search of the new born king. Where else will one in normal wit search a prince, if not in palace! They might have searched him in all palatial edifices, if there were any, in Bethlehem too. But he was in manger. He was not even among the 'cattle-class' but literally among cattle. Though in folklore, once a king dressed in beggar's attire to go among his people, to inquire their well-being. Manger is a mask, a mask for the King.

Saviour, but on Cross

"Save yourself! If you are the Son of God, come down from the cross" (Matt 27:40). The demand of the passing public is pretty reasonable. Saviour on the cross is a comedy. The chief priests, scribes and elders would have kept their words "let Him now come down from the cross, and we shall believe in Him" (Matt 27:42). But He did not come down. He did not mesmerize the onlookers. Did they believe in Him? Surely not all. Cross was a stumbling block. St. Paul comprehended the matter well, "the word of the cross is folly to those who are perishing" (1Cor 1:18). To those perishing or not, cross is foolishness to many an intelligent. If intelligible to the intelligent, God is no more God. Cross is a mask, a mask for the Saviour.

Recognizing the Masked

Mask has become the norm of the day. A year back, one wearing mask would be taken to custody; today, one without a mask. Surprisingly, you have certainly by now noticed, in any populous street you recognize your beloved even if s/he wears a mask. But, how? Does not mask conceal? Yes, mask conceals, but strangers from each other. Indeed, mask cannot hide whom the heart recognizes. The means to recognize the masked is, therefore, familiarity, relationship and closeness. Incarnation is a masked manifestation. Closeness to the Incarnate is the means to recognizing Him as God, King and Saviour, beyond the masks of flesh, manger and cross.

Christmas invites us to go close to the God in flesh, the King in manger, and the Saviour on the cross.

To conclude, two questions. First, how many masks Jesus had? For some ‘none’, for in Him, they encounter God. For some ‘innumerable’, for in Him, they find only myths, not even history. Majority oscillates between these poles. The second question is, but, within you.

◆

Christmas - New Year Thoughts & Quotes

“I will honour Christmas in my heart, and try to keep it all the year”

Charles Dickens

കോടാനുകോടി ദൈവങ്ങളോ?

ഫാ. ഷിമ്മി ജോസഫ് വയലിൽ സി.എസ്.റ്റി.
ഇൻസ്ബ്രുക്ക് യൂണിവേഴ്സിറ്റി, ഓസ്ട്രിയ

നൂറ്റാണ്ടുകളായി കേൾക്കുന്നതും ചോദിക്കുന്നതുമായ ഒരു ചോദ്യം: ദൈവം എന്തിന് മനുഷ്യനായി? ഈ ചോദ്യം ഇന്നും തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷേ എല്ലാ കാലഘട്ടങ്ങളെക്കാൾ ഉപരിയായി വളരെ പ്രസക്തിയുള്ള ഒരു ചോദ്യമായി ഇത് ഇന്ന് മാറിയിരിക്കുന്നു.

ഓസ്ട്രിയയിലെ ജർമൻ ഭാഷാ പ്രവേശന പരീക്ഷയ്ക്ക് കണ്ടുവരുന്ന ഒരു ചോദ്യമുണ്ട്. താഴെപ്പറയുന്നവയിൽ പൊതു വീഥികളിൽ അത്ര പരസ്യമായി പൊതുകാര്യമായി സംസാരിക്കാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാത്ത വിഷയം ഏത്? ബ്രാക്കറ്റിൽ മൂന്ന് ഒപ്ഷനുകൾ നല്കിയിട്ടുണ്ട്, (സിനിമ, ഭക്ഷണം, മതം). ശരിയായ ഉത്തരം മതമാണ്. ഈ ചോദ്യം കൂടുതലായി കാണുന്നത്, ഈ രാജ്യത്തിലേക്ക് സ്ഥിരമായി ഇവിടുത്തെ ഒരു പൗരനായി ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള ജർമൻ ഭാഷാ പ്രവേശനപരീക്ഷയിൽ ആണ്. ഒരുപക്ഷേ മറ്റ് മതാധിഷ്ഠിതമായ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് വരുന്നവരെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കാം ഈ ചോദ്യം എങ്കിലും ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ രാജ്യമായ ഓസ്ട്രിയയിലും അത്രയധികം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന വിഷയമല്ല മതം. ഇതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമല്ല മറ്റു വികസിതമായ രാജ്യങ്ങളുടെ കാര്യവും. ദൈവത്തിൽ വിശ്വാസം ഇല്ല എന്നൊന്നും ഇതിനർത്ഥമില്ല. എല്ലായിടത്തും ഒരു അപനിർമ്മാണം (deconstruction) ഒരു വികേന്ദ്രികൃതം സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ചിലർ ഇതിനെ മൂല്യച്യുതിയായി വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഇത് കാലത്തിനും വളരെ അനിവാര്യമാണ്. മൂല്യം (Values) എന്താണെന്ന് പോലും ഇന്ന് ചോദ്യങ്ങളുയർന്നു... പരമ്പരാഗത അതിഭൗതിക ശാസ്ത്രത്തിൽ ഇത്തരം വേർതിരിവുകൾ പോലും അപ്രസക്തമാണ്.

ഒരുവശത്ത് ശാസ്ത്രം വളരെയധികം പുരോഗമിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഭൗമോപരിതലത്തിൽ നിന്ന് ഏകദംശം 408 കിലോമീറ്റർ ഉയരത്തിൽ ഒരു ഫുട്ബോൾ സ്റ്റേഡിയത്തിന് വലുപ്പമുള്ള ഒരു ഇന്റർനാഷണൽ സ്പേസ് സ്റ്റേഷൻ 20 വർഷമായി ഭൂമിക്കു ചുറ്റും വലംവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എല്ലാ 90 മിനിറ്റിലും

ഒരു പ്രാവശ്യം ഭൂമിയെ വലംവയ്ക്കുന്ന, ഓരോ ദിവസവും ഈ സ്പേസ് സ്റ്റേഷനിൽ താമസിക്കുന്നവർ (ഞാൻ എഴുതുമ്പോൾ അവിടെ ഏഴ് പേർ താമസിക്കുന്നുണ്ട്) 16 പ്രാവശ്യം സൂര്യോദയവും, 16 പ്രാവശ്യം സൂര്യാസ്തമയവും കാണുന്നുണ്ട്. ഒരു വിമാന ത്താവളത്തിൽ നിന്ന് വിമാനങ്ങൾ പറന്നുയരുന്ന ലാഘവത്തോടെ മനുഷ്യനെയും മറ്റു സാമഗ്രികളെയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് ഈ സ്പേസ് സ്റ്റേഷനിലേക്ക് നിരവധി റോക്കറ്റുകൾ എത്തിച്ചേരുന്നു. അത്രയ്ക്ക് ശാസ്ത്രം ഇന്ന് വികസിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴും ചിലരൊക്കെ ചിന്തിച്ചേക്കാം ഈ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ ഇങ്ങനെ സൃഷ്ടിച്ചവൻ ഇതിലും വലിയവൻ അല്ലേ?

പക്ഷേ ഈ ലോകം പോലും നിലനിൽപ്പില്ല (Why the world does exist, Markus Gabriel) എന്ന ചിന്താരീതികൾ പോലും ഇന്നിന്റെ തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ വളരെ പ്രസക്തമാണ്. നമ്മൾ ഒരു വസ്തുവിനെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു concept ചിന്തിക്കണമെങ്കിൽ അതിന്റെ പുറത്ത് നിന്ന് മാത്രമേ ചിന്തിക്കാൻ സാധിക്കൂ. ലോകമെന്ന (an-all-encompassing), എല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യത്തെ കുറിച്ച് ചിന്തിക്കണം. എങ്കിൽ ആ യാഥാർത്ഥ്യ ത്തിന് പുറത്ത് നിന്ന് മാത്രമേ ചിന്തിക്കാൻ പറ്റുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം നിലനിൽക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ ലോകവും നിലനിൽക്കുന്നില്ല. ഗബ്രിയേൽ പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നത്: ലോകം ഒഴികെ മറ്റ് എല്ലാത്തിനും അസ്തിത്വമുണ്ട്. (The principle that the world does not exist entails that everything else exists).

ലോകമെന്ന ചിന്തയ്ക്ക് അസ്ഥിത്വം ഇല്ലെങ്കിൽ ദൈവം എന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യത്തിന് എങ്ങനെ താത്ത്വികമായി ഒരു ഉത്തരം നൽകും? അതിനാൽ ദൈവം എന്തിന് മനുഷ്യനായി? എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഇന്ന് വളരെയധികം പ്രസക്തിയുണ്ട്. സാധാരണ യായി വളരെ ലളിതമായി പറയുന്ന ഒരു ഉത്തരമാണ്, മനുഷ്യന് മഹത്വം നൽകുവാനായി ദൈവം മനുഷ്യനായി എന്ന്. ശരിയായിരിക്കാം, എല്ലാ സത്യങ്ങളും വളരെ ലളിതമായി ഉള്ളതാണ്. ഒരുപക്ഷേ മനുഷ്യൻ ആയിരിക്കാം അതിനെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സങ്കീർണമാക്കുന്നത്. ലളിതമായതിനെ സങ്കീർണ മാക്കുന്നത് ഒരുതരം അടിച്ചമർത്തൽ ആണ്. അത് ഭാഷയിലും, മതത്തിലും, ശാസ്ത്രത്തിലും പ്രകടമാണ്. ലളിതമായ ഭാഷയിൽ

പറഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അത് തത്വശാസ്ത്രമല്ലെന്നും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഭാഷ ലാറ്റിൻ ആണെന്നും ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഷ കണക്ക് (Mathematics) ആണെന്നും ഉള്ള പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾക്ക് വെല്ലുവിളി തന്നെയാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം. ദൈവത്തെ ദൈവത്തിനു സങ്കീർണമായി അവതരിപ്പിക്കണം അതിന് ദൈവം മനുഷ്യനായി. ഒരു യാഥാർത്ഥ്യത്തെ പല രീതിയിൽ അതിന്റെ സത്വത്തിനു മാറ്റം വരാതെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ സാധിക്കും. നാല് എന്ന നമ്പറിനെ ഒന്ന് അധികം മൂന്നു ആയിട്ടും (4 = 1+3) അവതരിപ്പിക്കാം. രണ്ട് രീതിയിലും നാലാണ്. ദൈവം എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ മനുഷ്യന്റെ രൂപഭാവത്തിൽ ലളിതമായി ദൈവം അവതരിപ്പിച്ചു.

മനസ്സ് ശരീരത്തെക്കാൾ മെച്ചമാണെന്നോ, ശരീരം മനസ്സിനെകാൾ മേന്മയുള്ളതാണെന്നോ ഉള്ള വിധി പ്രസ്താവനകൾ ഇന്ന് ലോകത്ത് അപ്രസക്തമാണ്. ഒരുപക്ഷെ ശരീരമായിരിക്കും മനസ്സിനെകാൾ കുറച്ചുകൂടി ശുദ്ധിയുള്ളത്. വിശുദ്ധ ചെറുപുഷ്പം തന്റെ ആത്മകഥയിൽ ഇപ്രകാരം കുറിക്കുന്നു : Body is less corrupt than the mind". "ദൈവം മനുഷ്യനായത് വഴിയായി 'embodied existence ന് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകി എന്നു വേണം കരുതാൻ.

ഒരുപക്ഷേ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രായോഗികമായ ലക്ഷ്യം, അങ്ങ് അനന്തതയിൽ അപ്രാപ്യമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു 'Supreme Object' നെ തേടി പോകാതെ ഭാരത തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ പറഞ്ഞുവെക്കുന്നത്പോലെ ആത്മാവും അപരവും ഒന്നുതന്നെയെന്ന തിരിച്ചറിവിലേക്കാണ് എത്തി ച്ചേരേണ്ടത്. നമ്മൾ അറിയുന്നതും അനുഭവിക്കുന്നതും എല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ ഒരംശമാണ്. വൃത്തിഹീനമായി കിടക്കുന്ന ഒരു വാഷ്ബേസിൻ വൃത്തിയാക്കുന്നതിൽ പോലും ദൈവത്തിന്റെ സ്പന്ദനം അനുഭവിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അവനവന്റെ ഉള്ളിലെ ആത്മബോധത്തെ കൂടുതൽ ഉണർത്താൻ പരിശ്രമിക്കാം. ദൈവത്തെ അറിയുന്നവൻ ദൈവമായി തീരുന്നതുപോലെ, ദൈവം മനുഷ്യൻ ആയപ്പോൾ മനുഷ്യനും ദൈവമാകുന്ന കോടാനുകോടി ദൈവങ്ങൾ ഉള്ള ഒരു ദാർശനികതയുടെ ആഴവും പരപ്പും മനുഷ്യാവതാരം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ◆

THE WORD BECAME FLESH SO THAT THE FLESH MAY BECOME THE WORD: INCARNATION AS AN INVITATION TO BE BORN AGAIN

Fr. Shyju Chathanattu CST

Introduction

"And the Word became flesh and dwelt among us" (Jn 1, 14). The mystery of incarnation permeates the very basic tenets of Christianity. God makes His presence tangible to those who welcome Him and moreover offers to them the possibility of becoming the 'children of God' (Jn 1, 12). The contemporary world witnesses not a few who challenge God and His presence. The devastating corona pandemic has made this crisis all the more precarious - Churches are closed for long time, Easter is celebrated in empty Churches, new ways are sought to live and transmit faith in a world constricted with social distancing. Many who struggle to make both ends meet cry in desperation – God,, where are you? In this context, another Christmas proclaiming the 'tabernacled' presence of the Son of God is of great relevance to a world longing for God's touch.

This short article is a meditative reflection on some of the messages to the humanity revealed in the profound mystery of incarnation. God's intervention in the history by becoming one among His creatures defined fundamentally who God is and who man is destined to be in spite of his / her fragile and finite nature reflected in its very concreteness in this pandemic-stricken world.

God's Dwelling Presence amidst His People: An OT Echo

The Johannine Theology of the 'Word becoming flesh and dwelling among us' reminds us immediately of an OT Theology - the Theology of the 'tabernacled' presence of YHWH amidst His people unveiled in Israelites' constructing a

tabernacle for the Lord of Israel. The construction and installation of the tabernacle occupy a major portion of the Book of Exodus (Exod 25-30; 35-40). At the realization of the divine project of constructing a dwelling place for YHWH, the God of Israel comes to dwell at the centre of the Israelite camp. The tabernacle as God's dwelling place becomes the earthly copy of the heavenly abode. It has its scope of becoming the Lord's meeting place with His people.

The paramount importance of the tabernacle lies in its being a piece of heaven on earth. In fact, the chapters concerning the tabernacle conceal profound insights into the growing edge of Israel's Theology of divine presence across the centuries - the God of Israel dwells among them, at the same time, He is not a captive deity. Actually, the tabernacle became the sacred authors' response to the question "How shall we sing the Lord's song in a foreign land?" (Ps 137, 4). They could establish a solid foundation for the people of Israel to believe in the presence of YHWH even when they felt defeated and brought to the ground like ashes (J. O. Lewis).

Becoming Children of God, Born of the Will of God

There is no wonder that St. John, the Evangelist, found in the imagery of the tabernacle a fitting OT type for the 'Word became flesh.' In Jesus, it was not just a piece of heaven that came down on this earth, but the whole heaven is present amidst humanity in His person. The dwelling presence of God is not simply manifest in the material forms of clouds and thunders and the divine symbols of ark and cherubim as it was in OT times; it is manifest in the human flesh and blood of the Son of God. With the Word becoming flesh, a new era is inaugurated. In this new era, the true worshippers require to go neither to Jerusalem nor to Mount Gerizim (Jn 4, 21-26), for in Jesus the divine presence became visible to the naked eyes of humanity. In Jesus, the humanity can feel with its senses the divine

presence. Thus, Johannine Theology of the incarnation of the Word of God introduces a fundamental novelty to the OT Theology of divine presence. God takes a radical choice to become one among His creatures manifesting His inexplicable nature of love. In Jesus, the humanity learned finally that the best definition of God is “love”.

But the mystery of incarnation was not merely a revelation of the nature of God; it must be seen as a divine project of inviting man to sharing the divine life. Indeed, God pitched His tent among His people and manifested His divine will to bring every flesh under His tent. This scope is clearly expressed in the prologue of the Gospel of St. John, “But to all who received him, who believed in his name, he gave power to become children of God, who were born, not of blood or of the will of the flesh or of the will of man, but of God” (Jn 1, 13). This divine plan is again and again emphasized in the Gospels. For example, in the episode of Nicodemus visiting Jesus, Jesus tells him in unmistakable terms: “Very truly, I tell you, no one can enter the Kingdom of God without being born of water and spirit. What is born of the flesh is flesh and what is born of the spirit is spirit” (Jn 3, 5-6).

The life and teaching of Jesus can be explained as an example and invitation simultaneously. It is an example for us in becoming the children of God, for those who live His message of love in the everyday life, become living expressions of the Word of God. Imitating Jesus means nothing other than transforming one’s life into the Word of God. It is a process of rebirth - a rebirth in the spirit. The mystery of incarnation is also an invitation to the whole mankind to be sharers of divine life. The incarnation of the Word of God showed to the mankind that it is created for eternity. However, becoming part of the eternity - or in other words seeing the Kingdom of God - is a choice left to each and every one of us. We have to discover

ourselves how our ‘enfleshed being’ should be transformed into the Word of God.

Becoming the Word of God: The Theresian Message

Being ‘Theresian Kids’, we shall look into her life to see how she realized in her life the divine project of becoming the Word of God. From the very childhood, St. Therese’s preoccupation was to do only what was pleasing to God. Her ardent desire to conform to the will of God is best expressed in her words after the First Holy Communion: “It was the embrace of love! I felt that I was loved and I said in return: ‘I love You, and I give myself to You forever.’ Jesus asked nothing of me, He sought no sacrifice. For a long time now He and little Therese had known and understood each other… On this day our meeting could not be called a mere meeting but rather a fusion. We were no longer two. Therese had disappeared like the drop of water that is swallowed up in the midst of the ocean. Jesus alone remained. He was Master and King.”

St. Therese who disappeared as a drop of water in the ocean of Jesus is a perfect example how our fragile flesh can be transformed into the Word of God. There is no exaggeration if we say that the life of St. Therese has slowly become a Gospel for the World. There is no aspect of her life that can be separated from the Gospel of Christ. She found her vocation in becoming ‘love’ in the heart of the Church. The love of God and love of neighbour manifested in her life showed exactly what it means by the scripture as it says: “For those who do not love their brother or sister, whom they have seen, cannot love God, whom they have not seen” (1Jn 4, 20). *The Story of a Soul* is a marvellous narration about a fragile human soul that longed unceasingly to become one with the ‘Eternal Love’. In this effort she has become ‘A Word of God’ to the entire humanity.

Becoming the Word of God: The Message of our Founder

The life and message of Very Rev. Fr. Basilius Panat CST (Vallyachan), our Founder, is another model before us to learn how to be born again as the Word of God in our concrete life circumstances. Vallyachan, who was greatly inspired by St. Therese, rightly understood that following Jesus means getting transformed into the Word of God like our heavenly patroness. Vallyachan discovered the essence of his transformation to the Word of God in the scriptural imagery of 'Good Samaritan'.

The compassion and kindness shown by the so-called 'schismatic Samaritan' to an unfortunate, mistreated human victim stands out vividly against the heartless discard of the ones who may be officially defined as 'brothers' and 'neighbours' for the wounded man (J. A. FITZMYER). The Samaritan had to break his journey; he had to spend his valuable olive oil and wine, which, perhaps, he had brought with him as 'First Aid' for himself; he had to walk a distance making his own animal at the disposition of the one who considers him enemy; he had to spent his time and money. The Good Samaritan, as delineated by St. Luke, cannot but be the incarnated face of love.

For Vallyachan, "Go and do likewise" (Lk 10, 37) was not simply a motto. It meant for him living the compassion and kindness of the 'Good Samaritan' in the everyday life. It has become his breath. He found the essence of his vocation and Charism in becoming another 'Good Samaritan' on this earth. In short, the motto "Go and do likewise" contains in it all that our Founder wanted to leave behind as a patrimony for us, his children. We are invited to become a good neighbour to all wherever we are; we are invited to become a synonym for the word of God "Go and do likewise".

Conclusion

In this short article, we have tried to make a meditative journey on the theme of incarnation. This journey has reminded us that the mystery of the 'Word becoming flesh' invites us to be born again – to be born again as the Word of God in our concrete life circumstances. Jesus, through his earthly life, taught us how we can be born again in the Spirit. He has revealed to us the secret of becoming the children of God. We are not destined to perish on this earth; we are destined to be heirs of the Kingdom of God. We have several models before us who could transform the transient existence on this earth to the everlasting life becoming one with the eternal Word of God. Indeed, the Word became flesh so that the flesh may become the Word.

◆

Christmas - New Year Thoughts & Quotes

"I heard the bells on Christmas Day; their old familiar carols play; and wild and sweet the words repeat; of peace on earth, good-will to men"

Henry Wadsworth Longfellow

INCARNATION: A MODE OF INTEGRATING NATURE AND CULTURE

Fr. Libin Kozhikkottu CST

The nature-culture bond is a theoretical foundation of contemporary Anthropology. Human nature refers to the qualities and mode of behaviour common to humanity. Human culture represents an aggregate of the learned beliefs, attitudes, values, norms and customs of a society transmitted from generation to generation. The former is generally regarded as 'given' and 'static' while the latter as 'acquired' and 'dynamic'. There has been a transition from 'tension' to 'biotic relationship' between them. Abandoning the traditional approach of perceiving nature and culture as opposites, the contemporary evolutionary and Social Anthropology upholds their inseparability.[1] These anthropological perspectives conform to the fundamental Christian thesis of 'incarnation'.

Incarnation is the belief that Jesus Christ, the Son of God (Word), became flesh (Jn 1: 14). It entails that the divine Jesus became human. Becoming fully human presupposes not only having a body but also becoming part of a society and culture. Hence, the incarnation of Jesus took place in a concrete socio-cultural context. On the one hand, Jesus became very much part of the Jewish culture practically in everything: dressing (Jn 19: 23-24), eating (Lk 5: 29), working (Mk 6: 3), following customs and traditions (Mt 17: 27), and celebrating the festivals (Jn 7: 10-18). On the other hand, he purified and reformed the same culture by challenging unjust and inhuman practices (Mk 3: 1-6). Jesus was not just one among the Jews; he was different and unique. His uniqueness consists in becoming part of the culture without losing his divine identity.

---

[1] Tim Lewens, "Human Nature, Human Culture: The Case of Cultural Evolution," *Interface Focus* 7 (2017): 1.

The Church has been able to communicate the Gospel across cultural boundaries. It was historically built up by preaching to cultures.[2] It was born by purifying the Jewish culture and grown by refining the Greco-Roman cultures. However, there were instances where its divine nature was diluted and lost by involving more in the secular culture. Consequently, it could neither preserve its divine nature nor purify the culture. The healthy adaptation of the culture enriched the Church and the unhealthy adaptation weakened its spirit. It assumes that the attempt to become part of the culture without guarding the divine identity of the Church is harmful and dangerous for the individual believers and the Christian communities.

The Church repeatedly affirms cultural integration as an imperative of evangelization. It sets incarnation of Jesus as the theological foundation of cultural integration. *Gaudium et Spes* declares: “The Incarnate, Son of the Father, has spoken according to the culture proper to each epoch. Likewise, the Church in the course of time has used the discoveries of different cultures so that in her preaching, she might spread and explain the message of Christ to all nations.”[3] Pope John Paul II assesses inculturation as corresponding to incarnation: “Inculturation is precisely this insertion of the Gospel message into cultures. For the Incarnation of the Son of God, precisely because it was complete and concrete, was also an incarnation in a particular culture.”[4] Pope Francis asserts that the logic of the incarnation is deeply cultural: “The People of God is incarnate in the peoples of the earth, each of which has its own culture.”[5]

---

[2] Thomas Storck, “Human Nature, Human Cultures and the Communication of the Knowledge of God,” *New Blackfriars* 95, no. 1059 (September 2014): 553.
[3] Second Vatican Council, *Gaudium et Spes*, no. 58.
[4] Pope John Paul II, *Ecclesia in Africa*, no. 60.
[5] Pope Francis, *Evangelii Gaudium*, no. 115.

The Church's approach to integrate nature and culture is theologically and anthropologically rich. However, it faces the challenge to integrate them in practical life. Pope Paul VI called the split between the Gospel and culture as "the drama of our time."[6] This split is germane to Christian believers in general and migrants and missionaries in particular. The gradual widening of the split is alarming and calls for concrete responses. Although we are in a constant fight with our fallen nature and face limitations in comprehending the mystery of incarnation, our response can make the integration better, if not perfect. The following three ways may be helpful in this process.

(1) *Having the Right Direction:* Jesus was sent by the Father (Lk 9: 48). His identity of the Son of God was prior to his being sent to the people. Jesus recurrently asserts his identity in his life and ministry: the Son of God (Jn 20: 31), sent by God (Jn 4: 34), the fulfilment of the promise (Mt 1: 22-23), etc. The assertion of our Christian, religious, and priestly identities have to take place prior to any cultural adaptation.

(2) *Holding the Right Motive:* Jesus involved in the cultural practices with the motive of reaching out to the people and purifying the culture. Our cultural adaptation has to be motivated towards enhancing our involvement with the people and purifying the culture spiritually and morally. Our spiritual and moral integrity will have great value in this process.

(3) *Adopting the Right Mode:* Jesus involved with the people in communion and prayer (Jn 17: 20-23). The cultural reformation through social action is partial; it has to be

---

[6] Pope Paul VI, *Evangelii Nuntiandi,* no. 20.

divinely guided. Pope Francis was recently dismayed by the 'synodal path' of the Church in Germany that tries to improve Church life without prayer, Eucharist, and unity with the rest of the Church.[7] It applies to catholic communities of all cultures. Any dynamism (cultural adaptation) without fundamentals (divine nature) leads to chaos and extinction.

---

[7] Pope Francis to General Audience at the Vatican on November 25, 2020.

◆

Christmas - New Year Thoughts & Quotes

"It is never too late to be what you might have been"

George Eliot

"Ring out the old, ring in the new.
Ring, happy bells, across the snow.
The year is going, let him go.
Ring out the false, ring in the true"

Alfred Lord Tennyson

പുതിയ പുൽക്കൂടുകൾ

ഫാ. ജെറിറ്റ് പുല്ലാട്ട് സി.എസ്.റ്റി.

ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തോടെ ഭൂമിയിൽ സമാധാനം കൈവന്നില്ല. യുദ്ധങ്ങളോ പട്ടിണിയോ ഇല്ലാതായില്ല. പിന്നെന്താണ് ക്രിസ്തു ലോകത്തിന് നൽകിയത്. ക്രിസ്തു ലോകത്തിന് നൽകിയത് ദൈവത്തെയാണ്. ഇസ്രായേലിന്റെ മാത്രമായിരുന്ന ദൈവത്തെ ക്രിസ്തു ലോകത്തിന് മുഴുവനുമായി നൽകി. (നസ്രത്തിലെ യേശു, വാല്യം 1, ജോസഫ് റാറ്റ്സിൻഗെർ) ജറുസലേം ദൈവാലയത്തിൽ അതിവിശുദ്ധ സ്ഥലത്ത് യഹൂദരുടെ മാത്രമായി വസിച്ച ദൈവം കാലിത്തൊഴുത്തിൽ ഇടയരുടെ ഇടയിൽ പിറന്നു, മുക്കുവരോടൊപ്പം വസിച്ചു, പാപികളോടൊപ്പം അത്താഴ മുണ്ടു, വിജാതീയരിൽ നിന്നു പാനം ചെയ്തു, പാപിനിയുടെ സ്പർശമേറ്റു, കുഷ്ഠരോഗികളെ സ്പർശിച്ചു.... ദൈവമെത്താത്ത ഇടങ്ങളിൽ ദൈവം ഇറങ്ങി നടന്നതിന്റെ പേരാണ് മനുഷ്യാവതാരം.

രണ്ടായിരം വർഷം മുൻപ് ജറുസലേം വീഥികളിൽ നടന്ന ക്രിസ്തു സഭയിലൂടെ ദേശങ്ങളും കാലങ്ങളും താണ്ടി തെരുവു കളിൽ ഇന്നും നടക്കുന്നു.

ആധുനിക ലോകത്തിന്റെ തെരുവുകളിൽ ക്രിസ്തു നമ്മിലൂടെ ഇന്നും അവതരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇന്ന് ക്രിസ്തു നടക്കേണ്ട തെരുവുകൾ ഏതാണ്? അവൻ സ്പർശിക്കേണ്ട മുറിവുകൾ ഏതൊക്കെ? ഇവയൊക്കെ ആകട്ടെ നമ്മുടെ ക്രിസ്തുമസ് ധ്യാനം.

പുതിയ തെരുവുകൾ

“മൂന്നാം മണിക്കൂറിൽ അവൻ പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ചിലർ ചന്തസ്ഥലത്ത് അലസരായി നിൽക്കുന്നതുകണ്ട് അവരോടു പറഞ്ഞു: നിങ്ങളും മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിലേക്കു ചെല്ലുവിൻ” (മത്താ. 20:3).

ഇന്ന് യുവാക്കൾ, അലസരായാലും അധ്വാനികളായാലും, തെരുവുകളിലും കവലകളിലും ഇല്ല. അവർ കൂടുതൽ സമയം ചില വഴിക്കുന്ന ഇടം വിർച്വൽ തെരുവുകളാണ്. ഫേസ്ബുക്ക്, വാട്സപ്പ്, ഇൻസ്റ്റഗ്രാം എന്നിവടങ്ങളിലാണ് അവർ കണ്ടുമുട്ടുന്ന മുക്കവലകൾ. 16–ാം വയസിൽ ഇന്റർനെറ്റ് ഉപയോഗം തുടങ്ങുന്ന ഒരാൾ 70 വയസ്സാകുമ്പോളേക്കും ആയുസ്സിലെ 5 വർഷക്കാലം സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ മാത്രമായി ചെലവഴിച്ചിട്ടുണ്ടാവും എന്നാണ് കണക്ക്. ഏറ്റവും അധികം കച്ചവടം നടക്കുന്നത്, കൂടുതൽ സംഭാഷണങ്ങൾ നടക്കുന്നത്, എന്തിന് ശബരിമലയിലെയും ബിവറേജിലെയും ക്യൂ

പോലും ഇന്ന് ഈ തെരുവോരങ്ങളിലാണ്. ഈ തെരുവുകളിലും ഇനി ക്രിസ്തു നടക്കണം. അവിടുള്ള കാലിത്തൊഴുത്തിലും ഇനി ക്രിസ്തു ജനിക്കണം. കാലത്തിനും ദേശത്തിനും അനുസരിച്ച് ക്രിസ്തുവിനെ അവതരിപ്പിക്കാൻ ഒരു മിഷനറി സഭയെന്ന നിയലിൽ നാം വേല ചെയ്യേണ്ട എട്ടാം വൻകരയാണിത്.

ഓൺലൈൻ കുർബാനകളും പ്രാർത്ഥനാ ഗ്രൂപ്പുകളുമൊക്കെയായി നാമൊരുപാട് ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അവിടെയുള്ള നമ്മുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കൂടുതൽ ആകർഷകമാക്കേണ്ടതുണ്ട്. നമ്മുടെ വെബ്സൈറ്റുകൾ തന്നെ ഒന്നു നോക്കിയാൽ നമുക്കത് മനസിലാകും. സുവിശേഷവത്കരണ മേഖലയിൽ ചില ചിതറിയ പരിശ്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും നമ്മുടെ മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങൾ സൈബർ ഇടങ്ങളിൽ ഇനിയും എത്തിയിട്ടില്ല. വിദ്യാഭ്യാസ സാമൂഹിക സേവന രംഗത്ത് ഇവ എങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കണം എന്ന് കൂടുതൽ ചിന്തിക്കണം. വൊക്കേഷൻ പ്രൊമോഷനിലും ഇനി ഇതാണ് ഇടം. നാം നടക്കുന്ന തെരുവുകളിൽ ഇനി ആളുകൾ ഉണ്ടാവില്ല. ഇന്റർനെറ്റും സോഷ്യൽ മീഡിയയും ഇനി കേവലം 'ഒരു' സാധ്യത അല്ല.

വിർച്വൽ ഇടങ്ങളിലെ മനുഷ്യാവതാരത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഒരു പിടി ചോദ്യങ്ങളും ഉയരും. പുതിയ തെരുവുകളിൽ നിന്ന് വരുന്നവരെ സ്വീകരിക്കുവാൻ നമ്മുടെ വീടുകൾ പര്യാപ്തമാണോ? ഈ തെരുവുകളിൽ വഴി തെറ്റാതെ നടക്കാൻ ആവശ്യത്തിന് ജാഗ്രത നമുക്കുണ്ടോ? പുതിയ ലോകത്ത് പിന്നിലായി പോകാതിരിക്കാൻ ആവശ്യത്തിന് വൈദഗ്ദ്യം നമുക്കുണ്ടോ?

നിക്കൊദേമോസ്

"ഫരിസേയരിൽ നക്കൊദേമോസ് എന്ന് പേരായ ഒരു യഹൂദ പ്രമാണിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ രാത്രി യേശുവിന്റെ അടുത്ത് വന്നു..." (യോഹ. 3:1).

വിശ്വാസ സംബന്ധമായ ചർച്ചകളും തർക്കങ്ങളും ഇന്ന് പണ്ടത്തേതിലധികം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്യാമറയും മൈക്കുമുള്ളവരെല്ലാം ഇന്ന് പ്രഭാഷകരും പണ്ഡിതരുമായി മാറുമ്പോൾ നേരും പതിരും തിരിച്ചറിയാനാവാതെ ഇരുട്ടിലായി പോകുന്ന നിക്കൊദേമോസുമാർ ഒരുപാടുണ്ട്. ഇതിനു ഒരു പ്രധാന കാരണം നവമാധ്യമങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഇൻഫർമേഷൻ ലൂപ്പ് ആണ്. അതായത്, നിങ്ങൾ ഒരു കാര്യം ഇന്റർനെറ്റിൽ തിരയുകയോ ലൈക്

ചെയ്യുകയോ ചെയ്താൽ അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അറിവുകളും പരസ്യങ്ങളും മാത്രം നിങ്ങളിലേക്ക് എത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കും. സത്യം നിങ്ങളിലേക്കെത്തിക്കാനല്ല നിങ്ങൾ ആസ്വദിക്കുന്നവ നിങ്ങളിലേക്കെത്തിക്കാനാണ് ആധുനിക മാധ്യമങ്ങളുടെ അൽഗരിതം നിർമിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. (reference : social dilemma, documentary, netflix) വിവരസാങ്കേതിക വിദ്യയുടെ വളർച്ചയോടെ അറിവ് കൂടുതൽ തെളിച്ചമുള്ളതാകുകയല്ല മലിനമാകുകയാണ് ചെയ്തത്. “We have gone from information to disinformation age”.

വിശ്വാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഇത് സംഭവിക്കുന്നു. യുക്തിവാദത്തിന്റെയും നിരീശ്വരവാദത്തിന്റെയും ഒക്കെ പ്രളയമാണ് നമുക്ക് ചുറ്റും. അതിന്റെ ഇൻഫർമേഷൻ പോകുന്നവരിലേക്ക് മറ്റ് അഭിപ്രായങ്ങൾ എത്തുന്നില്ല. മതനിരപേക്ഷത മതവിരോധമായും, യുക്തിവാദം വൈദികവിരോധമായും ഒക്കെ മാറുന്നത് തിരിച്ചറിയാൻ പോലും ശേഷിയില്ലാത്ത യുക്തിയുടെ അപ്പസ്തോലന്മാരോട് സഹതപിക്കാനേ നിവർത്തിയുള്ളൂ. പക്ഷേ ഇവരെയൊക്കെ കേട്ട് വളരുന്ന യുവതലമുറയിലും സഹജമായ ആത്മീയാന്വേഷണത്തിന്റെ ദാഹമുണ്ട്. ‘‘ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ട്. വിശ്വസിക്കുന്നതും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതും ഉള്ളിലെ ഏതോ ശൂന്യത നിറയ്ക്കുന്നും ഉണ്ട്, പക്ഷേ ലോകം മുഴുവൻ ദൈവം ഇല്ല എന്നു പറയുന്നു!!.’’ യൂറോപ്പിലെ ചില യുവാക്കൾ തന്നെ പറയുന്നതാണിത്.

അർത്ഥം അന്വേഷിക്കുന്നവരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുകയാണ്. ‘ഹോമോസാപിയൻസ്’, 21 questions for the 21st century’ എന്നീ ബെസ്റ്റ് സെല്ലറുകളുടെ ഗ്രന്ഥകർത്താവായ യോനാ ഹരാരിയോട് ഒരു ഇന്റർവ്യൂവിൽ ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വളരുന്ന കുട്ടികളെ ഏത് മേഖലയിൽ പരിശീലിക്കണം എന്ന് ചോദ്യകർത്താവ് ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം നൽകിയ ഉത്തരം ‘നിരന്തരം സ്വയം കണ്ടെത്താൻ അവരെ പരിശീലിപ്പിക്കുക’ എന്നാണ്. ഇങ്ങനെ ഇരുട്ടിൽ തപ്പുന്ന യുവതലമുറയെ കാത്തിരിക്കാൻ ക്രിസ്തു വേണം. വിശ്വാസികളോടും മിഷൻ പ്രദേശങ്ങളിലും നടത്തുന്ന പ്രഭാഷണങ്ങൾ സംശയിക്കുന്നവർക്കും അന്വേഷികൾക്കും ഉപകാരപ്പെടില്ല. വികാരാവേശവും സാക്ഷ്യങ്ങളും പാഴാവും. പാണ്ഡിത്യവും ബോധ്യവും ഉള്ള അന്വേഷികൾ തന്നെ വേണം അതിന്. നമ്മുടെ പ്രഭാഷണങ്ങളിൽ വരുന്ന ചെറു പിഴവുകൾക്കും നാമിനി

വിലകൊടുക്കേണ്ടി വരും എന്നത് നമ്മെ ഭയപ്പെടുത്തണം.

നാം തന്നെയും ഈ യുക്തിചിന്തകളുടെയും സംശയ ങ്ങളുടെയും ഇൻഫർമേഷൻ ലൂപ്പിൽ പെട്ട് പോകാനുള്ള സാധ്യതയും നാം മറക്കരുത്. വായനാശീലവും ആദ്ധ്യാത്മിക വിഷയങ്ങളിലുള്ള അറിവും പഠനങ്ങളും നമുക്കിടയിൽ കുറഞ്ഞു വരുന്നത് അപകടകരമാണ്. "What is to give light must endure burning" - Viktor Frankl.

അപ്പം

''അവൻ പ്രതിവചിച്ചു നിങ്ങൾതന്നെ അവർക്കു ഭക്ഷിക്കാൻ കൊടുക്കുവിൻ" (മർക്കോ. 6:37)

പുതിയ ലോകത്തിന്റെ ദാരിദ്ര്യവും വിശപ്പും നാം തിരിച്ചറിയണം. അനാഥരും ഒരു നേരത്തെ ഭക്ഷണത്തിനായി അലയുന്നവരും ഇന്ന് നന്നേ കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ മധ്യവർഗ്ഗ ത്തിന്റെ ദാരിദ്ര്യവും നാം പരിഗണിച്ച് തുടങ്ങണം. പണമനുസരിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസവും വിദ്യാഭ്യാസമനുസരിച്ച് ജോലിയും ജോലിയനു സരിച്ച് പണവും ലഭിക്കുന്ന ഒരു സിസ്റ്റത്തിൽ സമർത്ഥരായ പലർക്കും നല്ല അവസരങ്ങൾ ലഭിക്കാതെ പോകുന്നു. ഇത് ഒരു അനീതിയായോ ദാരിദ്ര്യമായോ ഇനിയും കാര്യമായി പരിഗണിക്ക പ്പെടുന്നില്ല. ടെക്നോളജി ജോലിഭാരം കുറച്ചുകൊണ്ട് വരുന്നു. പക്ഷേ തൊഴിലവസരങ്ങളും കുറയുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസ യോഗ്യത ആളുകൾക്ക് കൂടി വരുന്നു, പക്ഷേ യോഗ്യതക്കനുസരിച്ച് ജോലി കിട്ടാതെ വരുന്നു. ചികിത്സാ സൗകര്യങ്ങൾ കൂടുന്നു. പക്ഷെ എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ പ്രാപ്യമാകുന്നില്ല. സാമ്പത്തിക രംഗത്തെ മാറ്റങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ചെറുകിടകച്ചവടക്കാർക്കും കർഷകർക്കും പിടിച്ച് നിൽക്കാനാകാതെ വരുന്നു. ഇങ്ങനെ പല വിധത്തിൽ ദാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കുന്നവർ നമ്മുടെ ഇടയിലുണ്ട്. ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും പാർപ്പിടവും മാത്രമല്ല വിദ്യാഭ്യാസവും ജോലിയും ആരോഗ്യവുമൊക്കെ അത്യന്താപേക്ഷിതം തന്നെയാണ്. അവർക്കായി അപ്പം വിളമ്പുന്ന ദൈവം മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്യണം.

നിങ്ങളുടെ കൈവശം എത്ര അപ്പം ഉണ്ട് (മർക്കോ. 6:38). ദൈവം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നത് നമ്മുടെ കയ്യിലെ അപ്പമാണ്. ആധുനിക ലോകത്തിന്റെ മാറ്റത്തിനനുസരിച്ച് പിടിച്ചുനിൽക്കാൻ നാമും മാറണം. നമ്മുടെ മിനിസ്ട്രിയുടെ സമൂഹത്തിലെ പ്രസക്തി, അത് നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിവും കൃപയും ഉള്ള നല്ല വൈദികർ, സാമ്പത്തിക

സുരക്ഷിതത്വം ഇവയാണ് നമ്മുടെ മൂലധനം. സമൂഹത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ മനസിലാക്കി പ്രതികരിച്ച് നമ്മുടെ സാന്നിധ്യവും മിനിസ്ട്രിയും പ്രശക്തമാക്കി നിലനിർത്തണം. അതിനു പോന്ന വൈദികരെ ഒരുക്കുവാനും നമുക്കാവണം. നമ്മുടെ ദൈവവിളി അന്വേഷണങ്ങൾ റീത്തിന്റെയും ഭാഷയുടെയും അതിരുകൾ കടക്കേണ്ട കാലം കഴിഞ്ഞു. പ്രവാസികളുടെയിടയിലും മിഷനുകളിലും ദൈവവിളി കണ്ടെത്തണം. സഭ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നനോർത്ത് ഈസ്റ്റിലും ആഫ്രിക്കയിലും ഒക്കെയാണ് നാളെയുടെ ചെറുപ്പം എന്ന് തിരിച്ചറിയണം. ഓൺലൈൻ യുഗത്തിൽ കെട്ടിടം, സ്ഥലം ഇങ്ങനെ വില കുറഞ്ഞു പോകുന്ന ആസ്തികളുണ്ട്. യൂറോപ്പിലെ മാറ്റങ്ങളും നാം ശ്രദ്ധിക്കണം. പതിനഞ്ചു വർഷം മുൻപോട്ടു ഉറപ്പിച്ചൊന്നും ഊഹിക്കാൻ പറ്റാത്ത വിധത്തിൽ ലോകം മാറുമ്പോൾ പിടിച്ച് നിൽക്കാൻ നാം കരുതലുള്ളവരാകണം.

കൂട്ടില്ലാത്തവർ

"അവൻ പറഞ്ഞു കർത്താവേ വെള്ളമിളകുമ്പോൾ എന്നെ കുളത്തിലിറക്കാൻ ആരുമില്ല" (യോഹ. 5:7)

രോഗസൗഖ്യത്തിന്റെ കടവിലേക്ക് കൈ പിടിച്ചു നടത്താനാളില്ലാത്തത് കാരണം തളർവാതരോഗിയായി കിടന്ന മനുഷ്യൻ. കൈ പിടിക്കാൻ ആളില്ലാത്തവരുടെ എണ്ണം ഇന്ന് കൂടുന്നുണ്ട്. ഒറ്റക്കായി പോകുന്ന മാതാപിതാക്കൾ ഇന്നൊരു പാടുണ്ട്. സാമ്പത്തികമായി നല്ല ചുറ്റുപാടുകളുള്ളപ്പോഴും പലവിധത്തിൽ സഹായം അവർക്ക് വേണ്ടിവരുന്നു. നല്ല സൗകര്യങ്ങളോടും സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടും കൂടി സ്വന്തം വീടുകളിൽ തന്നെ താമസിക്കുമ്പോഴും ഒറ്റപ്പെടലിന്റെ വിഷമങ്ങളില്ലാതെ, ആവശ്യ നേരത്ത് ആൾസഹായം വേണ്ടപ്പോൾ നിരാലംബരാകാതെ, അന്തസോടെ വാർദ്ധക്യം ജീവിക്കാൻ ഇന്നൊരു കൈ സഹായം ആവശ്യമുണ്ട്. വിവാഹം കഴിക്കാതെ ഒറ്റക്കായി പോകുന്ന യുവാക്കളും മധ്യവയസ്കരും ഇന്ന് കൂടിവരുന്നുണ്ട്. നല്ല സൗഹൃദങ്ങളുടെ സാന്ത്വനം അവർക്കും വേണം. ആശുപത്രിയിൽ കൂട്ടുനിൽക്കാൻ പോലും ആരുമില്ലാതെ പോകുന്നവരുടെ എണ്ണം കൂടുന്നുണ്ട്. ഈ ബേത്സഥാ കുളക്കരകൾ സന്ദർശിക്കാൻ ക്രിസ്തുവിനെ ആവശ്യമുണ്ട്.

ഈ കോവിഡ് കാലത്ത് ഒറ്റപ്പെടലിന്റെ വേദന ഒരുപാടുപേർ അനുഭവിച്ചു, ആത്മഹത്യയിൽ ഉണ്ടായ വർധന വാർത്തകളിൽ നാം

കണ്ടതാണ്. അതിൽ വൈദികരുമുണ്ടായിരുന്നു. ജനോവ രൂപതയിൽ തിരുപ്പട്ടം സ്വീകരിച്ച് രണ്ടാം വർഷം പൗരോഹിത്യം ഉപേക്ഷിച്ച യുവവൈദികൻ അതിന്റെ കാരണം വെറും രണ്ടുവാക്കിൽ പറഞ്ഞു. “Solitudine serale”, വൈകുന്നേരത്തെ ഏകാന്തത! മനസിന്റെ ആരോഗ്യത്തിനു വന്നേക്കാവുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് സ്വയം പരിഹാരം കണ്ടെത്താൻ നാം ഒരുങ്ങുകയും പരസ്പരം ഒരുക്കുകയും വേണം. ഒറ്റയ്ക്കു ജീവിതം ജീവിച്ചുതീർക്കാൻ മാത്രം ആരോഗ്യമുള്ളതല്ല നമ്മുടെയൊന്നും മനസ്സ്.

പ്രാർത്ഥനയും ഉപവാസവും

“അവൻ പറഞ്ഞു: പ്രാർത്ഥനയും ഉപവാസവും കൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടു ഈ വർഗം പുറത്തുപോവുകയില്ല” (മർക്കോ. 9:29)

അദ്ധ്യാത്മിക പരിഹാരം മാത്രമുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ ഇന്നും മനുഷ്യനെ അലട്ടുന്നുണ്ട്. ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനും ഇടയിൽ മുട്ടുകുത്തി ജനത്തിനുവേണ്ടി വിളിച്ചപേക്ഷിക്കുന്ന വൈദികരേയും ഉപദേശം കൊണ്ടും പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടും കണ്ണുതുറപ്പിക്കുകയും ആശ്വാസം നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന അദ്ധ്യാത്മിക ഗുരുക്കളേയും ഇന്ന് ജനം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. സ്വന്തം മതങ്ങളോട് അകലം പാലിക്കുന്നവർ പോലും ഈ ദാഹം അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. സമരിയാക്കാരിയെപ്പോലെ കിണറുകൾ തോറും അവരും അലയുന്നുണ്ട്. സെനക്കയുടെ ഫിലോസഫിയും യോഗയും ബുദ്ധിസവുമൊക്കെ പലരും അനുഗമിക്കുന്നത് ഈ ദാഹം മൂലമാണ്. ഇന്റർനെറ്റിലും അധികം അന്വേഷിക്കപ്പെടുന്നത് മോട്ടിവേഷൻ വീഡിയോകളാണ്. കിണറ്റിൻ കരയിൽ കാത്തിരുന്ന് ജീവന്റെ ജലം നൽകുന്ന ഗുരുവിനെ ഇന്ന് ലോകത്തിന് വേണം. എമ്മാവൂസിലേക്ക് പോയ ശിഷ്യരുടെ കൂടെ നടന്ന് അവരുടെ മനസിനെ ജ്വലിപ്പിച്ച നല്ല ആദ്ധ്യാത്മിക പിതാവിനെ ഇന്നും ആവശ്യമുണ്ട്. പ്രഘോഷകരോ സംഘാടകരോ അല്ല, ചിന്തയും വാക്കും പ്രവർത്തിയും ജീവിതവും തമ്മിൽ അകലം ഇല്ലാത്ത, ആഴമുള്ള ആന്തരികതയും വ്യക്തമായ ദർശനങ്ങളും ഉള്ള, പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ഉപവസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കറയറ്റ സമർപ്പിതരെ ചൂണ്ടികാണിക്കാൻ നമുക്ക് ആളുകൾ കുറയുന്നുണ്ടോ? ക്രിസ്തു ഇനിയും മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്യണം. പുൽക്കൂടുകളിലല്ല; നമ്മുടെ ഉൾക്കൂടുകളിൽ

◆

വെല്ലുവിളി നിറഞ്ഞ ക്രിസ്മസ്

ബ്ര. ജോയൽ പനച്ചിപ്പുറം സി.എസ്.റ്റി.

അവതരിച്ച ക്രിസ്തുവും അവതരിക്കാൻ മടിക്കുന്ന മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ഒരു കലഹത്തിന്റെ കഥയാണ് ക്രിസ്മസ്. സ്വർഗ്ഗത്തിലെ സുരക്ഷിതത്വങ്ങളെ വലിച്ചെറിഞ്ഞുകൊണ്ട് അരക്ഷിതാവസ്ഥയിലേക്ക് ഇറങ്ങിവരുവാൻ വേണ്ടി അവൻ കാണിച്ച ചങ്കൂറ്റം അവന്റെ കുരിശുമരണത്തേക്കാൾ ഒട്ടും ചെറുതല്ല. വചനം മാംസം ആവുകയും, മാംസം ആയ യേശു, വചനം ആവുകയും ചെയ്ത ഒരു പ്രതിഭാസമാണ് ക്രിസ്മസ്. വചനം മാംസമായി എന്നാൽ അതിനർത്ഥം ദൈവം നമ്മുടെ കൂടെ ഇറങ്ങി വന്നു വസിച്ച ദൈവം നമുക്ക് ഒരു സന്ദേശമാണ് എന്നു തന്നെ യാണ്.

അവതരിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടിറങ്ങിയ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യരായ നാം, നമ്മുടെ ആശ്രമങ്ങളുടെ മതിൽകെട്ടുകൾക്കുള്ളിൽ അടങ്ങിയിരുന്നുകൊണ്ട് അവതരിക്കാൻ മടിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ കാലത്ത്, ക്രിസ്തുമസ് എനിക്കൊരു വെല്ലുവിളിയാണ്. വഴിയിൽ കാണുന്ന ഒരു യാചകന്റെ മുമ്പിൽ, എന്റെ ആശ്രമത്തിൽ കോളിംഗ് ബെൽ അടിച്ച ശേഷം കാത്തു നിൽക്കുന്ന ഒരു അപരിചിതന്റെ മുമ്പിൽ, എന്തിനേറെ ആശ്രമത്തിൽ എന്റെ കൂടെ ജീവിക്കുന്നവരുടെ മുൻപിൽ, എന്റെ അഹം ബോധവും അഹംഭാവവും വെടിഞ്ഞ് അവതരിക്കാൻ മടിക്കുന്ന ഞാൻ, അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളിലേക്ക് ഇറങ്ങി ചെല്ലുവാൻ മടികാണിക്കുന്ന ഞാൻ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനന ത്തെ നോക്കി കൊഞ്ഞനം കുത്തുന്നു. ക്രിസ്തുമസിനെപറ്റിയും ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനത്തെപറ്റിയും പ്രസംഗിക്കാനും ഇതുപോലെ എഴുതാനും വളരെ എളുപ്പവും, ഒരുവേള ജീവിച്ചു കാണിക്കുവാൻ വളരെ വിഷമവും ആണ്. 25 നോമ്പിന് ശേഷം നാം പരിത്യജിച്ച കാര്യങ്ങളെല്ലാം വീണ്ടും നമ്മുടെ തീന്മേശകളിൽ വിഭവങ്ങളായി നിറയുമ്പോൾ ക്രിസ്തുവിനെ ഇച്ചിരി മാല ബൾബുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നമുക്ക് മറക്കാതിരിക്കാം.

കൊതുകുകടി കൊള്ളുന്ന, ഗോമൂത്രം മണക്കുന്ന, ചാണകത്തിന്റെ ഗന്ധം പേറുന്ന, ഒരു കോളനി കുട്ടിയായിരുന്നു എന്റെ ക്രിസ്തു എന്നു പറയുന്നതിൽ ഇനിയെങ്കിലും നമുക്ക് അഭിമാനിക്കാം. അവൻ 'ലോക്കൽ' ആയിരുന്നു. തനി local.

അങ്ങനെ local ആയി മാറുവാൻ ഉള്ള ഒരു വിളിയാണ് നമുക്ക്. അവന്റെ പേരിൽ പ്രബന്ധങ്ങൾ എഴുതാൻ എളുപ്പമല്ലേ? പ്രസംഗിക്കാൻ എളുപ്പമല്ലേ? അവന്റെ പേരിൽ ശബ്ദിക്കുന്ന കോമരങ്ങൾ ആകാതെ, ഒരുവേള അവന്റെ കുപ്പായം എടുത്തിട്ടുകൊണ്ട്, അവനെ പോലെ ജീവിക്കാൻ നാം പരിശ്രമിച്ചില്ലെങ്കിൽ അഞ്ചാറു മീറ്റർ തുണികൊണ്ട് ഞാൻ തനിച്ച് ഉണ്ടാക്കിയ എന്റെ ളോഹക്ക് പിന്നെ എന്ത് അർത്ഥം? എന്റെ വ്രതത്തിന് എന്തു പ്രസക്തി? ചിരി ചലഞ്ചും മദർ ചലഞ്ചും ഫാദർ ചലഞ്ചുമൊക്കെ സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ കൊടികുത്തി വാഴുന്ന ഇക്കാലത്ത് ക്രിസ്മസ് ഒരു ചലഞ്ച് ആകട്ടെ. ഒരു തുണിക്ക് മറുതുണിയില്ലാത്ത ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനത്തെ മാലബൾബുകളും നക്ഷത്രങ്ങളും ഇട്ടു വെളുപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അവന്റെ ജനനത്തിന്റെ സത്ത ഹൃദയത്തിൽ പേറുന്നതാണ് ഉത്തമം എന്ന് ഇനിയെങ്കിലും തിരിച്ചറിയാം. എല്ലാവർക്കും വെല്ലുവിളി നിറഞ്ഞ ക്രിസ്തുമസ് ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

◆

Christmas - New Year Thoughts & Quotes

"Christmas is doing a little something extra for someone"

Charles M. Schulz

"Write it on your heart that every day is the best day in the year"

Ralph Waldo Emerson

A CUTE IN THE ACUTE!

Bro. Juslin James Padinjaremattam CST

Finally, the Church sculptors are posed with a challenging task before them! Long years after they have to prepare a different mould for the statue of a saint in the Catholic Church. With blessed Carlo Acutis having raised one step closer to the status of Sainthood the sculptors are left with no way to hold on to their typical finish (otherwise they had only one hectic task before them, the finish of the head of the saint. Other parts remained almost same for years, cassocks, habits, cross or the Bible… sorry sometimes spears to...). Taking the author's unboxed imagination right for granted I would say that with our concept of Sainthood having redefined by blessed Carlo the time is not so far to get changed the concepts of our popular devotions also to the extent of substituting the bow and arrow (*ambum villum*) carrying offering with a sun glass wearing one!

God is incredible! When He chooses an exemplary believer of a time to be a herald of His genuine creation, He is not only picking up a person but also the culture and trend the person is inseparably embedded with. Let's take the same analogy of statues here. The statues of Saints also refer to the uniqueness of their life time. The statue of St. George opens up a time of wars and soldiers in which the Saint could turn out to be an odd one out by having fought against the evil; St. Therese with flowers and a crucifix in hand perfectly depicts how could she be a romantic Saint amidst an age of strict religious austerity; St. Francis of Assisi stands out with his solidarity with the creation at a time when conquests over people and countries were at its best. This saga of Catholic Saints as refiners of their time has reached at a crucial point with blessed Carlo Acutis getting raised as the *Patron of Internet*.

As Covid 19 filled the remained gap between the internet and the human being the significance of this first millennial to be blessed is beyond predictions. He has an undisputed role than any other saints to be on the saddle of the Catholic Church in the post-covid period. For, with the one-year lapse of Church activities the new gen has already covered distances beyond the Church and her rusted Catechism can reach upon. Coping up with a Corona virus world when the Church took a different root of *E-ways* also produced some undesired results; people became highly cynical about the unmitigated doctrines and teachings of the Church! However, this is not anyway going to risk her existence but is an invitation to return to a spirituality that is no longer temple-centred but spirit-centred. A spirit-centred spirituality is neither spacial nor doctrinal, nor qualitative at all, but interior, serene and silent! It is as mystical as the growing seed that would sprout and grow while the sower does not know how it does (Mk 4: 27). My God, where this guy is taking me? Well, perhaps you may be thinking what bearing does a spirit-centred spirituality has on blessed Carlo Acutis after all he is so much orthodox than many Saints of the previous era. That's what exactly I wanted to crucify here. When I was asked to write a short write up on Blessed Carlo I directly took recourse to some books to know what the uniqueness of this boy to be beatified. But that was a wrong decision! The book I read was actually about Blessed Carlo, but if substituted the name Carlo with Dominic Savio it becomes a book on St. Dominic Savio; or else with Antony it becomes a book on St. Antony! Too much orthodoxy! The one thing I found from the reading was that Blessed Carlo used to attend Holy Mass everyday without fail unlike his contemporaries. Its ridiculous! I too am attending Holy Mass every day and all the Priests in the world are also attending, but what is the difference between I and Carlo? That's what matters the more. How did Carlo

become an odd one out in his time? Only an answer to this question can attract our new gen to the Church through the medium of Blessed Carlo. For, the language of this generation is not in sync with the usual Church language. By this I don't mean to throw the baby out with the bathwater. Blessed Carlo Acutis - an ordinary boy with all fondings of a typical teenager; he liked playing video games, wearing jeans, rearing pets and spent hours in online! But still what difference he made compared with the rest of his contemporaries was that the kite he himself was flown by God! Highlighting only visiting the Church aspect of a deep saintly life would only provoke the children of today to think that he was a different stuff, not of our category! On the other hand, when they are made convinced that Blessed Carlo was just like they themselves are it makes all difference. ◆

Christmas - New Year Thoughts & Quotes

"You are never too old to set another goal or to dream a new dream"

CS Lewis

"However tangled the lights are this year, I know you'll handle it with aplomb. Merry Christmas!"

Maya Angelou

നവവൈദികർക്ക് ഒലിവിന്റെ അഭിനന്ദനങ്ങളും പ്രാർത്ഥനാശംസകളും!

(“ലോകത്തിന്റെ ആശങ്കകളും പൗരോഹിത്യ സങ്കല്പങ്ങളും” എന്ന വിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കി നവവൈദികർ നല്കുന്ന പ്രതികരണങ്ങളും, കാഴ്ചപ്പാടുകളും സ്വപ്നങ്ങളുമാണ് ഇവിടെ പങ്കുവയ്ക്കുന്നത്)

ലോകത്തിൻ പ്രകാശമായ് മാറാൻ

ഫാ. സിജോ കുറുമുട്ടത്ത് സി.എസ്.റ്റി.

ഒരു പുരോഹിതൻ പരിശുദ്ധാരൂപിയുടെ ജ്വലിക്കുന്ന തീഷ്ണതയാൽ കത്തിയെരിയുന്ന പ്രകാശമായ് തീരേണ്ട വനാണ്. അനേകരുടെ ആത്മാവിലെ വിശപ്പകറ്റാൻ അപ്പമായ് തീരേണ്ട വനാണ്. എല്ലാവർക്കും എല്ലാമായ്തീരാൻ ഉരുകി തീരേണ്ടവനാണ്. അവന്റെ സന്തോഷം അവനിൽ ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ സന്തോഷിക്കുന്നതിലും അവന്റെ ഹൃദയം നുറുങ്ങേണ്ടത് അവരുടെ ഇല്ലായ്മയിലും വല്ലായ്മയിലുമാണ്. അവൻ അവനു വേണ്ടിയല്ല എല്ലാവർക്കും വേണ്ടിയാണ്. എല്ലാവരേയും നന്മയിലേക്ക്, ദൈവത്തിലേയ്ക്ക്, യഥാർത്ഥ വിശ്വാസത്തിലേക്ക് അടുപ്പിക്കാനാണ്, നയിക്കാനാണ് ജീവിക്കുന്നത്.

ലോകത്തിന്റെ ചിന്താഗതികൾ മാറി. മട്ടും ഭാവവും മാറി. സഹോദര സ്നേഹവും ധാർമികതയും നന്മയും എവിടെയോ കളഞ്ഞുപോയി. ദൈവമില്ലായെന്നു പറയുന്ന നിരീശ്വരവാദ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ കറുത്ത ചിന്തയിൽ ചിത്രം വരക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു യുവതലമുറ. വിശ്വാസത്തിലെ തെറ്റിദ്ധാരണകൾ, തെറ്റായ പഠനങ്ങൾ വിശ്വാസ പരിശീലനത്തിലെ അഭ്രംശങ്ങൾ എന്നിവ നമ്മുടെ കുട്ടികളുടെയും യുവാക്കളുടെയും മുതിർന്നവരുടെയും ജീവിതത്തിലെ ധാർമികതയെ നശിപ്പിക്കുന്നു. വിശ്വാസ ജീവിതത്തിന്റെ ആഴത്തിനെയും പരപ്പിനെയും നശിപ്പിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ യുവതലമുറ തെറ്റായ അറിവിലേക്കും പക്ഷപാത ചിന്തകളിലേക്കും വീണു ധാർമികബോധവും വിശ്വാസചിന്തയുമില്ലാതെ വളർന്നുവരാൻ പലപ്പോഴും ഇടയായ് തീരുന്നുണ്ട്. യഥാർത്ഥ വിശ്വാസത്തിലേക്കും നീതി ബോധത്തി ലേക്കും ധാർമിക ചിന്തകളിലേക്കും നയിക്കണമെങ്കിൽ നാം ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും

തത്വശാസ്ത്രത്തിലും ആനുകാലിക സാഹചര്യങ്ങളിലും സംഭവങ്ങളിലും അറിവും വിജ്ഞാനവുമുള്ളവരായിരിക്കണം എന്നത് ഇന്നത്തെ യുവതലമുറയെ നയിക്കുന്നതിന് ഏറ്റവും ആവശ്യമുള്ള ഒരു കാര്യമാണ്. ചെറിയൊരു ഉദാഹരണം പറഞ്ഞാൽ ഇന്നത്തെ പകർച്ചവ്യാധിയുടെ സാഹചര്യത്തിൽ എല്ലാവരും ടെലിവിഷനിൽ സൗകര്യപൂർവ്വം വിശുദ്ധ കുർബാന കാണുന്നു. അത് വളരെ നല്ലൊരു കാര്യമാണ്. ദേവാലയത്തിൽ വന്ന് വിശുദ്ധ ബലിയിൽ പങ്കുചേരാനുള്ള സാഹചര്യമില്ലാതിരുന്നിട്ടും ഈശോയോടൊപ്പമായിരിക്കുവാൻ തങ്ങളെകൊണ്ട് പറ്റുന്ന രീതിയിൽ അവർ പരിശ്രമിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതാണ് സൗകര്യപ്രദമെന്നും ഇനി എന്നും ഇങ്ങനെ തന്നെ മതിയെന്നും ദേവാലയത്തിൽ പോയി സമയം കളയേണ്ട കാര്യമില്ലായെന്നും ചിന്തിക്കുന്ന ആളുകളുടെ എണ്ണം കൂടി വരുന്നു. ദേവാലയത്തിൽ വന്ന് വിശുദ്ധ കുമ്പസാരം നടത്തി വിശുദ്ധ ബലിയിൽ പങ്കുചേർന്ന് വിശുദ്ധ കുർബാന സ്വീകരിക്കുന്നതാണ് യഥാർത്ഥ കൂദാശാനുഭവ മെന്നും അതാണ് വിശ്വാസജീവിതത്തിൽ നമുക്ക് വേണ്ടത് എന്നും ഇവ രണ്ടും എങ്ങിനെ വ്യത്യാസ പ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും യഥാർത്ഥ ബോധ്യത്തോടെ പറഞ്ഞു മനസിലാക്കി കൊടുക്കുവാൻ നമുക്ക് കഴിയണം. ഇതുപോലെ ഒരുപാട് പ്രതിസന്ധികൾ ഇന്ന് വിശ്വാസജീവിതത്തിൽ സഭയിൽ നമ്മൾ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. ആയതിനാൽ തന്നെ പുരോഹിതന്റെ അടിസ്ഥാന ഉത്തരവാദിത്വ ങ്ങളായ നയിക്കുക, പഠിപ്പിക്കുക, വിശുദ്ധീകരിക്കുക എന്നിവ യഥാർത്ഥ അറിവിലും വിജ്ഞാനത്തിലും പ്രായോഗിക ജ്ഞാനത്തിലും നിറഞ്ഞാണ് നമ്മൾ ചെയ്യേണ്ടത്, പൂർത്തീകരി ക്കേണ്ടത്.

ആയതിനാൽ നമ്മുടെ സഭയ്ക്കും സമൂഹത്തിനും വേണ്ടത് വിശ്വാസത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേയ്ക്ക് നയിക്കുന്ന ചൂണ്ടുപലകകളെ യാണ്; ജീവിതംകൊണ്ട് സാക്ഷ്യമേകി സ്വയം ഉരുകി തീരുന്നവരെ യാണ്; നന്മയുടെയും ധാർമികതയുടെയും പാതയിൽ അനേകരെ വഴി നടത്തുന്ന പ്രകാശഗോപുരങ്ങളെയാണ്; വേദനിക്കുന്നവർക്ക് ആശ്വാസമേകുന്ന നിർമല മനസുകളെയാണ്.

◆ ◆ ◆

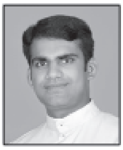

FOR THE GREATER GLORY OF GOD

Deacon Ajay Mathew Narippara C.S.T.

God had chosen people right from the beginning of humanity and continues till now and will be in the future too. These are people who knew God and share the divine taste to the world. May the world be leavened and have the saltness, further more enlightened with these glorious lamps. Thus let our Lord known to the unknown, may the 'reign' and Kingdom of God be on this earth ever more.

As I look into my life, I find myself one among those chosen. Indeed this is a special gift given freely, so that by all means God will be glorified. In this present pandemic situation I realize my duty as to reflect as a divine presence and a heavenly solace. The challenges are in multiple ways battering the ministerial priesthood, but todays challenges shall be mitigated with my priestly vocation.

Now I have to grow aiming at heaven and have to carry on the very mission what the "Master" has shown and asked to do. "Do this in memory of me." Yes dear Lord, may I fathom your will for me "to go and do likewise".

◆ ◆ ◆

ദൈവത്തിൻ വഴികൾ തേടി

ഡീക്കൻ അനീഷ് തീയതെട്ട് സി.എസ്.റ്റി.

"ലോകത്തിൽ നിന്ന് ദൈവത്തിന്റേതാകാൻ വിളിക്കപ്പെട്ട പുരോ ഹിതൻ തന്റെ ഹൃദയം ദൈവത്തിങ്കലേക്കുയർത്തുവാനും കരങ്ങൾ മനുഷ്യരിലേക്കു നീട്ടുവാനും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു".

എല്ലാവരുടെയും ദാസനായിത്തീരേണ്ടവരാണ് പുരേഹിതന്മാർ. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം കർത്താവ് ബലഹീനരെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് ബലവാന്മാരാക്കുന്നത്. ആയതിനാൽ ഓരോ പുരോഹിതനും അവർക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ വലിയ ദാനമായ ദൈവവിളിയെക്കുറിച്ച് അവബോധമുള്ളവരായിരിക്കണം. ദൈവജനം ആഗ്രഹിക്കുന്നത് വിശുദ്ധിയും എളിമയും നിറഞ്ഞ വൈദീകരേയും സന്യസ്തരെയുമാണ്.

വിളിക്കപ്പെട്ടവൻ വിളിയുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കാത്തിടത്തോളം വിളിക്ക് ജീവൻ നല്കാനാണ് അവിടുന്ന് നമ്മെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. ആയതിനാൽ ഓരോ പുരോഹിതനും തന്റെ ദൈവവിളി മനസ്സിലാക്കി ജീവിക്കേണ്ടത് മനുഷ്യരുടെയിടയിൽ ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതി നിറവേറ്റാനാണ്. ദൈവജനം നമ്മിൽ നിന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നതും അവകാശപ്പെടുന്നതും അതുതന്നെയാണ്.

ക്രിസ്തു തന്റെ അടുക്കലേക്ക് എത്തിയ ആരെയും നിരാശപ്പെടുത്താതുപോലെ, ഓരോ വൈദീകനും തനിക്ക് ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരെ ക്രിസ്തുമാർഗത്തിൽ നയിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

◆ ◆ ◆

TO FULFILL THE VISION AND MISSION OF GOD

Deacon Justin Vettikkeriparambil C.S.T.

Evangelization is not a mere theoretical teaching about Christ, an apolitical argument about Christianity, but a sharing of the Christ experience. This sharing of the Christ experience brings new light and inspiration, new vision and insights which the human community left to itself cannot discover without the experience of this Christian community. Every Christian has his or her role to play in the Evangelization in any circumstance.

In order to evangelize first and foremost one should know what is Evangelization, one's duty or responsibility in Evangelization, the necessity of Evangelization etc. To evangelize means to announce the unsearchable riches of Christ, his Passion, Death and Resurrection. It is also to proclaim his message of love and reconciliation. The Gospel is the Gospel of Jesus Christ. Jesus knows himself as sent by the Father to proclaim it. In fact, Matthew and Mark occasionally characterize the whole ministry of Jesus as one of proclaiming the Good News. Thus, Jesus is the first recipient and propagator of the Gospel as well as the Gospel itself. The announcement is a solemn, public and powerful proclamation.

In Evangelization one announces the salvific plan of God in Christ. It is this salvific design of God that transforms and renews humanity. If anyone is in Christ, he is a new creation. To evangelize is to reveal to men that God is not a distant power but a Father who makes us his children as the apostle St. John says, "…see what love the Father has given us that we should be called children of God and so we are." Evangelization in the New Testament always stresses this transcendent character of Christian salvation. Hence, whatever is merely human is only secondary. However, seek first his Kingdom and his righteousness and all these things shall be yours as well. The contents of Evangelization are in harmony with its purpose. This is to present God of love, who revealed himself in the person and message of Jesus the Son of God, and to show his salvific work and his closeness to man. In other words it is the same content of Peter's sermon on the day of Pentecost: "Jesus, the Son of God made man, who died and rose again, who lives among us and journeys with us." To evangelize is first of all, to bear witness, in a simple and direct way to God revealed by Jesus Christ, in the Holy Spirit.

"He had compassion for the people because they were like sheep without shepherd" (Mk 6, 34). This attitude of Jesus must echo in every heart. Missionaries must feel empathy for them and should be the shepherds to the people who are abandoned, forgotten and pushed to the corners.

We must make ourselves available to them to realize fully that Jesus is the Savior who can liberate them from all kinds of bondages and clutches of evil and restore peace in their day-to-day life. For this, we need to opt for a life, which is not different from theirs and identify with them in their problems, struggles and sufferings. We are called and challenged for this new way of evangelization. Some of the Christian denominations think only in terms of religious conversion, which disturbs the fanatics of other religions and are taking advantages of the situation to attack Christians. Here we should be prudent enough

in the work of Evangelization not to offend the people other Religions.

At present, the situation is entirely different. Religious fanatics and terrorist groups are always watching us with suspicion to find out some faults. More than that, we have to concentrate our activities on the development of the people along with giving Christ to them.

◆ ◆ ◆

A LIFE UNCOMMONLY BLEST

Deacon Ani Kollamparambil CST

Why would anyone want to be a priest today? Not an easy question to answer. Certainly, for a good priest willing to put himself out for the people he serves, the life is not easy. The demands on his time are many and constant, the pay is minimal and the rewards are few. Yet Catholic people respond with a deep appreciation to priests who give signs that they genuinely care for them and are willing to do what they can to serve them.

We should have a deep sense of doing something that is worthwhile, even if the fruits of one's efforts are not always immediately visible. I've often been struck with how unhappy so many people are with the jobs or careers into which they are now locked; they don't enjoy beginning a new day and can't wait for it to end so that they can escape from the office or work place. Their work is not a meaningful part of their lives.

How much better it is to find a life that is in touch with one's deepest desires than to simply fall into one on the basis of circumstances or obligation. In his Spiritual Exercises St. Ignatius of Loyola advises the person making a life decision to place him or herself on their deathbed, to review from that perspective the choices about to be made, to experience whether those decisions brought happiness and fulfillment, or

were choices now regretted. Sometimes taking such a perspective can bring a new kind of freedom into our decision-making. To find a sense of satisfaction and peace in what one does with one's life is a real grace. The life of a priest demands sacrifices, but it also can be deeply fulfilling.

There are moments for every priest when his own life becomes transparent to the presence of God working in and through him. At such times he becomes aware of the Spirit within his ministry touching others, at someone's deathbed or in extending a reconciling hand to a person who had been alienated from God and from the Church, or in gathering a community for prayer in the liturgy. Sometimes when he is preaching, the Spirit unlocks something deep within the priest, the homily notes are put aside, no longer needed, and he speaks to his people directly from his own heart. These are special moments, little epiphanies, when the priest becomes in an experiential way a sacrament of God's grace. One feels afterwards a deep sense of peace.

Priesthood is not a Career

No doubt some who are attracted to the priesthood see the requirement of clerical celibacy as an obstacle. This is an issue that needs to be honestly addressed. Priests have the same need for affection and love in their lives, for close friends with whom they can share themselves in an intimate way, as other men and women. Indeed, they must be able to love if they are to image in their lives and ministries the compassionate love of Jesus. Properly embraced, a celibate life can free a person to love in this compassionate and inclusive way.

This is not to pretend that a celibate life is always easy. Not all are able to live a celibate life; it is a gift not given to everyone (cf. Matt 19:11-12). There is no question that celibacy can be at times a burden, but the very fragility and need it reveals

within the priest can open him to becoming more dependent on God who alone can fill the emptiness of the human heart.

Priesthood is a vocation, not a career. Priesthood rightly lived out is an expression of Christian discipleship, not the only one, but certainly one very close to that of Peter and Andrew, James and John and the other disciples called to be in Jesus' company and to share in his ministry. Those who seek the priesthood today must do so because they have heard that same call.

"Open my eyes to the needs of our brothers and sisters; inspire in me words and actions to comfort those who labour and be burdened. Make me serve them truly".

◆ ◆ ◆

യാത്ര തുടരുകയാണ്

ഡീക്കൻ ജോജു അടമ്പക്കല്ലേൽ സി.എസ്.റ്റി.

വിളിച്ചവന്റെ പിന്നാലെ ചങ്കുറപ്പോടെ യാത്ര തുടരുകയാണ്. മാനുഷികത നശിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒരു നല്ല മനുഷ്യനായി ജീവിക്കാൻ.

വിരൽത്തുമ്പിൽ എല്ലാം ഒതുക്കാൻ വെമ്പുന്ന ടെക്കിയുഗത്തോട് ലോകം കൂടുതൽ വിശാലമാണെന്ന് വിളിച്ചുപറയാൻ....

ചരിത്രത്തിൽ മനുഷ്യനായി ജീവിച്ചു കടന്നുപോയ, മനുഷ്യനെ സ്നേഹച്ച.... മണ്ണിനെ അറിഞ്ഞ ... കരയും കടലും വിജനതയുമെല്ലാം ദൈവസാന്നിദ്ധ്യസ്ഥലങ്ങളായി കണ്ട സുവിശേഷത്തിലെ ക്രിസ്തുവിനെ കാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ

ബലിയർപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം ജീവിക്കാനും.....

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട അപ്പം മുറിക്കുന്നതിനൊപ്പം സ്വയം മുറിയപ്പെടാനും....

വചനം വാക്കുകൊണ്ടുമാത്രമല്ല ജീവിതം കൊണ്ടും പ്രഘോഷിക്കാനും....

ഇതിനൊക്കെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ഊർജം സഹായകരമാകും.

എല്ലാം ദാനമാണെന്നുള്ള തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നോടു നേരും നെറിവും കാട്ടാൻ എളിമയുള്ള ഹൃദയം തരണെ തമ്പുരാനെ....

സ്വർണനിറമുള്ള കാപ്പയിൽ മുഖമുരസാനും അതിൽ മുത്തം വയ്ക്കാനും വെമ്പുന്ന കുരുന്നിന്റെ നിഷ്ക്കളങ്കത നല്കണമെ....

യാത്ര തുടരുകയാണ്....

◆ ◆ ◆

പൗരോഹിത്യ സങ്കല്പങ്ങളും വെല്ലുവിളിയും

ഡീക്കൻ ലിജോ പൂമരത്തിൽ സി.എസ്.റ്റി.

കൂലിപ്പണിചെയ്ത് സന്തോഷത്തോടെ ജീവിക്കുന്ന എന്റെ അപ്പന്റേതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തതയുണ്ട് എന്റെ പൗരോഹിത്യ ജീവിതത്തിന് എങ്കിൽ അതെന്താണ്? അർച്ചനകളും ബാങ്കുകളും വിളിക്കുന്ന ഇതര മതസ്ഥരിൽ നിന്ന് എന്ത് പ്രത്യേകതയാണ് ഒരു വൈദീകനുള്ളത്? വി.കുർബ്ബാന കണക്കുപിരിവിന്റെ ഒരുക്ക കർമ്മമെന്നും, കുമ്പസാരം ലൈംഗിക രതിസുഖങ്ങളറി യാനുള്ള relaxed time എന്നും വിശ്വാസികളും അവിശ്വാസികളും ഒന്നടങ്കം Public space ൽ share ചെയ്യുമ്പോൾ കൂദാശകളുടെ പട്ടക്കാരന്റെ അനിവാര്യതയുണ്ടോ? സഭ തന്നെ മനുഷ്യരെ ബുദ്ധിമുട്ടിപ്പി ക്കുന്നതും ആവശ്യനേരത്തു മൗനം ഭുജിക്കുന്നതുമായ സൂത്ര ശാലിത്വത്തിന്റെ ആചാരതീവ്രവാദമാണോ?

12 വർഷം സെമിനാരിയിൽ ജീവിച്ച് ഡിസംബറിൽ പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിക്കാൻ പോകുമ്പോൾ ഞാനും ഈ ചോദ്യങ്ങൾ പല പ്രാവശ്യം സ്വയം ചിന്തിച്ചവനാണ്. അവിടെയാണ് ഈ വെല്ലുവിളികളിൽ എന്റെ 'സങ്കല്പത്തിൽ' ഞാൻ ആശ്വസിക്കുന്നത്.

ദൈവമായവനെ ഒരു ശ്രേഷ്ഠജനതയ്ക്ക് ജീവിച്ചു കാണിക്കാൻ, എണ്ണമറ്റ ഭവനങ്ങളിലൊരു അംഗമായി എണ്ണപ്പെടു വാൻ ഏവരേയും അവിഭക്ത ഹൃദയത്തോടെ സ്നേഹിക്കാൻ, ജനനം മുതൽ മരണം വരെ മനുഷ്യരെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ, ദൈവപുത്രനായവനെ ഒരിക്കൽകൂടി ഏവർക്കും കൊടുക്കാൻ എനിക്കല്ലേ കഴിയൂ...

മറ്റു മതസ്ഥർ ദൈവം തരുന്ന ഭക്ഷണവും പുഷ്പങ്ങളും ഏറ്റുവാങ്ങുമ്പോൾ നാം ദൈവത്തെ തന്നെ ഏറ്റുവാങ്ങുന്നവരാണ്... ഈ ദൈവത്തെയും ദൈവം തരുന്നവരെയും മനസിലാക്കുന്നവരാകുന്നു പുരോഹിതർ. പൗരോഹിത്യം യേശു സ്ഥാപിച്ചതാണോ എന്ന ആശങ്കയിലല്ല വി.കുർബ്ബാന ഒരു ക്ഷണമാണെന്നതിലാണ് നാം ശ്രദ്ധ കൊടുക്കേണ്ടത്. അവിടെയാണ് പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത ശുശ്രൂഷ - സേവനത്തിലെന്നതും, പാമരത്വം അതിനോടുള്ള പ്രതിപത്തിക്കുറവിലെന്നും നാമറിയുന്നത് അതേസമയം പാടിതീർന്ന ഗാനത്തിന്റെ അപശ്രുതി പോലെയാകുന്നു ഇന്നത്തെ ദൈവാലയങ്ങളിലെ പണമിടപാടുകളുടെ അമിതാവേശവും ആശങ്കകളും. വിശ്വാസജീവിതത്തെ ആവോളം നന്മയിലും സമാധാനത്തിലും നയിക്കേണ്ട കൂദാശകലിൽ പുരോഹിതൻ വെറുമൊരു സിനിമാകുമ്പസാരക്കാരനാകുമ്പോൾ പൗരോഹിത്യമഹത്വം അവൻ ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നു. ദൈവത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. ദൈവജനത്തെ ദ്രോഹിക്കുന്നു.

ദൈവജനത്തിന്റെ നിലവിളിക്കുള്ള ഉത്തരമാണ് ഓരോ വൈദീകനും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ മനസ്സുമടുക്കാതെ ദൈവകരുണയിൽ കരം പിടിച്ച് മുന്നേറുവാനേ എനിക്കു കഴിയൂ. എന്റെ ബലഹീനതകളെ ഏറ്റു പറഞ്ഞ് സമൂഹജീവിതത്തിൽ സാഹോദര്യത്തോടെ ജീവിക്കുമ്പോൾ ദൈവം എന്നെയും കരുത്തുള്ളവനാക്കും. വിവേകത്തോടെ അജഗണങ്ങളെ ശുശ്രൂഷിക്കാനും, നന്ദിയോടെ ജീവിക്കാനും താഴ്മയോടെ ദൈവകരുണ യാചിച്ച് വെല്ലുവിളികളെ നേരിടേണ്ടിവരും. തനിയെ വേഗത്തിൽ ഞാൻ നടന്നേക്കാം. എന്നാൽ ഏറെ നടക്കാനുള്ള എനിക്ക് എന്റെ സമൂഹമാണ് ഏറെ ദൂരം നടക്കാൻ ബലമാകുന്നത്.

◆ ◆ ◆

അനശ്വരതയിലേക്കുള്ള പ്രയാണം

ഡീക്കൻ അരുൺ തുറവക്കൽ സി.എസ്.റ്റി.

പൗരോഹിത്യം.... പിച്ചവെച്ച് നടന്ന കുടുംബത്തിൽ നിന്നും ദേവാലയത്തിലൂടെ, സമൂഹത്തിന്റെയും സെമിനാരിയുടെയും പാഠശാലയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ച് ബലിപീഠത്തിൽ പൂർത്തി യാക്കുന്ന ഒരു യാഗയാത്ര. മദ്ബഹായുടെ പരിശുദ്ധമായ സ്വർഗീയ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിൽക്കുന്ന അൾത്താര ബാലന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ തീരുമാനത്തിൽ നിന്നും അവസാനതുള്ളി ചോരയും

സ്നേഹിതനുവേണ്ടി ചൊരിഞ്ഞ ക്രിസ്തുവിന്റെ പൗരോഹിത്യത്തിൽ പങ്കുചേരാനുള്ള യാഗമൃഗത്തിന്റെ മൗനത്തിലേയ്ക്ക് വളരുന്നതാണ് പരോഹിത്യം. ദൈവം മനുഷ്യനായത് മനുഷ്യരെ ദൈവീകരാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്. ഈ ദൈവിക കർമ്മം ഭൂമിയിൽ തുടരുവാനായി എന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്ത നല്ല തമ്പുരാന് നന്ദി. എന്നെ ശക്തനാക്കുന്ന വനിലൂടെ എനിക്ക് എല്ലാം ചെയ്യാൻ സാധിക്കും എന്ന വചനത്തെ നെഞ്ചിലേറ്റി സഹനങ്ങളും വെല്ലുവിളികളും നിറഞ്ഞ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രത്യാശയുടെ തിരിനാളമേന്തി അനേകർക്ക് പ്രകാശമേകാൻ ദൈവം എന്നെ വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവമേ അങ്ങേക്ക് വേണ്ടി ആത്മാക്കളെ നേടുവാനും പീഢിതരുടേയും രോഗികളുടേയും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരുടേയും മോചനത്തിനായും പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള എന്റെ ആഗ്രഹത്തെ അങ്ങേക്ക് സമർപ്പിക്കുന്നു. വൈദികൻ തനിക്കായി ഉള്ളവനല്ല മറിച്ച് ക്രിസ്തുവിനും അവിടുത്തെ സുവിശേഷത്തിനും വേണ്ടി ഉള്ളവനാണ്. അവിടുത്തെ സത്യത്തിന്റേയും സ്നേഹത്തിന്റേയും തീക്ഷ്ണതയുള്ള വൈദികനായി എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കണമേ.

◆ ◆ ◆

TO BE BROKEN AND TO BE SHARED

Deacon Brijeesh Urumbil C.S.T.

"Before I formed you in the womb I knew you and before you were born I consecrated you. I appointed you as a prophet to the nations." (Jeremiah: 1:5). The concept of priesthood is always afresh in the Catholic Church. I believe that God needs people and he calls and owns them as his own. As a quote orates "with great power, great responsibility comes". Our responsibility is nothing but spread the Good News of the Kingdom of God. But mission in the Church is changing rapidly due to various features like technology, culture, politics, economy, migration, the recent pandemic virus, etc. The emergence of variety of needs has added to the mission of the Church. There is a need for something different in the approaches of mission that we need to adapt to be more and more effective in the

present times. Sacraments and Liturgy play a vital role in making the mission of the Church very active and alive in any culture and context.

The purpose of Evangelization is not only to expand the Kingdom of the Church but also to promote the Kingdom of God, to bring about the influence of His Kingdom in the various activities of the society, in human relations and the various forms of liberation movements. We need to update and renew ourselves to meet the needs of people of God. For that, we have to draw blessings, strength and inspiration from Jesus himself. Because, the origin of mission is Jesus himself. Mission is not merely spreading the Good News of God or baptizing many. But, we have to add or find nuances of meaning to the **mission.**

We, the Church, the people of God, cannot opt-out of the situation. So the Church has to wake up and rise to meet the challenges of today as an opportunity to represent the Kingdom of God. We are required to put our shoulder to the wheel and our hand to the plough. We are to work hand in hand with all the people of goodwill, including adherents of other faiths, to break down to all gender and racial barriers to bring about a holistic understanding of the presence of the Church in the world.

Mere words cannot do the mission but we have to be authentic to our lives by following the footstep of our lord. To be different is less realistic but it is possible when our attitude changes. Our call is to suffer with Christ not to enjoy the richness and joy of this life. Our mission is Lord’s mission. Be a possible amidst the disposable.

◆ ◆ ◆

ദൈവകാരുണ്യം അതൊന്നുമാത്രം

ഡീക്കൻ ഡേവിസ് വയലിൽ സി.എസ്.റ്റി.

ജീവിതത്തിൽ നല്ല ദൈവം ചൊരിഞ്ഞ കാരുണ്യത്തിന് കൃതജ്ഞതാബലികൾ അർപ്പിക്കുക എന്നതാണ് എന്റെ ജീവിത ലക്ഷ്യം. സംതൃപ്തമായ ആത്മാവുണ്ടെങ്കിലേ സംതൃപ്തമായ ജീവിതം സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ എന്ന് നിരന്തരം ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവത്തിന്റെ മുൻപിൽ ഞാൻ എന്നെ പൂർണ്ണമായും നല്കുന്നു. നന്മചെയ്തുകൊണ്ട് ജീവിതത്തിൽ കടന്നുപോയ കരുണാമയനായ ഈശോയാണ് എന്റെ പ്രചോദനം. ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷ എന്ന ദൈവഹിതത്തെ നിറവേറ്റാൻ അവിടുത്തെ കരങ്ങളിൽ ഒരു ഉപകരണമായി മാറുന്നതിന്റെ സന്തോഷം ഞാൻ ഇന്നനുഭവിക്കുന്നു. സുവിശേഷം ജീവിച്ചുകൊണ്ട് ലോകത്തിൽ നിത്യജീവന്റെ പ്രകാശം നല്കാൻ ഈ ജീവിതം ഞാൻ ഇന്നനുഭവിക്കുന്നു. എന്റെ ദൈവമാണ് എന്റെ ഓഹരിയും സമ്പത്തും എന്നു ഏറ്റുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് എന്നെ കാണുന്ന എന്റെ ദൈവത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിൽ നിരന്തരം വ്യാപരിക്കുവാൻ.... അവിടുത്തെ സ്നേഹം പങ്കുവയ്ക്കാൻ, എന്നിലെ പൗരോഹിത്യ ധർമ്മങ്ങൾ വിശ്വസ്തതയോടെ നിറവേറ്റുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. തന്റെ അടുക്കലേക്ക് വരുന്നവരെയും തന്നെ കണ്ടുമുട്ടുന്നവരെയും കൈവിടാതെ സ്നേഹം എന്റെ ഇനിയുള്ള ശക്തിയാകട്ടെ.

◆ ◆ ◆

കൂടെയാകാനും കൂടെ വസിക്കാനും

ഡീക്കൻ ബിജോ വേങ്ങൂരാൻ സി.എസ്.റ്റി.

ഈശോയെ സ്നേഹംകൊണ്ട്, സാമീപ്യംകൊണ്ട്, സഹായംകൊണ്ട്, സാധ്വാനംകൊണ്ട് അനുഭവവേദ്യമാക്കുക.

ദൈവം അബ്രാഹത്തെ വിളിച്ചപ്പോൾ മൂന്ന് വാഗ്ദാനങ്ങളാണ് നൽകിയത്. നിന്നെ ഒരു ജനതയാക്കും, നിനക്ക് സ്വത്ത് സമ്പാദ്യങ്ങൾ നൽകും, ഞാൻ നിന്റെ കൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കും. യാക്കോബിന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ ദൈവം ഇസ്രായേലിനെ വലിയ ഒരു ജനതയാക്കി മാറ്റി നിർത്തി. ജോഷ്വായുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ

ഇസ്രായേലിന് സ്വത്ത് സമ്പാദ്യങ്ങൾ നൽകി. രാജാക്കന്മാരായ സോളമന്റെയും ദാവീദിന്റെയും കാലഘട്ടത്തിൽ അതിനെ സുസ്ഥിരമാക്കി. എന്നാൽ കാലങ്ങൾ കടന്നുപോയിട്ടും ദൈവം മനുഷ്യന് നൽകിയ വാഗ്ദാനത്തെ നിറവേറ്റുന്നില്ല എന്ന് ഇസ്രായേൽജനം പിറുപിറുത്തു. ആദിയിൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ച് അവന്റെ കൂടെ നടന്ന ദൈവം മനുഷ്യൻ പാപം ചെയ്തപ്പോൾ അവനിൽനിന്നും അകന്നു നിന്നു എന്ന് അവനു തോന്നി എങ്കിലും ദൈവം അവനെ കൈവിട്ടില്ല. മരുഭൂമി അനുഭവത്തിലൂടെ കടന്നുപോയപ്പോൾ രാത്രിയിൽ ദീപസ്തംഭമായും പകൽ മേഘ സ്തംഭമായും അവന്റെ കൂടെ നടന്നു. പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരിലൂടെയും പ്രവാചകന്മാരിലൂടെയും രാജാക്കന്മാരിലൂടെയും അവൻ തന്റെ ജനത്തോടു ചേർന്നു നടന്നു. ഇസ്രായേൽജനം ഇത് മനസ്സി ലാക്കിയില്ല. ദൈവം വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ വിശ്വസ്തനാണ്. മനുഷ്യനെ അറിയുന്നവൻ അവന് ആവശ്യമായത് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. തന്റെ സത്തയുടെ സത്തയെ ഭൂമിയിലേക്ക് അയക്കുന്നു. ഇതുവരെ കൂടെ ആയിരുന്നവൻ കൂട്ടായി മാറുന്നു. പഴയനിയമത്തിന്റെ പൂർത്തീ കരണമായി ക്രിസ്തു വരുന്നത് കൂടെ ആയിരിക്കുവാനും കൂട്ടായി ഇരിക്കുവാനുമാണ്. കൂടെ നടന്നിരുന്ന പഴ നിയമത്തിലെ ദൈവത്തെ മനുഷ്യന് മനസ്സിലാക്കി തരുവാൻ ആണ് ഈ അവതാരം. കൂടെ ആയിരിക്കുവാൻ ആയി അവൻ സ്വയം ബലി വസ്തുവായി തന്നെതന്നെ നൽകി. മത്തായി 20:28 ൽ നാം വായിക്കുന്നു. 'ലോകാവസാനത്തോളം ഞാൻ നിങ്ങളോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കും' എന്ന വാഗ്ദാനം നമ്മുടെ കൂടെ വസിക്കുവാൻ അല്ല നമ്മിൽ വസിക്കാനും നമ്മെ സമീപിക്കുന്നവർക്ക് അനുഭവവേദ്യമാക്കുവാനും പൗരോഹിത്യജീവിതത്തിൽ ഈ സാന്നിധ്യത്തെ അനുഭവ വേദ്യമാക്കുവാനും കൊച്ചുത്രേസ്യയുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ ലളിതജീവിതം നയിക്കുവാനും ആണ്. ഈ വേളയിൽ വിശ്വസ്തൻ ആകുവാനും വിശുദ്ധമായി ജീവിക്കുവാനും പ്രാർത്ഥനകൾ യാചിക്കുന്നു.

◆ ◆ ◆

ബലിയാകാനും ബലിയേകാനും

ഡീക്കൻ ജിതിൻ വെള്ളപ്പാട്ട് സി.എസ്.റ്റി.

ദൈവവിളി ഒരു തീർത്ഥാടനമാണ്. മദ്ബഹയുടെ പരിശുദ്ധമായ സ്വർഗ്ഗീയ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിൽക്കുന്ന അൾത്താരബാലന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ തീരുമാനത്തിൽ നിന്നും അവസാനതുള്ളി ചൊരിഞ്ഞ ക്രിസ്തുവിന്റെ പൗരോഹിത്യത്തിൽ പങ്കുചേരുവാനുള്ള യാഗമൃഗത്തിന്റെ മൗനത്തിലേക്ക് വളരുന്ന അമൂല്യദാനം പൗരോഹിത്യം. മനുഷ്യരെയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് ഓടുന്ന പൗരോഹിത്യമാകുന്ന തേർ തെളിയിക്കുന്ന ധീര യോദ്ധാവാകാൻ എന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് യോഗ്യനാക്കിയ സ്നേഹനാഥനായ ഈശോയെ, നന്ദി നിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടെയാണ് ഞാൻ അങ്ങയുടെ മുമ്പിൽ ആയിരിക്കുന്നത്. ദൈവം നല്കിയ ഈ മഹാദാനത്തിന് എത്ര നന്ദി പറഞ്ഞാലും മതിയാവില്ല. മനുഷ്യസേവനത്തിന്റെ നൈമിഷിക പ്രേരണകൾക്ക് മുകളിൽ ബലിപീഠത്തിലർപ്പിക്കപ്പെട്ട ബലി ജീവിതവും ദൈവമഹത്വവും നിറഞ്ഞവൻ പുരോഹിതൻ. തകർച്ചയിൽ അവൻ തഴച്ചുവളർന്ന്, തഴുകിത്തലോടുന്ന സൗകര്യങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മഹനിയതയിലേക്ക് ചേർക്കപ്പെടുമ്പോൾ സ്വജീവിതത്തെ തകർത്തെറിഞ്ഞ് ഈശോയെ നിനക്കുവേണ്ടി ബലിയായി തീരുവാനുള്ള കൃപനൽകി അനുഗ്രഹിക്കണമേ.

എന്റെ പൗരോഹിത്യ വചന സേവന ശുശ്രൂഷമേഖലകളിൽ അങ്ങയുടെ കൃപയും ശക്തിയും പ്രകടമാക്കവാനുള്ള അനുഗ്രഹം നൽകണമേ.

ഈശോയെ, വി. പൗലോസ് ശ്ലീഹാ ഫിലിപ്പിയർക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ 3:12-൩൦ വാകൃത്തിൽ കാണുന്നതുപോലെ പൗരോഹിത്യമെന്ന ഈ മഹാദാനം ഇത് എനിക്ക് കിട്ടികഴിഞ്ഞെന്നോ ഞാൻ പൂർണ്ണനായെന്നോ അർത്ഥമില്ല. ഇത് സ്വന്തമാക്കുവാൻ വേണ്ടി ഞാൻ തീവ്രമായി പരിശ്രമിക്കുകയാണ്. യേശുക്രിസ്തു 'എന്നെ സ്വന്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു' എന്ന അവബോധത്തോടെയും 'എന്നെ ശക്തനാക്കുന്നവനിലൂടെ എനിക്കെല്ലാം ചെയ്യാൻ സാധിക്കും' എന്ന വിശ്വാസത്തോടെയും "ഞാൻ എപ്പോഴും നിന്നോടു കൂടെയുണ്ട്" എന്ന ഉറപ്പിൽ അടിയുറച്ച് ജീവിക്കുവാനും തീക്ഷ്ണതയുള്ള വൈദികനായിത്തീരുവാനുമുള്ള കൃപ നൽകി എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കണമേ.

നിനക്കായ്

ഡീക്കൻ ജേക്കബ് തുണ്ടിയിൽ സി.എസ്.റ്റി.

അനേകം ദൈവമക്കളുടെ നിലവിളിയുടെ ഉത്തരമാണ് ഓരോ പുരോഹിതനും. ആ നിലവിളിയുടെ ഉത്തരമാകാൻ ദൈവം നൽകിയ വലിയ അനുഗ്രഹത്തിന് ഒരുപാടു നന്ദി. എളിയവനായ എനിക്ക് ഇത്ര മഹത്തായ ഒരനുഗ്രഹം നൽകുവാൻ എന്നിലെന്ത് യോഗ്യതയാണ് നാഥാ നീ കണ്ടത്. എന്റെ യോഗ്യതയല്ല നിന്റെ കൃപയും കരുണയുമാണ് മഹനീയം. അങ്ങയുടെ വലിയ ദാനമായ ജീവനിലും ഉപരി പൗരോഹിത്യം എന്ന മഹനീയവും മഹത്വവുമായ ദാനവും അങ്ങ് എന്നെ ഭരമേല്പിക്കുന്നു. ഈ മഹനീയ ദൗത്യം എന്നിൽ ഏകുവാൻ എന്തു കണ്ടു നീ ശ്രേഷ്ഠമായ്. ദൈവമേ, വലിയ ഒരു ജനതയുടെ ഇടയിലേക്കാണ് അങ്ങ് എന്നെ അയയ്ക്കുക. അനേകം വെല്ലുവിളികളും ബുദ്ധിമുട്ടുകളും നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തിൽ എവിടെ, എന്ത്, എങ്ങനെ ചെയ്യണം എന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും അങ്ങയുടെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് എന്നിൽ നിറയുന്ന ആ മഹനീയ നിമിഷങ്ങളിൽ എത്ര വലിയ വെല്ലുവിളികളും മറികടക്കുവാൻ എനിക്ക് സാധിക്കും എന്ന് ഞാൻ മനസിലാക്കുന്നു. ഞാനെന്റെ കരങ്ങളുയർത്തി രോഗികളുടെ മേൽ കൈകൾ വയ്ക്കുമ്പോൾ, വിശുദ്ധ ബലിപീഠത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് സുവിശേഷം പങ്കുവയ്ക്കുമ്പോൾ, അങ്ങയുടെ നാമത്തിൽ പിശാചുക്കളെ ബഹിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ അങ്ങയുടെ ശക്തിയും മഹത്വവും പ്രകടമാക്കുവാനുള്ള വലിയ അനുഗ്രഹം നൽകണമേ.

ഈശോയെ, വി. കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ വലിയ ആഗ്രഹം പോലെ പഞ്ചഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും പോയി അങ്ങയുടെ സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കുവാനുള്ള വലിയൊരു അനുഗ്രഹം നൽകണമേ. ബലിയാകാനും ബലിയായ്ത്തീരാനും എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കണമെ.

◆ ◆ ◆

Days to Remember

2020 December to 2021March

January 04	-	D.A. of Fr. Savio Peechatt
January 11	-	D. A. of Fr. Thomas Plathottam
January 13	-	D. A. of Fr. Kurian Parayakavil
January 17	-	D. A. of Fr. Paul Karumathy
January 26	-	Rebuplic Day
January 27	-	D. A. of Fr. Antony Karot
January 29	-	D. A. of Fr. Martin Nalpat
February 4	-	D. A. of Fr. George Madamana
February 15	-	Birthday of Fr. Basilius Panatt, (Founder of L. F. Congregation)
March 9	-	D. A. of Bro. Joby Ottaplackal
March 19	-	Feast of St. Joseph
”	-	Congregation Day
March 21	-	D. A. of Fr.Theophane Kilianthara

Olive ലേക്ക് ഉള്ള
വാർത്തകളും ചിന്തകളും ലേഖനങ്ങളും പ്രതികരണങ്ങളും
olivecstfathers@gmail.com എന്ന E-mail-ൽ
അയക്കേണ്ടതാണ്.

Olive ന്റെ കോപ്പി വ്യക്തിപരമായി സൂക്ഷിക്കാൻ
ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ അറിയിച്ചാൽ കോപ്പി സംലഭ്യമാക്കുന്നതാണ്.

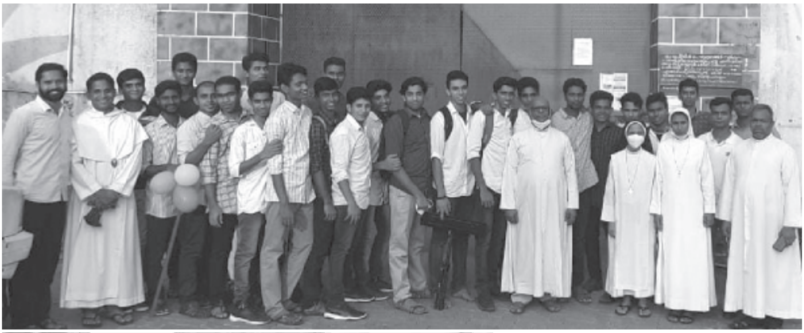

CELEBRATING 25 Years of Priestly Ordination

Fr. Tomy Alumkalkarot CST
07 December 1996

Fr. Antony Anmura CST
13 June 1996

പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ രജത ജൂബിലി നിറവിലായിരിക്കുന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട വൈദികർക്ക് അഭിനന്ദനങ്ങളും ആശംസകളും .....

50 Years
Golden Jubilee

of Priestly Ordination

17 December 1971

Fr. George Kulampally CST

Fr. Sebastian Puthenchirayil CST

പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ സുവർണ്ണ ജൂബിലി
നിറവിലായിരിക്കുന്ന ബഹുമാനപ്പെട്ട വൈദികർക്ക്
അഭിനന്ദനങ്ങളും ആശംസകളും .....